PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

EDITORIAL

El pols del canvi

JOAN SANJUAN

De l'escàs bagatge del govern socialista tenim quatre referències concretes: la composició del govern mateix, el debat d'investidura, la devaluació de la pesseta i la pujada dels preus del petroli i derivats.

Sobre la composició del nou govern hi ha un fet a destacar: per primera vegada l'anti-franquisme és al govern. La reforma havia portat al govern persones més o menys penedides del seu passat polític, tarannàs més o menys oberts, però que s'havien mogut sempre en l'esfera d'influència del règim anterior i del seu aparell d'Estat. D'aquí podríem treure la conclusió que la reforma, almenys com l'entenien els seus iniciadors, ha deixat d'existir per obrir unes noves possibilitats al procés d'avenç democràtic i social.

El debat d'investidura, contràriament al que s'ha dit, no ha decebut, almenys d'una manera tangible, els 10 milions de votants del PSOE. És cert que el programa presentat i defensat per Felipe González es mou dins del que podríem definir com una reforma moderada, que s'hi aprecien concessions a la dreta que, si es confirmaven, podrien ser un obstacle a la mateixa política socialista. Per exemple, no és gens clar que les mesures econòmiques no desemboquin en un pla d'estabilització, sobretot després dels augments de preus decretats pel primer consell de ministres socialista. El debat ha expressat l'opció bipartidista del PSOE, que és també, i sobretot, l'opció d'AP. No ha tingut el PSOE cap gest, fora del de la cortesia, perquè presències minoritàries, com la comunista i el CDS, poguessin comptar, prèvia modificació del reglament de la Cambra, amb grup parlamentari propi.

La devaluació de la pesseta en un 8 per cent, mesura que tothom va qualificar de moderada, no es pot deslligar dels augments del petroli i derivats, que de moderats no en tenen res, no solament pel que representa d'increment d'un impost indirecte, sinó per l'escalada de preus que inevitablement es produirà.

En definitiva, aquest enorme potencial de 10 milions de vots pel canvi, que ha fet possible que l'antifranquisme estigui al poder, es troba i es trobarà amb dificultats que li vénen de la situació objectiva del país, però també de la pressió de la dreta. Els comunistes lluitarem contra aquesta dreta, contra tot el que suposi conxorxa amb la dreta davant les dificultats; actuarem en un sentit positiu per estabilitzar i eixamplar l'espai de canvi cap a l'esquerra, és a dir, eixamplant també el nostre espai polític i social. La victòria de CCOO a les eleccions sindicals és un exemple de com el canvi obre noves possibilitats per ampliar més l'espai de l'esquerra. L'altre exemple ho han de ser les eleccions municipals.

Jordi Solé Tura, alcaldable del PSUC a Barcelona

El Comitè de Barcelona va aprovar per unanimitat que Jordi Solé Tura encapçalés la llista del PSUC per Barcelona a les properes eleccions municipals i el Comitè Central va ratificar la proposta.

En aquesta mateixa reunió el Comitè Central aprovava l'informe sobre política municipal i preparació de les eleccions municipals. D'aquesta reunió trobareu àmplia informació en aquest número.

PSUC nº 736 1ª quinzena de desembre del 1982 Preu: 50 ptes.

Tribuna

Aquesta tribuna encara és oberta a tots aquells afiliats, simpatitzants i amics del PSUC que vulguin continuar amb les opinions sobre les eleccions generals. La tribuna també comprèn d'altres temes d'actualitat com són la propera conferència del PCE, la conferència nacional del PSUC a celebrar el mes de gener sobre organització del partit i política comunicacional, així com la preparació de les eleccions municipals.

MÉS REFLEXIONS

SEBASTIÀ PIERA

Totes les anàlisis, en general, coincideixen a explicar els resultats per dues menes de factors: els d'ordre intern i els d'ordre extern. La valoració pot variar; hi ha qui creu que ha pesat més, en la derrota, el vot útil, la mà del perill reaccionari, i els qui pensen que la crisi al PSU i al PCE ha estat determinant a causa de la deterioració de la seva imatge. És inútil eternitzar aquesta discussió. Avui, el que és important és comprendre que no hem sabut frenar dos corrents bipolaritzadors, que han escombrat per la dreta i per l'esquerra, i hem de saber quina és la situació real al partit. Això ens permetrà definir millor el nostre espai polític i refermar la nostra organització, cosa que apareix, a la llum dels fets, com una necessitat prioritària, car —sense cap dubte— ha mostrat les seves febleses.

Es fa impossible oposar el partit a la seva política, o deslligar-l'en, i encara més reorganitzar-lo, sense ser-hi. Mentre la nostra política no sigui enriquida o canviada, la definida pel VI congrés és la vàlida, i el partit ha d'aprofitar la seva implantació i el seu millor funcionament amb aquesta política.

A l'hora de les reflexions cal, però, assumir —serenament i sense trencadisses— la tasca que ens correspon als comunistes catalans a tots els nivells i, en particular, als òrgans dirigents, que han manifestat la manca de cohesió polític-ideològica que ha d'animar un equip. Sense la superació d'aquesta anomalia, nodrida pel corcó de les dissidències cristal·litzades, la crisi al partit es farà crònica i els perills seran imminents. I cal que tothom tingui consciència d'això.

Les temptacions de pessimisme, manifestades per algun dirigent, sobre l'esdevenidor del partit, s'han de rebutjar per mancades de fonament i de confiança en les forces socials que ens donen suport.

Qualsevol manifestació de no importa quin dirigent ha de ser sospesada i expressada amb responsabilitat. La influència que exerceix a la base del partit i a la societat és molt important, i pot ser motiu de confusió i alhora vehicula posicions polítiques que, un cop estructurades, esdevenen oposades i antagòniques. Un protagonisme personal desmesurat, que gairebé sempre acaba malament, s'ha instal·lat en la personalitat política d'alguns companys, que es dediquen —amb una freqüència excessiva— a fer declaracions, articles, etcètera, als òrgans de comunicació que, per definició, ens són adversos, i que aprofiten totes les nostres discrepàncies per alimentar-ne l'anticomunisme, en un combat ideològic en què nosaltres ens trobem disminuïts. Allò que s'hagi de dir que es digui, però primer al partit, i quan s'hagin de fer declaracions, que es facin als organismes adequats. Aquesta és la condició bàsica per restituir al PSU la seva imatge de partit seriós i responsable. Una altra malaltia crònica s'ha manifestat en els darrers temps entre els dirigents: la dimissionitis. La conjugació del verb dimitir s'ha posat de moda. Els desacords determinen la dimissió i, sovint, l'escàndol polític, en lloc d'emprar el marxisme com a mètode de superació. Ningú no reclama la unanimitat ni el monolitisme, ni que —excepcionalment— no es pugui dimitir.

La solidesa d'un dirigent també es mesura per la seva capacitat d'acceptar allò que el col·lectiu decideix, i per la seva voluntat de dur a terme allò que s'hi ha decidit, encara que no sempre hi estigui d'acord.

Un altre perill, que sovint s'evidencia com una tendència metodològica en alguns companys, és la sofisticació de la nostra política, difícilment comprensible pels militants i per la societat. I no es tracta pas de les elaboracions específiques indispensables per al desenvolupament del marxisme, sinó d'una millor simplificació expositiva de la nostra política.

Cal, així mateix, que el corrent entre la direcció i la base passi més diàfanament, amb més complementarietat, cosa que vol dir més comunicació de dalt a baix i a l'inrevés; més regularitat en l'acció, i no solament quan hi ha campanyes electorals.

Portem un endarreriment considerable en l'assimilació dels canvis que s'han produït a l'estratègia de revolució de la majoria i de socialisme en llibertat. Encara avui, després de l'escissió, molts militants —que s'han quedat al partit per fidelitat— no han comprès els nous plantejaments, perquè l'estructuració ideològica formada per criteris que vénen de lluny pesa considerablement, i no és fàcil desfer-se'n. Aspectes fonamentals i dogmàtics, al partit han estat foragitats en un període molt curt, i sovint amb excessos de llenguatge i fórmules desafortunades, sense tenir en compte certes sensibilitats polítiques, que no es desdiuen en res del projecte de transformació socialista de la societat. En un lapse molt curt, uns conceptes que eren bàsics han estat esborrats del nostre diccionari polític. El conjunt del partit no ha tingut prou temps per comprendre i pair els nous conceptes, que corresponen perfectament al temps que vivim i que són fruit d'experiències viscudes pel moviment obrer i revolucionari.

Els resultats negatius del PSU a les eleccions permetran als companys que fins ara s'ocupaven de les tasques parlamentàries que puguin dedicar el seu esforç a reforçar l'organització i el caràcter de lluita del partit.

Quan vam perdre la guerra semblava impossible la recomposició del partit. La convicció i la voluntat política d'uns homes i dones excepcionals ho feren possible, en una situació en què s'anunciava la fi del comunisme. Del fons de les fàbriques i de les universitats, del fons de les presons i del crit esglaiador dels piquets d'execució, renaixia una força que no era ni exterior a la nació ni s'hi superposava. Era l'expressió del fil de la història al nostre poble, turmentat, que continuava inexorablement com avui i com demà.

El PSU té unes arrels pregones en el poble català. Compta amb un patrimoni històric d'excepció, que cal tenir més present a l'hora d'avaluar les nostres possibilitats, alhora que cal potenciar més la memòria col·lectiva del nostre poble, en particular dels darrers quaranta anys, lligats estretament a la lluita dels comunistes, i amb la mateixa fermesa d'aquells que voldrien que fos ignorada.

La voluntat política excepcional que sempre ens ha caracteritzat en els moments durs seria ineficaç sense una refutació categòrica de tendències defensives que ens menarien a la marginació. Seria suficient si no anés acompanyada de la necessitat d'innovar en la pràctica política, fruit de les immenses mutacions que s'han produït. Allò concret truca a la porta de la teoria i llença per terra les generalitats, com més va més ineficaces, i lluny d'enfosquir el marxisme, l'enriqueix i el fa madurar.

Ajaccio, 23 de novembre del 1982

L'EUROCOMUNISME, UNA ESTRATÈGIA VÀLIDA

RAMON VAGUÉ i GUASCH*

Barcelona, a 21 de novembre del 1982

Em dirigeixo a aquesta secció de la Tribuna de TREBALL, per comunicar-vos algunes reflexions sobre el passat procés escissionista i la recent derrota electoral que hem sofert el passat dia 28 d'octubre.

Entenc que l'ensulsiada electoral del PCE i del PSUC ve motivada, a més de per la nostra progressiva marginació dels problemes quotidians de les classes populars i del desprestigi ocasionat pel procés escissionista, per altres causes més generals.

Crec que val la pena reflexionar sobre el fet que l'anomenat "esgotament" de l'impuls revolucionari generat per l'octubre rus del 1917 té una concreció molt diferent en els països del Tercer Món, d'una banda, i en els de l'Europa industrial, de l'altra.

És així perquè la revolució russa es va desenrotllar en un país que el 1917 es trobava plenament submergit en el Tercer Món, ço és un 90 per cent de la població rural i analfabeta, fam, misèria, fred i un procés revolucionari que es va covar gairebé exclusivament en la classe obrera de Petrograd i de Moscou i en què no va participar activament la majoria de la població. La dictadura del proletariat es va demostrar llavors com l'únic instrument polític que podia permetre el trànsit de l'endarreriment a la industrialització, però que un cop assolida una majoria urbana i industrial, aquesta mateixa dictadura del proletariat es convertia en inservible per gestionar la nova societat creada i conduir-la cap a la construcció del socialisme, ço és al veritable alliberament social, polític i cultural dels pobles.

En aquest sentit crec que cal entendre el prestigi de l'URSS entre molts països del Tercer Món i a la vegada el seu desprestigi entre el món industrialitzat. Més en concret, el prestigi de les revolucions xinesa, coreana i vietnamita a l'Àsia, de l'angolesa, moçambiquesa, guineana, etiòpica, etcètera, a l'Àfrica i de la cubana i nicaragüenca a l'Amèrica llatina. Així com el desprestigi de les concepcions comunistes a Europa, on pesen molt més el mur de Berlín, Txecoslovàquia, Polònia, la manca de llibertats sindicals i polítiques a l'URSS, etcètera, que la realitat del Partit Comunista Italià i de la República Federal Socialista de Iugoslàvia.

Per això penso que els treballadors i les classes populars sols podran incidir d'una manera efectiva en la direcció dels països europeus en la mesura que se superi la divisió històrica del moviment obrer, treballant per fer coincidir els sectors més conseqüentment democràtics dels partits comunistes amb els més conseqüentment socialistes dels partits socialistes, en contra de l'estalinisme i neostalinisme i de la vessant proimperialista de la socialdemocràcia i al marge dels socialdemòcrates tendents a representar en primer pla els treballadors més ben pagats i dels nuclis corporativament obreristes d'una banda i de l'altra.

Tot plegat ens planteja la necessitat d'aprofundir en el treball per la construcció d'una esquerra europea, més en el terreny pràctic que en el teòric, evitant el descrèdit en què ha caigut l'eurocomunisme, per culpa, entre altres motius, d'alguns dels seus plumífers.

Per acabar, considero que l'escissió representa la continuació d'una part important de la història del moviment comunista a Europa, amb la qual tenim el deure de trencar, perquè és la més negra i vergonyosa, i saber fer cristal·litzar una nova síntesi regeneradora, sabent triar tots i cada un dels aspectes més positius, presents en cada una de les diferents tendències del moviment obrer.

* Militant de l'agrupació de Sants-Hostafrancs-Bordeta.

SUMARI

COMITÈ CENTRAL
- Informe de Josep M. Maymó al Comitè Central en nom del Comitè Executiu; pàgs. 3, 4 i 5
- Les municipals en el marc de la recuperació del partit. Intervenció del company Emili Muñoz; pàgs. 6 i 7
- Candidatures de partit on puguem. Intervenció del secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz; pàgs. 7 i 8
- Resum del debat a càrrec de Josep M. Maymó; pàgs. 9 i 10
- Carta de normes i reglament de la V conferència de Barcelona; pàg. 12

TREBALL I ECONOMIA
- Augmenta l'atur i disminueixen les prestacions; pàg. 13

SOCIETAT
- Centres cívics: per retrobar aquells ateneus perduts; pàg. 14

CULTURA
- El nihilisme en l'art; pàg. 15
- Crítica de cinema: "Demonios en el jardín"; pàg. 15

EL PARTIT
- Festa de Treball, valoració de la comissió organitzadora; pàg. 16

Director: Joan Sanjuan
Redactora en cap: Núria Clares
Disseny: Conxi Papió
Director periodista: Andreu Claret

Redacció, administració i subscripcions: Vallespir 171, baixos, Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54.
Publicitat: "Imatge i Comunicació... i 3", València 263, 5è 1a, Barcelona 9. Telèfon: 215 85 91.
Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.
Impressió: Gratasa, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: 788 74 58.
Dipòsit legal: B-16948-77.

Política municipal i eleccions

Informe de J.M. Maymó al Comitè Central en nom del Comitè Executiu

Els dies 4 i 5 de desembre es va reunir el Comitè Central del PSUC amb un ordre del dia de quatre punts: 1.– Informe sobre política municipal i preparació de les eleccions municipals. 2.– Nomenament de la delegació del PSUC que participarà en la conferència del PCE dels propers dies 17, 18 i 19 de desembre. 3.– Aprovació del projecte de carta de normes i reglament de la V conferència nacional a celebrar els dies 28, 29 i 30 de gener del 1983, així com de la llista dels convidats. 4.– Aprovació de la composició de les comissions del Comitè Central que ja han quedat constituïdes.

Tot seguit rerpoduïm l'informe que sobre el primer punt va presentar, en nom del Comitè Executiu, el company Josep Maria Maymó. Reproduïm també les intervencions que sobre l'informe varen fer el secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, i el responsable polític de Badalona, Emili Muñoz, pel fet que ambdues intervencions van ser incorporades al resum que sobre el debat de l'informe va fer el ponent, resum que també reproduïm.

Foto: JOAN LACALLE

BALANÇ DE QUATRE ANYS D'AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

Els ajuntaments han estat una peça clau de la consolidació de la democràcia a Espanya, un factor d'estabilitat en un marc de bon treball i bona gestió que ha contribuït al prestigi de les institucions.

La política municipal, en el seu conjunt, té un caràcter d'esquerres en relació al que ha estat la política del país, és a dir, la política d'UCD a nivell d'Estat i la de CiU a Catalunya, atesa la composició majoritàriament d'esquerres dels ajuntaments de poblacions grans i mitjanes.

Algunes de les dificultats a què s'ha hagut d'enfrontar aquesta política municipal d'esquerres són:

–La situació en què vàrem heretar els ajuntaments.

–Les limitacions del marc legislatiu. La inexistència d'una Llei de Règim Local democràtica i d'una Llei de Finançament que asseguri els recursos necessaris als ajuntaments.

–La insuficiència dels recursos. L'índex de participació dels poders locals en els Pressupostos Generals de l'Estat del darrer any se situa en un 7 per cent, l'índex més baix d'Europa.

–Impossibilitat d'una autèntica reforma administrativa local a causa de la manca d'una política de reforma i modernització de l'administració i de la funció pública tant per part de l'Estat com de la Generalitat. Cal ser molt crítics en el paper de la Generalitat cap als ajuntaments, ja que té competències exclusives en aquest camp i no ha tingut una política que hagi millorat el funcionament dels ajuntaments.

–Els efectes de la crisi econòmica sobre el conjunt de la població i les dificultats, per tant, d'abordar grans projectes de reforma urbana que suposin una important contribució econòmica dels ciutadans interessats. L'efecte que la crisi té sobre les capes mitjanes de ciutadans, que impossibilita que siguin aquests sectors els que contribueixin d'una forma determinant a millorar les hisendes locals per la via impositiva local.

–Allà on s'ha portat una política més d'esquerres en determinades qüestions, s'ha topat amb l'ofensiva de poders fàctics corporatius de la dreta local, sobretot contra determinades iniciatives que podríem considerar exemplars cara a d'altres ajuntaments, com ha estat el cas dels transports públics de Sabadell.

Dins d'aquest balanç general hem de considerar els pactes municipals. I hem de dir que els pactes de progrés entre socialistes, comunistes, CiU i altres forces, no corresponien a la realitat del funcionament social i polític i que allò que realment ha funcionat han estat els pactes de socialistes i comunistes. Es pot dir que en llocs on durant un primer període va funcionar el pacte de progrés i després es va trencar, cas concret de Barcelona, les coses han anat millor en aquest segon període.

El pacte que realment ha funcionat ha estat el pacte entre comunistes i socialistes. Aquest ha estat un pacte difícil perquè entre els socialistes i nosaltres hi ha concepcions diferents.

BALANÇ DELS AJUNTAMENTS D'ALCALDIA PSUC

El programa electoral del 79, amb què nosaltres vàrem anar a les eleccions, s'ha complert satisfactòriament i, en general, s'han fet moltes més coses de les que eren previstes.

Als ajuntaments d'alcaldia comunista hi ha hagut un increment molt notable dels pressupostos ordinaris i d'inversions al llarg del període 79-82, amb resultats molt desiguals. Aquesta desigualtat s'explica en funció de l'heterogeneïtat dels ajuntaments on tenim l'alcaldia. Als ajuntaments del cinturó de Barcelona, on la gestió anterior havia estat un desastre i s'havia produït un increment de població, només posar al dia els padrons municipals ja ha suposat un augment important dels ingressos i la millora de la gestió i de les realitzacions s'ha posat més en evidència.

No a totes les àrees de l'activitat municipal els comunistes hem actuat amb la mateixa eficàcia. Hi ha un resultat molt positiu en aquelles àrees on teníem experiències reivindicatives del període anterior, com és el cas de l'urbanisme, l'ensenyament i la cultura. En aquelles qüestions on no teníem experiència, el balanç ha estat més desigual. I cal ser autocrític en aquelles àrees on, podent haver fet un treball millor, no l'hem fet, com són sanitat i serveis socials.

En aquests moments és imprescindible un augment de l'elaboració de política municipal general, ja que si no ho fèiem entraríem en una fase de pragmatisme i de localisme perillós.

Per acabar aquest apartat una consideració a la personalitat dels alcaldes del partit. Si bé no podem generalitzar a totes les poblacions, paga la pena de dir que els alcaldes comunistes tenen una autoritat i un prestigi reconegut que va més enllà del que són les nostres pròpies files. Aquesta és una qüestió important en un moment de debilitat del partit.

BALANÇ DE L'ACTIVITAT COMUNISTA ALLÀ ON NO TENIM L'ALCALDIA

Començaré per l'experiència de l'Ajuntament de Barcelona, on l'hegemonia és clarament socialista i on Narcís Serra ha capitalitzat l'aspecte positiu de la gestió que s'ha fet. Això pot fer pensar que els comunistes juguem un paper insignificant quan no és així. Per posar un exemple: quan s'acabi la gestió de l'actual consistori, el conjunt d'àrees dirigides per companys de la nostra llista representarà més del 70 per cent del pressupost. Aquesta presència tan destacada a nivell d'administració interna no s'ha correspost amb la presència pública. L'Ajuntament de Barcelona no ha expressat d'una forma clara una política d'esquerres com ho han expressat ajuntaments d'alcaldia comunista; no obstant això, no ha estat un ajuntament mal regit. La diferenciació dels comunistes a l'Ajuntament de Barcelona és intangible, això té el perill que davant d'unes noves eleccions la gent cregui que la millor manera de donar suport a aquest Ajuntament és votanr els socialistes. Això ens ha de fer reflexionar sobre la política d'aliances, sobre la forma de treballar conjuntament comunistes i socialistes i el que representa que malgrat un bon treball no incorporem allò d'específic que té la nostra política.

COMITÈ CENTRAL

En algun lloc els comunistes han jugat un paper determinant i apareixen com a alternativa a un ajuntament socialista, aquest seria el cas de l'Hospitalet de Llobregat.

Als ajuntaments, ser a l'oposició ha resultat molt poc rendible. Ser a l'oposició és molt difícil perquè els ajuntaments no són un parlament, hi ha una gestió que es fa millor o pitjor i l'únic que legitima els regidors davant la població és participar d'una manera millor en aquesta gestió.

Ser a l'oposició té molt poca rendibilitat social i, per tant, electoral. És evident que en alguns llocs, cas de Tortosa, no podem fer altra cosa que ser a l'oposició per no fer-nos còmplices d'una alcaldia de dretes sense cap mena de credibilitat social.

En algun lloc on l'alcalde és socialista, la dinàmica ens ha portat a l'oposició, casos de Manresa i Lleida, però no és segur que des de l'oposició hàgim rendibilitzat més la nostra actuació, que des de l'oposició puguem servir millor els interessos dels treballadors i de les capes populars.

Per acabar aquest punt hem d'assenyalar la feblesa del partit en àmplies zones del territori català.

BALANÇ DE LA COORDINACIÓ MUNICIPAL

Hi ha experiències de coordinació importants, com va ser el cas de l'ensenyament el primer any d'ajuntaments democràtics i tota la iniciativa en relació al treball comunitari. La "Federación Española de Municipios y Provincias" amb prou feines ha funcionat i es pot considerar una experiència frustrada. No així la Federació de Municipis de Catalunya on, després d'un any d'activitats, s'han dut a terme inicitives importants, tant per les comissions de treball com per les iniciatives generals i sectorials. Seria important que cada una de les comissions de la Federació pogués estar lligada a una comissió del Comitè Central on companys regidors i altres membres del partit poguessin participar en aquesta elaboració. Aleshores, la nostra aportació a la Federació seria més important i en podríem treure un major profit.

ELS AJUNTAMENTS D'ESQUERRES I LES DEMANDES SOCIALS

D'entrada cal dir que les realitzacions mateixes desperten expectatives i per tant noves reivindicacions, la qual cosa exigeix una política de participació i de relació entre els afectats.

L'ofensiva de grups maximalistes en algunes poblacions més aviat ha anat a la baixa. Els grups avantguardistes que no connecten amb determinades necessitats socials estan condemnats a la desaparició o a la marginalitat. De cara al futur tindran més significació les actituds corporatives, que poden ser reaccionàries perquè no connectaran amb una actuació municipal progressista, que no pas l'actuació de grups maximalistes.

Una altra qüestió que hauríem d'analitzar autocríticament és un mal plantejament per part nostra en molts casos d'una política de participació. A les primeres elecciones teníem una concepció idealista de la participació ciutadana en els ajuntaments i molts reglaments de participació que es van elaborar l'any 79 no corresponien a la realitat. Cal analitzar positivament l'activitat pragmàtica dels alcaldes i regidors que han col·locat en un primer lloc l'explicació de les coses i el diàleg amb la gent. De la mateixa manera hem de considerar com a molt negatives actituds arbitràries o autoritàries allà on s'han revelat.

També hi ha una deficiència en la nostra política d'informació i de conèixer regularment l'opinió dels sectors afectats o beneficiats per les actuacions municipals. Cal saber l'opinió constant de la gent sobre les actuacions municipals. El PSOE això ho ha fet constantment a les capitals de província. Nosaltres això ho hem fet molt poc. No tenir informació científica, que només s'obté preguntant a la gent, fa que puguis perseverar en errors o no beneficiar-te de qüestions que la gent jutja com a positives.

També hem tingut un dèficit en la nostra política en relació als petits comerciants i botiguers per la importància que tenen aquests sectors a l'hora de generar opinió pública. En algunes ciutats amb alcaldia comunista, com en el cas de Santa Coloma de Gramenet, actituds d'enfrontament amb sectors de capes mitjanes s'haurien pogut evitar si haguéssim tingut una política millor de cara a aquests sectors.

Per últim, l'experiència de les emissores municipals l'hauríem de considerar tremendament positiva. No només pel que ha representat a nivell d'informació i de relació, sinó per la mobilització al voltant de les emissores de gent jove i amb inquietuds, sobretot a les localitats petites.

BALANÇ PEL QUE FA A LA CRISI I L'ATUR

Abans hem dit que l'experiència dels ajuntaments s'havia fet en un període de crisi. Si ens fixem en els informes dels bancs veurem que l'única inversió que no ha retrocedit és la inversió pública en obres, és a dir, que els ajuntaments han jugat un paper positiu enfront de la crisi i l'atur. Pel que fa referència a una política específica dels ajuntaments, en aquest sentit cal assenyalar que, després d'una primera fase d'illusions, quan es pensava que des dels ajuntaments es podia fer una política contra l'atur important, s'havia passat a una fase de frustracions, seguides d'un gran escepticisme. Ara estem en una tercera fase en què, a través de la relació amb la Generalitat, es pot començar a parlar d'una política municipal contra la crisi i l'atur que pot desenvolupar-se més en un futur. Aquesta política l'hauríem de definir, coordinar, com un element diferenciador de la política comunista.

BALANÇ DE LA NOSTRA ELABORACIÓ DE POLÍTICA MUNICIPAL

El PSUC va tenir una època excel·lent d'elaboració de política municipal al llarg del període que va del 77 al 80. És difícil de trobar un partit que abans de les primeres eleccions municipals tingués tanta política municipal elaborada. També hi ha una elaboració notable durant el primer període després de les eleccions. En el darrer període, i lligat a la crisi del partit, hi ha hagut un buit d'elaboració que en aquests moments podria resultar perillós si es mantenia. Aquesta elaboració l'haurem de fer d'una manera diferent, lligada a altres activitats del partit, com són l'activitat parlamentària i les comissions del Comitè Central.

PREPARACIÓ DE LES ELECCIONS MUNICIPALS

De cara a les eleccions municipals la primera tesi que plantegem és que aquest balanç permet fer una oferta de continuïtat per part del conjunt d'alcaldes i regidors comunistes. Des d'un punt de vista estrictament local, aquestes persones han de continuar en els seus càrrecs i hi ha motius de sobres per oferir aquesta continuïtat. Els valors que els comunistes hem aportat als ajuntaments, com són la dedicació, l'eficàcia, l'honradesa, el nou tipus de relació amb la població, les prioritats socials, són més vigents que mai.

Un segon element és la incidència de la nova situació política creada després de les eleccions generals del 28 d'octubre, els resultats de les quals ens són tremendament desfavorables. Avui, les expectatives d'amplis sectors del país són veure com els socialistes apliquen la política de canvi per la qual han votat. També caldrà tenir en compte, i el debat d'investidura dóna indicis d'això, que el govern socialista es mou dins d'una gran complexitat i amb algunes contradiccions evidents, a causa de les pressions de la dreta però també a causa de les expectatives que ha desfermat. D'això que aquests dies hàgim vist com en Pasqual Maragall feia unes declaracions en què diu que els ajuntaments avui disposen del 7 per cent dels pressupostos de l'Estat, però que en quatre anys han d'arribar al 14 per cent en la línia d'arribar al 25 per cent, amb la qual cosa les possibilitats de gestió municipal serien incommensurables, mentre que al mateix temps ens trobem amb el programa econòmic de Miguel Boyer, on se situa en un primer pla el sector privat. Això col·loca el govern en una contradicció fruit de pressions diferents, on nosaltres haurem d'empènyer per solucions progressistes.

Un tercer element és la defensa de l'espai comunista als ajuntaments, perquè significa:

1.– Un contrapès d'esquerres a una política general del govern socialista que inevitablement es mourà en l'ambigüitat perquè estarà sotmesa a condicionaments de poders fàctics contraris a una política d'esquerres. Des d'aquest punt de vista cal assumir un paper reivindicatiu dels ajuntaments enfront del nou govern central.

2.– El pluralisme de l'esquerra. Una manera de fer front a l'estratègia bipartidista que interessa el PSOE, però fonamentalment la dreta.

3.– Un instrument per assegurar i desenvolupar una política catalana d'esquerres, posada en qüestió per la davallada electoral del PSUC i la subordinació dels socialistes de Catalunya al PSOE. Aquí hem d'insistir a dir que **"a Catalunya, a l'esquerra, PSUC".**

4.– Una connexió amb les expectatives populars que nosaltres mateixos hem desfermat des dels ajuntaments.

5.– Per la possible ampliació de l'espai per una política municipal d'esquerres en la nova situació. La proposta comunista ha de ser que aquesta ampliació de l'espai municipal vagi en una línia participativa, que signifiqui noves competències i noves formes de gestió dels ajuntaments.

6.– L'expressió de la unitat de l'esquerra, sobre la base de la recuperació de l'espai comunista.

PROGRAMA MARC

Com més municipalitzem aquestes eleccions, millor per a nosaltres. Les nostres posicions són més fortes a nivell local. Però això no vol dir que no tinguem una concepció general i unes propostes generals sobre els ajuntaments. D'això que hàgim de tenir un programa electoral marc que no servirà per a cada lloc però que donarà un conjunt d'idees generals als nostres candidats i per incidir de cara a l'opinió pública. Aquest programa marc caldrà fer-lo conjuntament amb companys regidors i parlamentaris, perquè caldrà quantificar un seguit de possibles transferències a les comunitats autonòmiques i als ajuntaments, conjuntament amb propostes concretes.

En el terreny legislatiu hem d'impulsar una llei de bases per part de les Corts de l'Estat i una llei municipal i comarcal de Catalunya. En aquestes lleis s'ha de contemplar el règim de carta municipal. De la mateixa manera que l'Estat es regeix per la Constitució i Catalunya per l'Estatut d'Autonomia, els ajuntaments haurien de tenir la seva carta municipal, en l'elaboració de la qual es tinguessin presents tots els sectors ciutadans, i que fos aprovada per referèndum municipal, amb la qual cosa s'aconsegueix una identificació dels ciutadans amb la seva pròpia constitució municipal. Quant a d'altres punts del programa marc, caldrà que la comissió, amb les característiques que abans hem esmentat, els desenvolupi.

PERSPECTIVES ELECTORALS

Les perspectives electorals cal analitzar-les a nivell local i a nivell general. A nivell local les perspectives ens són favorables a la majoria de llocs on tenim l'alcaldia. Ara bé, les eleccions es fan totes el mateix dia, i hi ha una pressió de la situació general que decididament juga en contra nostra. Canviar el signe del 28 d'octubre des d'un punt de vista de la sociologia electoral acadèmica és pràcticament impossible. Però nosaltres hem de pensar que en aquest país pot no ser així, per les sorpreses que ens prepara cada nova elecció. Hem d'esperar que, a causa de situacions de tipus local, el traspàs de vots aquesta vegada sigui a la inversa. El que passa a les eleccions sindicals demostra que això pot succeir, ja que és difícilment explicable que qui ha votat el PSOE després voti CCOO. Aquí és important recuperar la idea de fer enquestes que ens assenyalin l'estat d'opinió

de la gent com a tasca a tirar endavant des d'un primer moment.

Els factors d'ordre general ja hem dit que ens són desfavorables, perquè el partit no compta per a res i la seva situació no convida a la credibilitat i la confiança. La imatge que presenta sobretot el PCE no convida a fer que la gent li'n dipositi la confiança. Perquè les eleccions es faran encara dins de la dinàmica del canvi, i qui portarà la iniciativa seran els socialistes. Quan el president del govern surti per televisió a reclamar el vot socialista per barrar el pas a la dreta tindrà també els seus efectes als llocs on l'alternativa no és la dreta, i serà difícil no tornar a donar la confiança a un partit quan fa tres mesos que l'hi n'has donada.

La conclusió del Comitè Central hauria de ser que mantenir les nostres posicions és molt difícil, però no impossible.

Pel que fa a la dreta, en molts llocs de Catalunya aquesta anirà dividida entre CiU i AP. CiU necessita combatre AP perquè no li mengi l'espai. Aquesta confrontació entre la dreta ens és positiva.

OBJECTIUS IMMEDIATS A NIVELL LOCAL

La primera qüestió és situar al bell mig del partit les eleccions municipals. D'entrada hem de donar als companys un llistat de les coses que s'han fet als ajuntaments perquè els companys ho coneguin i ho puguin explicar de forma concreta. Cal assegurar la governabilitat sense entrar en crisi allà on tinguem l'alcaldia. Acabar les realitzacions del programa, posant en un primer pla tot allò que es pot acabar i que la gent vegi el resultat de la gestió. La discussió a nivell obert tant del balanç com del programa local, recollint els suggeriments de sectors que creen opinió. En aquest sentit proposem que, allà on tinguem l'alcaldia, els comitès més importants del partit realitzin una enquesta pública orientada a conèixer l'opinió dels ciutadans sobre allò que hem fet i sobre aquelles coses que nosaltres hem de convertir en programa. És una forma de relació partit-població que apliquen amb molt bons resultats els companys italians. El gran objectiu és que la pre-campanya sigui un moment de relació intens entre el partit, regidors i alcaldes comunistes, i la població.

L'elaboració de les candidatures han de donar prioritat al que hauran de fer els candidats al dia següent de ser elegits. El balanç de la valoració de les candidatures de fa quatre anys pensem que ha estat positiu en línies generals, però potser no va comptar prou amb la capacitat de gestió i de treball dels elegits. En aquestes candidatures s'haurà de donar una prioritat molt gran a la continuïtat.

Si per les eleccions generals diem que qui crea opinió és la televisió, a nivell local cal crear aquesta opinió ciutadana en el si mateix dels sectors més vertebrats de la ciutat. Quan en una localitat els sectors més vertebrats comencen a divulgar qui és convenient que sigui l'alcalde, això generalment s'obre camí perquè en una ciutat les decisions es prenen a nivell de factors locals. Difícilment a través de cartells i pancartes es pot contrarestar una opinió que ve donada per la reflexió i per l'opinió de la gent. Perquè aquests sectors que creen opinió ens donin suport cal que nosaltres els escoltem. Vol dir que en aquests moments no podem pretendre fer el balanç, fer el programa ni la pròpia candidatura al marge d'aquests sectors d'opinió.

OBJECTIUS IMMEDIATS A NIVELL GENERAL

Hem de contribuir a crear un moviment d'opinió a favor de la presència dels comunistes als ajuntaments i deixar d'estar a la defensiva. Per això cal que el PSUC tingui un plantejament global on el partit aparegui com una força municipalista i comarcalista. Oferir-nos com a força de govern a nivell local, amb un patrimoni de persones treballadores, eficaces i honrades.

No es tracta de col·locar en un primer pla el programa marc. Allò que ha d'estar en un primer pla són els aspectes locals. Però cal també tenir una posició global.

Foto: JOAN LACALLE

Cal clarificar quina ha de ser la nostra reacció davant la possible modificació de la llei d'eleccions locals. La modificació que diu que l'alcalde serà el cap de la llista més votada ens pot ser favorable a alguns llocs, de la mateixa manera que a d'altres llocs serà favorable als socialistes i en d'altres a la dreta, però que la nostra posició no és en funció de consideracions estrictament electorals, forma part de la nostra concepció de la democràcia, de la representativitat i de la proporcionalitat, que la bipolarització és un objectiu que interessa fonamentalment la dreta, que els comunistes som una part important de la classe obrera i de la cultura d'aquest país, d'això la necessitat de defensar l'espai comunista. Nosaltres ens oposem a qualsevol llei que falsifiqui la voluntat democràtica del poble a través de les eleccions, perquè va en contra de la Constitució. El que no hem de fer és col·locar-nos a la defensiva, començant la campanya dient que nosaltres ens mobilitzarem contra aquesta llei perquè ens vol esborrar del mapa. La nostra és una posició de principis. Ha de quedar molt clar que la campanya electoral no la podem fer a l'entorn d'aquesta llei. Si aquesta llei s'aprova ens hem d'oblidar d'ella i fer una campanya electoral a partir de la realitat.

Cal fer també un treball de suport a nivell de documentació i enquestes. Cal també assegurar un cert suport econòmic en alguns llocs i cal també elaborar la candidatura i el programa de Barcelona perquè té una repercussió en el conjunt del partit.

PROPOSTA DE PRE-CAMPANYA I CAMPANYA

Situant les eleccions municipals al mes de març, us proposem que en aquests tres mesos desenvolupem una activitat en tres fases:

—Primera fase (mes de desembre): treball obert de les organitzacions amb els ciutadans. Treball d'enquesta. Farem una enquesta marc que traslladarem als comitès locals.

—Segona fase (gener): preparació dels programes i candidatures a nivell local. Constitució d'una àmplia organització ciutadana de suport electoral.

—Tercera fase (febrer): fer conèixer àmpliament programes i candidatures. Fer conèixer el programa marc a nivell sectorial.

ORGANITZACIÓ I FINANÇACIÓ DE LA CAMPANYA

Ja hem parlat de la comissió per a l'elaboració d'un programa marc. També cal que funcioni la comissió electoral per la coordinació de la documentació, de la propaganda i imatge, per la coordinació d'activitats.

La proposta de finançament és que, on tenim l'alcaldia i sortim amb més possibilitats de ser alternativa, bàsicament el funcionament de la campanya electoral sigui autofinançat, perquè allà on tenim possibilitats de guanyar també tenim més possibilitats de recollir diners. Des de la comissió central s'haurà de contribuir a la finançació de determinades organitzacions. Hi haurà activitats centrals que requereixen un fons central. Pensem que el pressupost central ha de ser molt modest.

JORDI SOLÉ TURA, CANDIDAT PER BARCELONA

El comitè de Barcelona, en una reunió amb la presència del nostre secretari general, va aprovar per unanimitat que el primer de la llista per Barcelona fos el company Jordi Solé Tura. El Comitè Executiu ha fet seva la proposta i la porta al Comitè Central per a la seva ratificació.

Ajuda econòmica al PSUC

Suma anterior	1.871.448
APORTACIONS	
A.G.I.	1.187.026
Josep Baldú	5.000
Josep Pardell	5.000
J. Solsona	250
Màxim Antequera	10.000
Antoni García	1.000
Comitè local de Blanes	25.000
Agrupació Vall d'Hebron	
Joaquim C.	5.000
Carretero	500
Doroteo	1.000
Adelaida	2.000
Simpatitzant	1.000
VENDA DE BONS	
Agrupació Vall d'Hebron	
Gimeno	2.000
Mari Blanca	2.000
Mercedes Barluenga	4.000
Diego	4.000
Dimas	2.000
Corominas	2.000
García	2.000
Salas	2.000
Vidal Rosa	4.000
Total pessetes	3.138.224

Les municipals en el marc de la recuperació del partit

Intervenció del company Emili Muñoz

A proposta del ponent, Josep Maria Maymó, aquesta intervenció va quedar incorporada al resum de l'informe.

No em preocupen tant les deficiències de l'informe com les dificultats que tenim per fer que els òrgans de direcció del partit, en aquest cas el Comitè Central, n'assumeixin la responsabilitat. Les deficiències de l'informe no em preocupen tant, perquè són el resultat d'una insuficient elaboració col·lectiva dels darrers anys, com ho ha estat en altres àrees polítiques. La substitució de Jordi Borja, la seva capacitat d'elaboració i de direcció en aquesta àrea concreta s'ha notat. És a dir, hi ha tot un seguit d'elements, el principal n'és la situació del partit en aquests darrers anys. Malgrat això, a l'informe hi ha coses interessants que han passat desapercebudes.

Allò que més em preocupa és que a cada reunió no sapiguem on és el nord de la recuperació del partit. Aquesta reunió del Comitè Central em sembla completament deslligada de l'anterior, i hem de ser conscients que la recuperació del partit és un procés que va començar al VI congrés amb un cert mal peu, però que va començar aleshores i que és un procés amb moltes fites i a llarg termini. En un cert sentit crec que travessem un desert. Hem de ser conscients d'aquesta realitat i no podem posar fites immediates de recuperació total del que va ser el PSUC els anys 77, 78 o 79. Si el 28 d'octubre esperàvem un resultat millor, com a signe que no havia passat gairebé res, ens vàrem equivocar. Si a les municipals esperem obtenir resultats aproximats als del 79, com si el partit estigués ja en la seva òrbita i amb el seu espai clarificat, ens tornarem a equivocar. I em sembla que hi ha una certa consciència d'això en l'ambient d'aquest Comitè Central.

La recuperació del partit va en les línies que venim marcant des del VI congrés i molt concretades en la reunió postelectoral del Comitè Central. Això significa un treball de recuperació del partit des de baix, recuperació de la incidència social del PSUC des de la direcció a les darreres agrupacions i la recomposició del seu treball intern i del seu nucli dirigent. Penso que aquest ha de ser l'eix central, i que al voltant d'això haurem d'anar apuntant: eleccions municipals, activitat en les eleccions sindicals i totes les altres tasques que hem de fer. Com que em sembla que aquest nord no queda prou clar, això és el que em preocupa realment i per això voldria recordar en aquest Comitè Central la línia a seguir.

ELS PACTES AMB CONVERGÈNCIA NO HAN FUNCIONAT

Entrant ja en el terreny de les eleccions municipals, hem d'entendre que estan en la perspectiva de la recuperació a mig i llarg termini del PSUC, de redefinició i nova creació de l'espai comunista, sense que això vulgui dir que no hàgim d'afrontar aquestes eleccions municipals amb tota l'empenta, amb tot l'optimisme i, també, amb tot el realisme, perquè la recuperació del partit no la tenim a tres mesos vista.

Sobre la valoració que a l'informe es fa dels pactes municipals matisaria algunes coses ràpidament en funció del temps. El pacte amb Convergència no ha funcionat, però no ha funcionat perquè la cobertura política que esperàvem nosaltres no ha tingut lloc. Els pactes de progrés comencen a trencar-se l'endemà de les eleccions al Parlament català. L'any anterior a aquestes eleccions havien funcionat, amb més o menys dificultats, i van servir per posar en marxa els governs municipals quan ningú no tenia prou experiència, cosa que hauria estat molt més difícil si des del primer dia s'hagués entrat en el terreny de la confrontació amb Convergència i d'altres partits.

Si no varen funcionar és, fonamentalment, perquè la cobertura política que estàvem convençuts que tindríem el 20 de març, on pensàvem que l'esquerra seria hegemònica com ho havia estat als ajuntaments, no es va produir. El canvi radical que varen suposar els resultats electorals ens va deixar sense aquesta cobertura.

ELS COMUNISTES HEM ESTAT MÉS UNITARIS

Hem de dir, sense que això signifiqui sectarisme, que els pactes d'esquerra, PSC-PSUC, han funcionat millor allà on hi havia majoria comunista. Aquest és un patrimoni autèntic de cara a les pròximes eleccions municipals. A l'informe, el paper del PSUC de cara a aquestes eleccions no queda clar, no queda clar quin és el seu patrimoni ni quines són les seves perspectives. Doncs bé, aquí tenim un element de diferenciació clar: els pactes de govern han funcionat millor on hi ha hagut majoria comunista. I això no ha succeït únicament perquè som més eficaços i més honrats, com deia l'Antoni Farrés, sinó perquè tenim una política de voluntat unitària de l'esquerra i de les forces de l'esquerra davant de la crisi de la nostra societat.

Malgrat tot, també nosaltres hem caigut en sectarismes en la confrontació amb els socialistes. Sobretot perquè algunes vegades ens ha faltat autoritat davant dels socialistes i, fonamentalment, perquè no hem sabut evitar una mena de doble administració que s'ha anat creant. Moltes vegades, per evitar trencar els pactes, hi ha hagut un repartiment d'àrees de poder que va des del repartiment del pressupost al repartiment dels funcionaris, passant pel repartiment del mobiliari i les zones d'influència social. Això és absolutament negatiu, no solament allà on som majoria, com en el cas de Badalona, sinó també allà on som minoria i volem imitar els socialistes en aquest sentit. Això distorça el funcionament municipal i presenta la imatge que no hi ha govern municipal, sinó uns regidors que treballen pels seus interessos de partit i per àrees d'influència personal.

ATUR I INTEGRACIÓ

Sobre el balanç municipal jo destacaria dues grans qüestions: la qüestió econòmica, el foment de l'atur, i la qüestió de la cultura, la immigració i la integració. Sobre aquestes dues qüestions s'ha de fer un balanç rigorós perquè són d'una gran altura política a nivell municipal. Sobre la primera de les qüestions ha faltat coordinació i iniciativa política des dels ajuntaments i des del partit. De cara al futur caldrà tenir-ho clar, no crear expectatives d'ocupació, com ens va succeir al començament, sinó agafar aquesta qüestió com a problema número u dels nostres ciutadans i de la classe social que nosaltres representem i que han de veure en l'ajuntament el primer instrument d'acció i de preocupació pel tema. Sobre la segona de les qüestions, la cultura, la immigració i la integració, cal fer un balanç de tot el que s'ha fet, perquè si no hem avançat en tirar endavant una cultura d'integració hem fracassat en la nostra política cultural als ajuntaments per molts actes culturals que hàgim fet. En molts llocs hi ha hagut més una política de fer actes culturals o focs artificials que no pas una política cultural d'integració que barri el pas al nacionalisme xovinista de dretes i a les possibilitats de lerrouxisme.

Quant al balanç d'organització, crec que hi ha hagut grans deficiències de coordinació. La concepció partit de lluita/partit de govern l'hem aplicada molt malament. No hi ha hagut coordinació entre els grups municipals i els òrgans de direcció o les organitzacions del partit. La lluita popular ha anat enormement deslligada de l'acció de govern.

REFERIR EL VOT AL TREBALL I A LES PERSONES

Passant al punt de les iniciatives de cara al futur cal tenir en compte que la situació és enormement difícil, això ja ho diu l'informe, però ressaltaria que en aquestes eleccions hi ha la possibilitat que la referència fonamental del vot sigui el treball fet i les persones que l'han fet. Això compta molt a favor nostre i dóna elements per creure en una possibilitat de recuperació en relació al 28 d'octubre, encara que no obtinguem els resultats del 79. Crec que falta una idea central del PSUC davant d'aquestes eleccions. De cara als ajuntaments on tenim majoria, la cosa és clara, hem de convertir les eleccions en un referèndum sobre ajuntament sí, ajuntament no, sobre si el treball que s'ha fet ha estat o no positiu. Cal evitar però, convertir aquestes eleccions en un referèndum sobre si alcalde comunista sí o no, que seria una manera de caure en la bipolarització, i remarcar molt la idea de la necessitat de la continuïtat en la transformació per continuar millorant la societat. A nivell general hem de trobar una idea més clara que expressi que nosaltres som els qui assegurem el bon govern, la unitat de l'esquerra, la defensa dels interessos populars, un govern per a la majoria dels ciutadans.

La idea que tres setmanes abans de les eleccions poca cosa es pot fer és correcta. La recuperació activa del treball del partit és fonamental a partir d'ara per presentar-se en bones condicions a les eleccions. Als ajuntaments hem de conservar més que mai aquest bon govern durant aquests quatre mesos que

falten per les eleccions, en què rebrem bufetades per tot arreu. A Badalona en rebem des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra. Això ens ha portat a fer una mena de gabinet de crisi, compost per tècnics i regidors nostres, que cada dia intenten donar solucions tècniques i polítiques, la qual cosa dóna bastant bon resultat.

CAL SORTIR GUANYADORS

Cal divulgar el treball fet, no solament institucionalment, sinó a través del partit.

És urgent tenir un programa marc, jo no pensava que això estaria més avançat, l'elaboració del programa en una línia de debat amb les entitats ciutadanes és importantíssima. El programa no el podem tancar en els qui l'han d'aplicar.

En començar la campanya, el programa, la llista, la imatge del PSUC a la ciutat, han de partir ja d'un suport majoritari natural de la ciutat. Si fem l'elaboració del programa des de baix ja, si entrem en contacte amb la gent, no solament per elaborar el programa sinó per demanar-ne el suport a la llista, estarem en condicions d'aconseguir aquest suport.

La política de pactes no està referida a l'informe, i jo voldria dir dues coses en aquest sentit. Una, hem d'entrar en contacte amb Nacionalistes d'Esquerra. Dues, hem d'aconseguir que la llista del PSUC sigui la llista de la majoria de la ciutat, és a dir, defensada per la majoria de la ciutat. Allà on no tenim majoria això és més difícil, però hem de treballar en aquesta línia. Fer que les nostres llistes, a més de representar una continuïtat bàsica dels elements clau d'aquests quatre anys, incrementin la nostra capacitat de gestió, però a la vegada tenir aquesta capacitat de representació ciutadana expressada en el conjunt de la llista. En aquest sentit, a Badalona hem engegat una plataforma ciutadana de suport a la llista del PSUC on hi ha gent independent. Abans de Nadal, els caps de llista de les grans ciutats s'haurien de fer públics perquè fossin referències clares i que d'aquí a les eleccions la iniciativa la portés el PSUC.

A les organitzacions del partit s'ha fet un treball important en aquest sentit, fins i tot excessivament optimista a causa de la necessitat psicològica d'obviar a les dificultats quan hi ha una feina a fer al davant, però hi ha una autèntica voluntat de treball per preparar les municipals. Si en aquest Comitè Central no dirigim aquest treball, si no avancem paral·lelament per reconstruir, de cara a la conferència, la capacitat de direcció i el nucli dirigent del PSUC, és possible que afrontem bé les eleccions municipals, però que després, quan vindrà un cert reflux de treball i un cert desànim, si no ens mentalitzem bé que les eleccions municipals no són l'única fita, ens podem trobar amb un PSUC a punt de desaparèixer.

Candidatures de partit on puguem

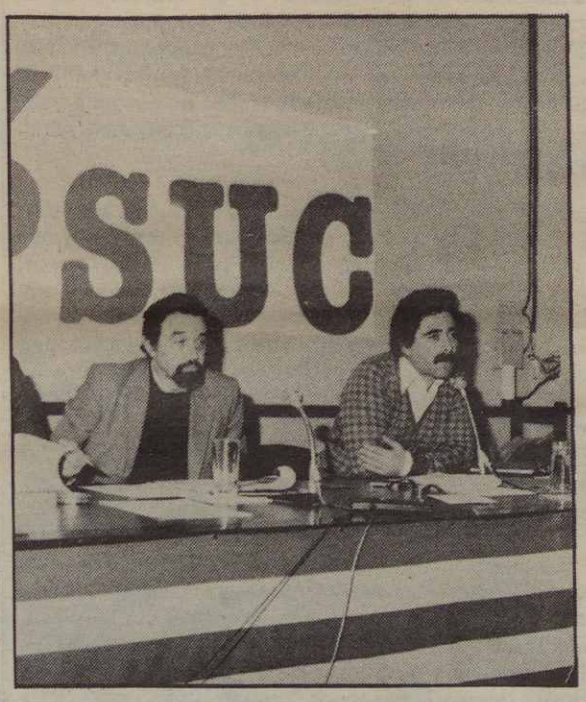
Intervenció del secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz

Com que ja s'ha convertit bastant en un costum del Comitè Central dir, per abreujar o fins i tot per expressar sintonies, que s'està d'acord amb la intervenció de tal o tal company, jo diré que, a més a més de ser corresponsable, com a membre del Comitè Executiu, de l'informe presentat pel company Josep M. Maymó, em col·loco en la sintonia de la intervenció del company Emili Muñoz.

Entenc que en el conjunt del partit hi ha en aquests moments una dinàmica amb voluntat de recuperació amb consciència del cop que hem rebut, però també de les possibilitats d'entrar en un procés de superació lligada a l'experiència quotidiana i a la relació social.

Però a nosaltres, en les nostres reunions col·lectives i sobretot en aquest òrgan de màxima direcció en el partit, de vegades ens costa trobar el nord, ens costa situar cada una de les discussions parcials i sectorials que fem dins de consideracions més globals. I és aquí on jo voldria recuperar breument algunes de les experiències que ens va proporcionar la darrera reunió del Comitè Central.

A la darrera reunió del Comitè Central vàrem intentar prendre consciència que estàvem en una nova situació, que entràvem en un nou procés; que ho fèiem sota el traumatisme d'una derrota electoral, i que, tot i que hi havia elements objectius i fins i tot estranys a una possibilitat d'incidència immediata, el que més interessava el partit eren aquelles qüestions que es relacionaven amb els nostres defectes i que, si més no, les eleccions havien tingut la virtut de posar damunt la taula. I tots vàrem acceptar les insuficiències de reflexió que encara hi havia en aquell informe i la necessitat d'obrir un procés —jo diria que un procés urgent però no precipitat— que ens portés a superar les deficiències que els resultats electorals havien demostrat. I en primer lloc en el partit, pel que fa a la seva feblesa. Amb tota claredat, ha aparegut davant els nostres ulls la nostra feblesa organitzativa, quan la nostra organització havia estat un dels elements més reconfortants dels comunistes. Però aquesta feblesa era causa, i al mateix temps resultat, del nostre aïllament respecte de les masses, de la nostra tasca de relació social. Vam dir l'altre dia que hem afeblit —si no les hem trencades— moltes vies de comunicació i de relació amb les masses, que era la manera d'enfortir el partit, la manera de treballar del partit i també la via per recollir totes les experiències per tal de poder elaborar la nostra política. I vàrem dir que cal enfortir el partit, recuperar la relació amb les masses, millorar els nostres mètodes de direcció col·lectiva i també entrar en una reconsideració a fons de la nostra política i de les expressions conjunturals o tàctiques que aquesta ha anat adquirint durant aquests últims anys. I vàrem parlar d'anys.

Les eleccions municipals són una cita que és aquí, que no podem evitar, i que ens arriba en unes condicions molt desfavorables per a nosaltres. I hem d'enfrontar aquesta reflexió amb modèstia, companys, dins el marc de totes aquestes insuficiències que he dit, que trobem en aquest informe, i que continuaran durant tot un període en l'activitat del partit i en la seva direcció mentre no siguem capaços de superar-les. En una situació com aquesta no podem col·locar-nos en una actitud petulant ni tampoc derrotista. Cal tenir l'ànim i la consciència, fins i tot per enfortir els nostres militants, de la necessitat de la modèstia. I al costat de la modèstia, la cautela. I juntament amb la modèstia i la cautela, quelcom de fonamental: la voluntat de recuperació.

I aquest és el nostre objectiu. Davant d'aquestes eleccions, és clar que volem guanyar vots, és clar que volem alcaldies, és clar que volem definir la nostra política d'aliances. Però, encara que sigui per a una separació metodològica —perquè tot està interrelacionat—, el que és fonamental de cara a aquestes eleccions és la recuperació del partit. I si només tinguéssim un paràmetre per mesurar si una cosa ens serveix o no ens serveix en aquestes eleccions hauria de ser veure si ajuda o no a recuperar el partit. Per què? Perquè entenem que el partit és una eina fonamental, no sols en una perspectiva estratègica de futur, sinó, fins i tot, en aquesta conjuntura política.

Per tant, no podem sortir com a perdedors en aquestes eleccions. Però tampoc no podem enganyar, seguint el símil que feia el company Torrecilas, els membres de l'equip de futbol —encara que es tracti de l'Alcoyano—, dient-los que perdent per 11 a 0, cinc minuts abans del final guanyarem el partit. Crec que cal dir-los la realitat en la qual estem, i quin és l'objectiu que pretenem assolir.

Cal ser conscients de la situació de feblesa del partit, de la insuficiència d'elaboració política, de les nostre insuficiències organitzatives, de la nostra situació financera, perquè això ens permetrà estimular els companys i, sobretot, valorar millor els resultats que tindrem a les eleccions. Estic plenament d'acord amb unes paraules que deia l'Albert Corominas: si nosaltres, tot i que sabem que aquestes eleccions són molt importants, arribéssim a col·locar-les en un nivell que fes creure que en depèn el futur del partit, ja podríem deixar-ho córrer ara. Efectivament, influiran en el procés de recuperació del partit, però en aquestes eleccions ni s'acaba el partit ni la perspectiva d'una organització que pretén una transformació revolucionària i que vol tirar endavant el nostre projecte eurocomunista.

Penso, companys, que un dels elements que cal tenir en compte dins de les dificultats actuals és que encara no està ben definida la nova situació. Sabem que ens trobem en una nova situació, i ens hem d'esforçar per fer un pas endavant en el seu reconeixement en la conferència del PCE, i després per fer aportacions a la conferència nacional del PSUC del proper mes de gener. Ara bé, aquesta situació ja té alguns elements, i el més cridaner és que deu milions de ciutadans han votat socialista. És cert que tenim un govern socialista, i sobre ell diré ara unes breus paraules, però el tema principal és que hi ha deu milions de ciutadans que han votat socialista. I nosaltres hem d'intentar sintonitzar a partir de les nostres propostes polítiques amb aquests deu milions i tenir en compte que el procés que portarà a clarificar les diferències que hi ha entre nosaltres i els socialistes no serà precipitat, sinó que fins i tot la realitat mateixa ens anirà ajudant —si tenim la intel·ligència suficient— per transformar aquesta realitat en pedagogia política. I que algunes qüestions, que en aquests moments ja poden començar a aparèixer un xic clares, costa de fer-les arribar al conjunt de la societat.

Crec que és molt important, doncs, que no perdem de vista el que és fonamental d'aquesta nova siuació, els deu milions de votants socialistes. I, certament, deu milions de votants socialistes que han possibilitat un govern que per primera vegada expressa la presència d'un equip antifranquista. Aquest és un element que no podem oblidar de cap de les maneres. Un element, però, que va lligat al fet que aquest equip ha iniciat els plantejaments d'una política que s'apunta en el marc de la reforma en la moderació. Jo crec que els primers símptomes que apa-

reixen són aquests, i que fins i tot aquesta moderada devaluació del 8 per cent està en aquesta línia. I, al mateix temps que haurem de saber acceptar aquest fet, caldrà —com deia l'Antoni Montserrat— que immediatament, no pas com una reacció oportunista a la iniciativa dels socialistes sinó dins del marc de les necessitats de la situació econòmica, demanem aquelles mesures que evitin que la devaluació colpegi la classe treballadora i les capes populars.

És en aquesta línia que cal que sapiguem donar resposta també a un fet que apareix com a evident, i és que els socialistes s'han col·locat en la dinàmica del bipartidisme. Aquesta és una estratègia que neix de la dreta, però els socialistes s'hi han col·locat, i enfront d'ella no ens és fàcil desfermar un combat. Ja hi ha alguns elements: per exemple, la tendència clara per part dels socialistes a configurar l'oposició en Aliança Popular i en la figura de Fraga Iribarne. Aquesta és una clara acceptació de la tendència bipartidista. I tampoc no hem vist cap gest per part dels socialistes per procurar donar veu, un cop configurada la Cambra, a sectors minoritaris, que una modificació del reglament permetria. I és evident que en alguns casos podria semblar fins i tot excessiu, però comparant el funcionament d'aquesta Cambra amb el d'altres veiem que això succeeix, que hi ha grups parlamentaris molt petits. Però aquí no ha aparegut, ni pel que fa a l'esquerra, amb la voluntat de donar veu al PCE, ni pel que fa al centre-dreta, donant veu a Suárez. De moment no hi ha hagut cap gest en aquest sentit, i jo diria que fins i tot no n'hi ha hagut cap per donar grup als socialistes catalans, que continuen al si mateix de la dinàmica del PSOE, la qual cosa expressa també una lluita contra possibles diversitats a la Cambra.

Però crec que l'element més evident n'és la disposició, ja anunciada en el discurs d'investidura i després refermada en els debats, a modificar la llei electoral municipal. I sobre això, cal que afinem bé la nostra posició, perquè, sense crispacions, fent que la nostra actitud no aparegui com la defensa d'un dret nostre sinó com la defensa de la democràcia, hem de deixar clar que estem en contra d'aquesta llei, a través d'articles a la premsa, articles d'opinió —com ha fet el company Jordi Solé Tura a "Diario 16" l'altra setmana. I vull estimular els companys que tenen hàbit i possibilitats d'utilitzar els mitjans de comunicació, per tal que facin arribar reflexions generals sobre la importància democràtica de la nostra postura, tenint en compte que aquesta llei pot connectar amb una certa sensibilitat popular, com és la idea que la gent podrà escollir directament l'alcalde, i que, per tant, haurem de ser molt pedagògics a l'hora d'explicar aquestes qüestions.

Ara bé, quan la llei es porti al Parlament, presentarem les nostres esmenes i les haurem de defensar decididament. No podem silenciar aquest tema. Però, què és el que no hem de fer? el que no hem de fer, companys, és gesticular i quedar grotescament en ridícul. Jo crec que en aquests moments cridar a la mobilització, si això no s'entén com jo ho vull entendre —és a dir, com una mobilització del coneixement de l'opinió pública, de la informació—, pot ser grotesc.

Foto: JOAN LACALLE

La segona qüestió que hem d'evitar és que la nostra posició justa, democràticament justa, contra aquesta llei no es converteixi en un dels eixos de la campanya electoral. Els eixos de la campanya electoral han d'anar sobre les nostres propostes i no sobre el combat contra una llei que tindrem al damunt Si féssim això ens podríem trobar una vegada més —i en tenim prou experiències— a contrapeu en el procés electoral.

Per tant, companys, penso que cal anar a aquestes eleccions amb modèstia, amb cautela, amb realisme, amb voluntat de recuperació, però també essent molt conscients de quina és la situació del partit, en la nostra elaboració política, en la relació amb les masses, i de quina és la nostra situació financera, per estimular els companys i poder fer una valoració com més positiva millor dels resultats de les eleccions.

Voldria, ara, dir la meva posició sobre algunes qüestions polítiques que han sortit aquí.

La primera és que cal recordar una vegada més que el nostre adversari en aquestes i en totes les eleccions és la dreta, encara que els nostres competidors electorals, i que fan la impressió que tenen ganes de fer desaparèixer aquesta competició a través de la nostra desaparició, són els companys socialistes.

I en funció que l'adversari és la dreta, i tenint molt present la voluntat de competitivitat dels socialistes i les condicions favorables que tindran en aquestes eleccions, perquè es produeixen dins la dinàmica del 28 d'octubre, caldrà que nosaltres plantegem les nostres aliances. I sobre això voldria expressar-me amb contundència.

Jo, companys, crec que és fonamental que el partit es presenti com a partit a tots els llocs on pugui, i que hauríem d'aconseguir fer-ho a tots els llocs importants. Aquest és un punt de referència de la nostra batalla per la recuperació del partit. Ara bé, certament, Catalunya té 937 municipis, dels quals vuit-cents tenen menys de cinc-mil habitants, i això dóna una peculiaritat molt gran a aquestes eleccions. En aquest punt, no l'informe sinó el Comitè Executiu, una vegada més, ha estat mancat d'una major reflexió sobre la importància de la Catalunya rural i, per tant, de cara a aquests ajuntaments hem de tenir també plantejada clarament la nostra proposta.

Quina és la nostra proposta? Allà on puguem, farem candidatures de partit. On això no sigui possible, hem de prendre nosaltres la iniciativa d'anar cap a agrupacions d'electors, i agrupacions d'electors d'esquerra, efectivament. I això què vol dir? Que la nostra primera proposta és als socialistes, i també —per què no?— a Nacionalistes d'Esquerra, que poden jugar localment, a zones rurals, a determinades poblacions, un paper important, o a l'ERC, i, òbviament, a la Unió de Pagesos i, on sigui possible, a CCOO. Aquesta és la nostra posició.

I, al costat d'aquestes dues possibilitats, hem de dir que no a la nostra incorporació a la llista dels socialistes. Jo proposo que aquesta sigui una posició clarísima del nostre partit. És veritat que això ens podria donar un regidor en algun lloc, però, companys, entraríem en contradicció amb l'objectiu fonamental que per a nosaltres tenen aquestes eleccions, que és la recuperació del partit, i ens col·locaríem precisament en la dinàmica d'absorció que han plantejat els socialistes. Ja ho he dit en parlar de posicions polítiques generals, però algú aquí ho ha recordat, que els socialistes estan festejant els nostres alcaldes i els nostres regidors, i ho fan directament. I a l'anterior Comitè Central hem dit que hi ha dos perills en aquest moment per al partit: el sectarisme —és veritat, no ens hem de tancar cap endins, hem de fer tota la nostra lluita cap enfora— i el liquidacionisme, i aquest segueix camins molt diferents, però un d'ells pot ser la nostra dissolució dins les llistes socialistes. I això, convertit en un element d'opinió pública general, immediatament ens desqualifica, no sols al lloc on es produeixi, sinó que ens desqualifica com a opció als llocs on podem anar amb unes condicions que no dic favorables però sí que menys desfavorables.

I com hem de fer les llistes? En primer lloc, des del punt de vista estatutari, però també per necessitats, ja que els estatuts no són elements administratius que obliguen, sinó un intent de regular les necessitats del partit; les llistes es fan autònomament a totes i a cada una de les localitats i en són responsables els comitès corresponents. Ara bé, dins d'aquesta orientació, el que correspon és que aprenguem de tot el que vàrem fer malament a les anteriors llistes. Això és el que hem d'aprendre, companys. I, aleshores, saber arribar a fer llistes, no sols en la composició sinó també en el mètode, en la concepció d'equip, d'equip polític, que no és un equip tècnic. Un equip polític que no està pensat per donar satisfaccions internes al partit, sinó per complir, des del partit, el compromís programàtic que oferim a la societat. I cal que fem totes les consultes necessàries, i si, per exemple, ja hem definit el cap de llista, és bo que aquest conegui el conjunt de la candidatura i en doni l'opinió.

I també hem de vigilar de no caure en el defecte del passat —ho deia ja l'Antoni Lucchetti, i avui no tenim motius per caure-hi—, de fer llistes d'acontentament intern en el partit, o d'equilibri dins el partit. Es tracta de fer equips polítics que serveixin perquè el partit responsablement ofereixi a la societat aquells homes i aquelles dones que si són elegits, serviran per al govern municipal i per tirar endavant les nostres propostes.

En fi, aquestes són, breument, unes reflexions polítiques que jo volia fer.

Gregori López Raimundo ha sofert una crisi de còlic hepàtic

Gregori López Raimundo, president del PSUC, ha sofert aquests darrers dies una crisi de còlic hepàtic que l'ha obligat a suspendre les seves activitats de direcció al partit i com a diputat.

Els estudis preliminars dels metges que l'atenen han aconsellat el seu ingrés en un centre hospitalari per determinar definitivament el tractament a seguir. Des d'aquí li desitgem una ràpida recuperació.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

SUPLEMENTO EN CASTELLANO

Política municipal y elecciones

Informe de J.M. Maymó al Comité Central en nombre del Comité Ejecutivo

Los días 4 y 5 de diciembre se reunió el Comité Central del PSUC con un orden del día de cuatro puntos: 1.– Informe sobre política municipal y preparación de las elecciones municipales. 2.– nombramiento de la delegación del PSUC que participará en la conferencia del PCE de los próximos días 17, 18 y 19 de diciembre. 3.– Aprobación del proyecto de carta de normas y reglamento de la V conferencia nacional a celebrar los días 28, 29 y 30 de enero de 1983, así como de la lista de invitados a la misma. 4.– Aprobación de la composición de las comisiones del Comité Central que ya han quedado constituidas.

A continuación reproducimos el informe que sobre el primer punto presentó, en nombre del Comité Ejecutivo, el camarada Josep Maria Maymó. Reproducimos también las intervenciones que sobre el informe hicieron el secretario general, Antoni Gutiérrez Díaz, y el responsable político de Badalona, Emili Muñoz, pues ambas intervenciones fueron incorporadas al resumen que sobre el debate del informe hizo el ponente, resumen que también reproducimos.

BALANCE DE CUATRO AÑOS DE AYUNTAMIENTOS DEMOCRÁTICOS

Los ayuntamientos han sido una pieza clave de la consolidación de la democracia en España, un factor de estabilidad, en un marco de buen trabajo y buena gestión que ha contribuido al prestigio de las instituciones.

La política municipal, en su conjunto, tiene un carácter de izquierdas en relación a lo que ha sido la política del país, es decir, la política de UCD a nivel del Estado y la de CiU en Catalunya, dada la composición mayoritariamente de izquierdas de los ayuntamientos de poblaciones grandes y medianas.

Algunas de las dificultades con las que se ha debido enfrentar esta política municipal de izquierdas son:

–La situación en que heredamos los ayuntamientos.

–Las limitaciones del marco legislativo. La inexistencia de una Ley de Régimen Local democrática y de una Ley de Financiamiento que asegure los recursos necesarios a los ayuntamientos.

–La insuficiencia de los recursos. El índice de participación de los poderes locales en los Presupuestos Generales del Estado del último año se sitúa en un 7 por ciento, el índice más bajo de Europa.

–Imposibilidad de una auténtica reforma administrativa local a causa de la ausencia de una política de reforma y modernización de la administración y de la función pública, tanto por parte del Estado como de la Generalitat. Hay que ser muy críticos hacia el papel de la Generalitat sobre los ayuntamientos, ya que teniendo competencias exclusivas en este campo no ha efectuado una política que haya facilitado mejoras en el funcionamiento de los ayuntamientos.

–Los efectos de la crisis económica sobre el conjunto de la población y dificultades, por lo tanto, de abordar grandes proyectos de reforma urbana que supongan una importante contribución económica de los ciudadanos interesados. El efecto que la crisis tiene sobre las capas medias ciudadanas imposibilita que sean estos sectores los que contribuyan de una forma determinante a mejorar las haciendas locales por la vía impositiva local.

–Allí donde se ha llevado una política más de izquierdas en determinadas cuestiones, se ha topado con la ofensiva de poderes fácticos corporativos de la derecha local, sobre todo contra determinadas iniciativas que podríamos considerar ejemplares de cara a otros ayuntamientos, como ha sido el caso de los transportes públicos de Sabadell.

Dentro de este balance hemos de considerar los pactos municipales. Y hemos de decir que los pactos de progreso entre socialistas, comunistas, CiU y otras fuerzas, no correspondían a la realidad del funcionamiento social y político y que aquello que realmente ha funcionado han sido los pactos de socialistas y comunistas. Se puede decir que en lugares donde se rompió, caso concreto de Barcelona, las cosas han ido mejor en este segundo periodo.

El pacto que realmente ha funcionado ha sido el

pacto entre comunistas y socialistas. Éste ha sido un pacto difícil porque entre los socialistas y nosotros hay concepciones diferentes.

BALANCE DE LOS AYUNTAMIENTOS DE ALCALDÍA PSUC

El programa electoral del 79 con el que nosotros fuimos a las elecciones se ha cumplido satisfactoriamente, y en general se han hecho muchas más cosas de las previstas.

En los ayuntamientos de alcaldía comunista ha habido un incremento muy notable de los presupuestos ordinarios y de inversiones a lo largo del periodo 79-82, con resultados muy desiguales. Esta desigualdad se explica en función de la heterogeneidad de los ayuntamientos donde tenemos la alcaldía. En los ayuntamientos del cinturón de Barcelona, donde la gestión anterior había sido un desastre y se había producido un incremento de la población, solamente el poner al día el padrón municipal ya ha supuesto un aumento importante de los ingresos y la mejora de la gestión y de las realizaciones se han puesto más en evidencia.

No en todas las áreas de la actividad municipal los comunistas hemos actuado con la misma eficacia. Hay un resultado muy positivo en aquellas áreas donde teníamos experiencias reivindicativas del periodo anterior, como es el caso del urbanismo, la enseñanza y la cultura. En aquellas cuestiones donde no teníamos experiencia el balance ha sido más desigual. Y hay que ser autocríticos en aquellas áreas donde, pudiendo haber hecho un trabajo mejor, no lo hemos hecho, como son sanidad y servicios sociales.

En estos momentos es imprescindible un aumento de la elaboración de política municipal general, ya que si no lo hiciéramos entraríamos en una fase de pragmatismo y de localismo peligroso.

Para acabar este aparatdo, una consideración a la personalidad de los alcaldes del partido. Si bien no podemos generalizar por todas las poblaciones, vale la pena decir que los alcaldes comunistas tienen una autoridad y un prestigio reconocido que va más allá de lo que son nuestras propias filas. Ésta es una cuestión importante en un momento de debilidad del partido.

BALANCE DE LA ACTIVIDAD COMUNISTA ALLÍ DONDE NO TENEMOS LA ALCALDÍA

Empezaré por la experiencia del Ayuntamiento de Barcelona donde la hegemonía es claramente socialista y donde Narcís Serra ha capitalizado el aspecto positivo de la gestión que se ha hecho. Esto puede hacer pensar que los comunistas jugamos un papel insignificante cuando no es así. Para poner un ejemplo: cuando se acabe la gestión del actual consistorio, el conjunto de áreas dirigidas por los camaradas de nuestra lista representará más del 70 por ciento del presupuesto. Esta presencia tan destacada a nivel de la administración interna no se ha correspondido con la presencia pública. El Ayuntamiento de Barcelona no ha expresado de una forma clara una política de izquierdas como lo han expresado ayuntamientos de alcaldía comunista, no obstante no ha sido un ayuntamiento mal regido. La diferenciación de los comunistas en el Ayuntamiento de Barcelona es intangible, esto tiene el peligro de que ante la convocatoria de unas nuevas elecciones la gente crea que la mejor manera de dar apoyo a este ayuntamiento es votando a los socialistas. Esto nos ha de hacer reflexionar sobre la política de alianzas, sobre la forma de trabajar conjuntamente comunistas y socialistas y sobre lo que representa que a pesar de un buen trabajo no incorporemos aquello que de específico tiene nuestra política.

En algún sitio los comunistas han jugado un papel determinante y aparecen como alternativa a un ayuntamiento socialista, éste sería el caso de l'Hospitalet de Llobregat.

En los ayuntamientos, estar en la oposición ha resultado muy poco rentable. Estar en la oposición es muy difícil porque los ayuntamientos no son un parlamento, hay una gestión que se hace mejor o peor y lo único que legitima a los concejales ante la población es el participar de la mejor manera en esta gestión.

Estar en la oposición tiene muy poca rentabilidad social y, por lo tanto, electoral. Es evidente que en algunos lugares, caso de Tortosa, no podemos hacer otra cosa que estar en la oposición para no hacernos cómplices de una alcaldía de derechas sin ningún tipo de credibilidad social. En algún sitio donde el alcalde es socialista la dinámica nos ha llevado a la oposición, casos de Manresa y Lleida, pero no es seguro que desde la oposición podamos servir mejor a los intereses de los trabajadores y de las capas populares.

Para acabar este punto tenemos que señalar la debilidad del partido en amplias zonas del territorio catalán.

BALANCE DE LA COORDINACIÓN MUNICIPAL

Hay experiencias de coordinación importantes, como fue el caso de la enseñanza el primer año de los ayuntamientos democráticos y toda la iniciativa en relación al trabajo comunitario. La Federación Española de Municipios y Provincias apenas ha funcionado y se puede considerar una experiencia frustada. No así la de la "Federació de Municipis de Catalunya" que, después de un año de actividades, ha llevado a cabo inciativas importantes, tanto por las comisiones de trabajo como por iniciativas generales y sectoriales. Sería importante que cada una de las comisiones de la Federación pudiera estar vinculada a una comisión del Comité Central en la que camaradas concejales y otros miembros del partido pudieran participar en esa elaboración. Entonces, nuestra aportación a la Federación sería más importante y podríamos sacar de ella un beneficio mayor.

LOS AYUNTAMIENTOS DE IZQUIERDAS Y LAS DEMANDAS SOCIALES

De entrada hay que decir que las propias realizaciones despiertan expectativas, y por lo tanto nuevas reivindicaciones, lo cual exige una política de participación y de relación entre los afectados.

La ofensiva de grupos maximalistas en algunas poblaciones ha ido bajando paulatinamente. Los grupos vanguardistas que no conectan con determinadas necesidades sociales están condenados a la desaparición o a la marginalidad. De cara al futuro tendrán más significación las actitudes corporativas —que pueden ser reaccionarias, pues no conectarán con una actuación municipal progresista— que la actuación de grupos maximalistas.

Otra cuestión que deberíamos analizar autocríticamente es un mal planteamiento por nuestra parte, en muchos casos, de una política de participación. En las primeras elecciones teníamos una concepción idealizada de la participación ciudadana en los ayuntamientos, y muchos reglamentos de participación que se elaboraron en 1979 no correspondían a la realidad. Hay que analizar positivamente la actividad pragmática de los alcaldes y concejales, que han dado prioridad a la explicación de las cosas y al diálogo con la gente. Igualmente, debemos considerar como muy negativas actitudes arbitrarias o autoritarias allí donde se han producido.

También hay una deficiencia en nuestra política de información y de conocer regularmente la opinión de los sectores afectados o beneficiados por las actuaciones municipales. Esto el PSOE lo ha hecho constantemente en las capitales de provincia. Nosotros, en cambio, lo hemos hecho muy poco. El no tener información científica, que sólo se obtiene preguntando a la gente, hace que pueda perseverarse en errores o no beneficiarse de cuestiones que la gente juzga positivas.

También hemos tenido un déficit en nuestra política relativa a los pequeños comerciantes y tenderos, por la importancia que tienen estos sectores en el momento de generar opinión pública. En algunas ciudades con alcaldía comunista, como en el caso de Santa Coloma de Gramenet, actitudes de enfrentamiento con sectores de las capas medias se habrían podido evitar si hubiésemos llevado una mejor política de cara a estos sectores.

Finalmente, la experiencia de las emisoras municipales la deberíamos considerar tremendamente positiva. No sólo por lo que ha representado de información y de relación, sino por la movilización alrededor de las emisoras de gente joven y con inquietudes, especialmente en localidades pequeñas.

BALANCE RELATIVO A LA CRISIS Y EL PARO

Antes hemos dicho que la experiencia de los ayuntamientos se había hecho en un periodo de crisis. Si nos fijamos en los informes de los bancos veremos que la única inversión que no ha retrocedido es la inversión pública en obras, o sea, que los ayuntamientos han jugado un papel positivo frente a la crisis y el paro. Sobre una política específica de los ayuntamientos en este sentido, debemos señalar que después de una primera fase de ilusiones —en la que se pensaba que desde los ayuntamientos se podía hacer una política importante contra el paro— se pasó a una fase de frustaciones, seguidas de un gran escepticismo. Ahora ya estamos en una tercera fase en que, a través de la relación con la Generalitat, se puede empezar a hablar de una política municipal contra la crisis y el paro, que puede desarrollarse más en el futuro. Esta política deberíamos definirla, coordinarla, como un elemento diferenciador de la política comunista.

BALANCE DE NUESTRA ELABORACIÓN DE POLÍTICA MUNICIPAL

El PSUC tuvo una época excelente de elaboración de política municipal a lo largo del periodo que va del 77 al 80. Es difícil encontrar un partido que antes de las primeras elecciones municipales tuviera tanta política municipal elaborada. También hay una elaboración notable durante el primer periodo después de las elecciones. En el último periodo, y vinculado a la crisis del partido, ha existido un vacío de elaboración que en estos momentos podría resultar peligroso si se mantuviera. Esa elaboración tendremos que hacerla de un modo diferente, ligada a otras actividades del partido, como la actividad parlamentaria y las comisiones del Comité Central.

PREPARACIÓN DE LAS ELECCIONES MUNICIPALES

De cara a las elecciones municipales, la primera tesis que planteamos es que este balance permite hacer una oferta de continuidad por parte del conjunto de alcaldes y concejales comunistas. Desde un punto de vista estrictamente local, estas personas deben continuar en sus cargos y hay sobrados motivos para ofrecerles esta continuidad. Los valores que los comunistas hemos aportado a los ayuntamientos, como la dedicación, la eficacia, la honradez, el nuevo tipo de relación con la población, las prioridades sociales, son más vigentes que nunca.

Un segundo elemento es la incidencia de la nueva situación política creada después de las elecciones generales del 28 de octubre, cuyos resultados nos han sido tremendamente desfavorables. Hoy, las expectativas de amplios sectores del país se centran en ver cómo los socialistas aplican la política de cambio por la que han votado. También habrá que tener en cuenta, y el debate de investidura ya ofrecía indicios de ello, que el gobierno socialista se mueve dentro de una gran complejidad y con algunas contradicciones evidentes, a causa de las presiones de la derecha, pero también debido a las expectativas que ha desencadenado. De ahí que estos días hayamos visto como Pasqual Maragall hace unas declaraciones en las que dice que los ayuntamientos disponen hoy del 7 por ciento de los presupuestos del Estado, pero que en cuatro años vamos a llegar al 14 por ciento, en la línea de llegar al 25 por ciento, con lo que las posibilidades de gestión municipal serían inconmensurables, mientras que al mismo tiempo nos encontramos con el programa económico de Miguel Boyer, que sitúa al sector privado en un primer plano. Eso coloca al gobierno en una contradicción, fruto de diferentes presiones, en las que

nosotros deberemos empujar hacia soluciones progresistas.

Un tercer elemento es la defensa del espacio comunista en los ayuntamientos, porque significa:

1.—Un contrapeso de izquierdas a la política general del gobierno socialista, que inevitablemente se moverá en la ambigüedad porque estará sometida a condicionamientos de poderes fácticos contrarios a una política de izquierdas. Desde este punto de vista hay que asumir un papel reivindicativo de los ayuntamientos frente al nuevo gobierno central.

2.—El pluralismo de la izquierda. Una forma de hacer frente a la estrategia bipartidista que interesa al PSOE —pero, fundamentaite, a la derecha.

3.— Un instrumento para asegurar y desarrollar una política catalana de izquierdas, cuestionada por el bajón electoral del PSUC y la subordinación de los socialistas de Catalunya al PSOE. Aquí debemos insistir en que **"en Catalunya, a la izquierda, PSUC".**

4.— Una conexión con las expectativas populares que nosotros mismos hemos propiciado desde los ayuntamientos.

5.— La posible ampliación del espacio para una política municipal de izquierdas en la nueva situación. La propuesta comunista debe ser que esta ampliación del espacio municipal vaya en una línea de participación, que signifique nuevas competencias y nuevas formas de gestión en los ayuntamientos.

6.— La expresión de la unidad de la izquierda, sobre la base de la recuperación del espacio comunista.

PROGRAMA MARCO

Cuanto más municipalicemos estas elecciones, mejor para nostros. Nuestras posiciones son más fuertes a nivel local Pero ello no significa que no tengamos una concepción general y unas propuestas generales sobre los ayuntamientos. De ahí que debamos tener un programa electoral marco que no servirá para cada sitio, pero que presentará un conjunto de ideas generales a nuestros candidatos y para incidir de cara a la opinión pública. Ese programa marco deberemos hacerlo conjuntamente con los camaradas concejales y parlamentarios, porque será preciso cuantificar una serie de posibles transferencias a las comunidades autonómicas y a los ayuntamientos, conjuntamente con propuestas concretas.

En el terreno legislativo debemos impulsar una ley de bases por parte de las Cortes del Estado y una ley municipal y comarcal de Catalunya. En esas leyes debe contemplarse el régimen de carta municipal. Así como el Estado se rige por la Constitución y Catalunya por el Estatuto de Autonomía, los ayuntamientos deberían tener su carta municipal, en cuya elaboración se tuviera presente a todos los sectores ciudadanos y que fuera aprobada por referéndum municipal, con lo cual se conseguiría una identificación de los ciudadanos con su propia constitución municipal.

En cuanto a otros puntos del programa marco, será preciso que la comisión los desarrolle con las características que antes hemos mencionado.

PERSPECTIVAS ELECTORALES

Las perspectivas electorales hay que analizarlas a nivel local y a nivel general. A nivel local, las perspectivas nos son favorables en la mayoría de municipios donde tenemos la alcaldía. Ahora bien, todas las elecciones se celebran el mismo día y existe una presión de la situación general que, decididamente, juega en contra nuestra. Cambiar el signo del 28 de octubre desde el punto de vista de la sociología electoral académica es prácticamente imposible. Pero nosotros debemos pensar que en este país puede no ser así, por las sorpresas que pueden depararnos las próximas elecciones. Debemos esperar que, a causa de situaciones de tipo local, el traspaso de votos sea esta vez a la inversa. Lo que está pasando en las elecciones sindicales demuestra que esto puede suceder, ya que es difícilmente explicable que quien haya votado al PSOE luego vote a CCOO. Aquí es importante recuperar la idea de hacer encuestas que nos señalen el estado de opinión de la gente como tarea a desarrollar desde un primer instante.

Los factores de orden general ya hemos dicho que nos son desfavorables, pues el partido no cuenta para nada y su situación no invita a la credibilidad y a la confianza. La imagen que ofrece, sobre todo, el PCE, no invita a que la gente deposite su confianza en él. Porque las elecciones se harán aún en la dinámica del cambio, y quienes llevarán la iniciativa serán los socialistas. Cuando el presidente del gobierno salga por televisión y reclame el voto socialista para cerrar el paso a la derecha, tendrá también sus efectos allí donde la alternativa no es la derecha, y será difícil no volver a otorgar la confianza en un partido cuando hace tres meses que se la has dado.

La conclusión del Comité Central debería ser que mantener nuestras posiciones es muy difícil, pero no imposible.

Respecto a la derecha, en muchos lugares de Catalunya estará dividida entre CiU y AP. CiU necesita combatir a AP para que no le coma el espacio. Esta confrontación entre la derecha nos es positiva.

OBJETIVOS INMEDIATOS A NIVEL LOCAL

La primera cuestión es situar las elecciones municipales en el centro de la actividad del partido. Para empezar, debemos ofrecer a los camaradas una lista de lo que se ha hecho en los ayuntamientos para que los camaradas lo sepan y puedan explicarlo de forma explícita concreta. Hay que asegurar la gobernabilidad sin entrar en crisis allí donde tenemos la alcaldía. Debemos acabar las realizaciones del programa, poniendo en un primer plano todo aquello que puede finalizarse y que la gente pueda ver sus resultados. La decisión abierta, tanto del balance como del programa local, recogiendo las sugerencias de los sectores que crean opinión. En este sentido, proponemos que, allí donde tengamos la alcaldía y los comités más importantes del partido, se realice una encuesta pública orientada a conocer la opinión de los ciudadanos sobre lo que hemos hecho y sobre lo que debemos llevar al programa. Es una forma de relación partido/población que aplican, con muy buenos resultados, los camaradas italianos. El gran objetivo es que la pre-campaña sea un momento de relación intenso entre el partido, los concejales y alcaldes comunistas y la población.

La elaboración de las candidaturas debe priorizar lo que hayan hecho los candidatos al día siguiente de salir elegidos. Creemos que, en líneas generales, el balance de la valoración de las candidaturas de hace cuatro años ha sido positivo, pero quizá no contó suficientemente con la capacidad de gestión y de trabajo de los elegidos. En esas candidaturas se deberá dar una prioridad muy grande a la continuidad.

Si en las elecciones generales decíamos que quien crea opinión es la televisión, a nivel local hay que crear opinión ciudadana en el mismo seno de los sectores vertebrados de la ciudad. Cuando, en una localidad, los sectores más vertebrados empiezan a divulgar quién conviene que sea el alcalde, esto se abre camino generalmente, pues en la ciudad las decisiones se toman a nivel de factores locales. Difícilmente, por medio de carteles y pancartas, se puede contrarrestar una opinión que resulta de la reflexión y de la opinión de la gente. Para que estos sectores que crean opinión nos apoyen a nosotros es necesario que les escuchemos. Significa que en estos momentos no podemos pretender hacer un balance, ni un programa ni la propia candidatura, al margen de esos sectores de opinión.

OBJETIVOS INMEDIATOS A NIVEL GENERAL

Debemos contribuir a la creación de un movimiento de opinión en favor de la presencia de los comunistas en los ayuntamientos y dejar de estar a la defensiva. Por eso, es preciso que el PSUC tenga un planteamiento global en el que el partido aparezca como una fuerza municipalista y comarcalista. Ofrecernos como fuerza de gobierno a nivel local, con un patrimonio de personas trabajadoras, eficaces y honradas.

No se trata de colocar en un primer plano al programa marco. Lo que debe estar en un primer plano son los aspectos locales. Pero también hay que tener una posición global.

Hay que clarificar cuál ha de ser nuestra reacción ante la posible modificación de la ley de elecciones locales. La modificación de que el alcalde sea el cabeza de la lista más votada nos puede ser favorable en según qué sitios, de igual forma como en otros será favorable a los socialistas, y en otros a la derecha, pero nuestra posición no está en función de consideraciones estrictamente electorales, sino que forma parte de nuestra concepción de la democracia, de la representatividad y de la proporcionalidad, de que la bipolarización es un objetivo que interesa fundamentalmente a la derecha, de que los comunistas somos una parte importante de la clase obrera y de la cultura de este país, de ahí la necesidad de defender el espacio comunista. Nos oponemos a cualquier ley que falsifique la voluntad democrática del pueblo a través de las elecciones, pues va en contra de la Constitución. Lo que no debemos hacer es colocarnos a la defensiva, empezar la campaña diciendo que nosotros nos movilizaremos en contra de esa ley porque quiere borrarnos del mapa. La nuestra es una posición de principios. Ha de quedar muy claro que la campaña electoral no la podemos hacer en torno a esa ley. Si esa ley se aprueba tenemos que olvidarnos de ella y hacer una campaña electoral que parta de la realidad.

También debemos hacer un trabajo de apoyo a nivel de documentación y de encuestas. Y hay que asegurar un determinado apoyo económico en según qué sitios y elaborar la candidatura y el programa de Barcelona, pues tiene una repercusión en el conjunto del partido.

PROPUESTA DE PRE-CAMPAÑA Y DE CAMPAÑA

Situando las elecciones municipales en el mes de marzo, os proponemos que en estos tres meses desarrollemos una actividad en tres fases:

—Primera fase (mes de diciembre): trabajo abierto de las organizaciones con los ciudadanos. Trabajo de encuesta. Haremos una encuesta marco que trasladaremos a los comités locales.

—Segunda fase (enero 1983): preparación de los programas y candidaturas a nivel local. Constitución de una amplia oragnización ciudadana de apoyo electoral.

—Tercera fase (febrero): dar a conocer ampliamente programas y candidaturas. Dar a conocer el programa marco a nivel sectorial.

ORGANIZACIÓN Y FINANCIACIÓN DE LA CAMPAÑA

Ya hemos hablado de la comisión para la elaboración de un programa marco. También es preciso que funcione la comisión electoral para la coordinación de la documentación, de la propaganda y de la imagen, por la coordinación de actividades.

La propuesta de financiación es que, donde tengamos la alcaldía y salgamos con más posibilidades de ser alternativa, el funcionamiento de la campaña electoral sea básicamente autofinanciado, pues allí donde tenemos posibilidades de ganar también tenemos más posibilidades de recoger dinero. Desde la comisión central deberá contribuirse a la financiación de determinadas organizaciones. Habrá actividades centrales que requieran un fondo central. Pensamos que el presupuesto central debería ser muy modesto.

JORDI SOLÉ TURA, CANDIDATO POR BARCELONA

El comité de Barcelona, en una reunión con la presencia de nuestro secretario general, aprobó por unanimidad que el primero de la lista por Barcelona fuese el camarada Jordi Solé Tura. El Comité Ejecutivo ha hecho suya la propuesta y la lleva al Comité Central para su ratificación.

Las municipales en el marco de la recuperación del partido

Intervención del camarada Emili Muñoz

A propuesta del ponente, Josep Maria Maymó, esta intervención quedó incorporada al resumen del informe.

No me preocupan tanto las deficiencias del informe como las dificultades que tenemos para hacer que los órganos de dirección del partido, en este caso el Comité Central, asuman su responsabilidad. Las deficiencias del informe no me preocupan tanto, porque son el resultado de una insuficiente elaboración colectiva de los últimos años, como la ha sido en otras áreas políticas. La sustitución de Jordi Borja, su capacidad de elaboración y de dirección en esta área concreta se ha notado. Es decir, hay toda una serie de elementos, el principal la situación del partido en estos últimos años. A pesar de esto, en el informe hay cosas interesantes que han pasado desapercibidas.

Lo que más me preocupa es que en cada reunión no sepamos dónde está el norte de la recuperación del partido. Esta reunión del Comité Central me parece completamente desligada de la anterior, y tenemos que ser conscientes de que la recuperación del partido es un proceso que empezó en el VI congreso con un cierto mal pie, pero que empezó entonces, y que es un proceso con muchas metas y a largo plazo. En cierto sentido creo que estamos atravesando un desierto. Debemos ser conscientes de esta realidad y no podemos poner metas inmediatas de recuperación total de lo que fue el PSUC en los años 77, 78 ó 79. Si el 28 de octubre esperábamos un resultado mejor, como signo que no había pasado casi nada, nos equivocamos. Si en las municipales esperamos obtener resultados aproximados a los del 79, como si el partido estuviera ya en su órbita y con su espacio clarificado, nos volveremos a equivocar. Y me parece que hay una cierta conciencia de esto en el ambiente de este Comité Central.

La recuperación del partido va en las líneas que venimos marcando desde el VI congreso y muy concretadas en la reunión postelectoral del Comité Central. Esto significa un trabajo de recuperación del partido desde abajo, recuperación de la incidencia social del PSUC desde la dirección hasta las últimas agrupaciones y la recomposición de su trabajo interno y de su núcleo dirigente. Pienso que éste ha de ser el eje central y que alrededor de ello tendremos que ir apuntando elecciones municipales, actividad en las elecciones sindicales y todas las otras tareas que tenemos que hacer. Como me parece que este norte no está bastante claro, esto es lo que me preocupa realmente y por ello querría recordar en este Comité Central la línea a seguir.

LOS PACTOS CON CONVERGÈNCIA NO HAN FUNCIONADO

Entrando ya en el terreno de las elecciones municipales, hemos de entender que éstas están en la perspectiva de la recuperación del PSUC, a medio y largo plazo de redefinición y nueva creación del espacio comunista, sin que ello quiera decir que no debamos afrontar estas elecciones municipales con todo el empuje, con todo el optimismo, y también con todo el realismo, porque la recuperación del partido no la tenemos a tres meses vista.

Sobre la valoración que en el informe se hace de los pactos municipales matizaría algunas cosas rápidamente en función del tiempo. El pacto con Convergència no ha funcionado, pero no ha funcionado porque la cobertura política que esperábamos que tendrían los pactos de progreso a nivel de Catalunya no se ha dado. Los pactos de progreso empiezan a romperse a la mañana siguiente de las elecciones al Parlamento catalán. El año anterior a estas elecciones habían funcionado con más o menos dificultades y sirvieron para poner en marcha los gobiernos municipales cuando nadie tenía bastante experiencia, cosa que habría sido más difícil si desde el primer día se hubiese entrado en el terreno de la confrontación con Convergència y otros partidos.

Si no funcionaron es, fundamentalmente, porque la cobertura política que estábamos convencidos que tendríamos el 20 de marzo, cuando pensábamos que la izquierda sería hegemónica, como lo había sido en los ayuntamientos, no se produjo. El cambio radical que supusieron los resultados electorales nos dejó sin esta cobertura.

LOS COMUNISTAS HEMOS SIDO MÁS UNITARIOS

Tenemos que decir, sin que esto signifique sectarismo, que los pactos de izquierda, PSC-PSUC, han funcionado mejor allí donde había mayoría comunista. Esto es un patrimonio auténtico de cara a las próximas elecciones municipales. En el informe, el papel del PSUC de cara a estas elecciones no queda claro, no queda claro cuál es su patrimonio ni cuáles sus perspectivas. Pues bien, aquí tenemos un elemento de diferenciación claro, los pactos de gobierno han funcionado mejor donde había mayoría comunista. Y esto no ha sucedido únicamente porque seamos más eficaces y más honrados, como decía Antoni Farrés, sino porque tenemos una política de voluntad unitaria de la izquierda y de las fuerzas de la izquierda ante la crisis de nuestra sociedad.

A pesar de todo, nosotros también hemos caído en sectarismos en la confrontación con los socialistas. Sobre todo porque algunas veces nos ha faltado autoridad frente a los socialistas y, fundamentalmente, porque no hemos sabido evitar una especie de doble administración que se ha ido creando. Muchas veces, para evitar romper los pactos ha habido un reparto de áreas de poder que va desde el reparto del presupuesto al reparto de los funcionarios, pasando por el reparto del mobiliario y las zonas de influencia social. Esto es absolutamente negativo, no solamente allí donde somos mayoría, como en el caso de Badalona, sino también allí donde somos minoría y queremos imitar a los socialistas en tal sentido. Esto distorsiona el funcionamiento municipal y da la imagen de que no hay gobierno municipal, sino unos concejales que trabajan por sus intereses de partido y por áreas de influencia personal.

PARO E INTEGRACIÓN

Sobre el balance municipal yo destacaría dos grandes cuestiones: la cuestión de la economía y el fomento del paro, y la cuestión de la cultura, la inmigración y la integración. Sobre estas dos cuestiones se ha de hacer un balance más riguroso porque son de una gran altura política a nivel municipal. Sobre la primera de las cuestiones ha faltado coordinación e iniciativa política desde los ayuntamientos y desde el partido. De cara al futuro habría que tenerlo claro, no creando expectativas de empleo, como nos sucedió al principio, sino cogiendo esta cuestión como problema número uno de nuestros ciudadanos y de la clase social que nosotros representamos y que han de ver en el ayuntamiento el primer instrumento de acción y de preocupación por el tema. Sobre la segunda de las cuestiones, la cultura, la inmigración y la integración, hay que hacer un balance de todo lo que se ha hecho, porque si hemos avanzado al sacar adelante una cultura de integración, hemos fracasado en nuestra política cultural en los ayuntamientos, por muchos actos culturales que hayamos celebrado. En muchos sitios se ha efectuado más una política de hacer actos culturales o fuegos artificiales que no una política cultural de integración, que cierre el paso al nacionalismo chauvinista de derechas y a las posibilidades de lerrouxismo.

En cuanto al balance de organización, pienso que ha habido graves deficiencias de coordinación. La concepción partido de lucha/partido de gobierno la hemos aplicado muy mal. No ha existido la coordinación entre los grupos municipales y los órganos de dirección o las organizaciones del partido. La lucha popular ha estado enormemente desligada de la acción de gobierno.

REFERIR EL VOTO AL TRABAJO Y A LAS PERSONAS

Pasando al punto de las iniciativas de cara al futuro, hay que tener en cuenta que la situación es enormemente difícil, eso ya lo dice el informe, pero resaltaría que en estas elecciones existe la posibilidad de que la referencia fundamental del voto sea el trabajo hecho y las personas que lo han hecho. Eso cuenta mucho a nuestro favor y nos da elementos para creer en una posibilidad de recuperación con respecto al 28 de octubre, aunque no obtengamos los resultados de 1979. Creo que falta una idea central del PSUC ante estas elecciones. De cara a los ayuntamientos en los que tenemos la mayoría, la cosa está clara: debemos convertir las elecciones en un referéndum sobre ayuntamiento sí, ayuntamiento no, sobre si el trabajo que se ha hecho ha

sido positivo o no. Pero hay que evitar el convertir estas elecciones en un referéndum sobre si alcalde comunista sí o no, que sería una forma de caer en la bipolarización, y debemos remarcar mucho la idea de la necesidad de la continuidad en la transformación para seguir mejorando la sociedad. A nivel general debemos encontrar una idea más clara que exprese que nosotros somos quiénes aseguramos el buen gobierno, la unidad de la izquierda, la defensa de los intereses populares, un gobierno para la mayoría de los ciudadanos.

La idea de que tres semanas antes de las elecciones poca cosa puede hacerse es correcta. La recuperación activa del trabajo del partido es fundamental a partir de ahora para presentarse en buenas condiciones a las elecciones. En los ayuntamientos debemos conservar más que nunca este buen gobierno durante los cuatro meses que faltan para las elecciones, y en los que nos lloverán bofetadas por todas partes. En Badalona las estamos recibiendo desde la extrema derecha a la extrema izquierda. Eso nos ha llevado a hacer algo así como un gabinete de crisis, compuesto por técnicos y concejales nuestros, que cada día intenta dar soluciones técnicas y políticas, lo que está dando un resultado bastante bueno.

DEBEMOS SALIR GANADORES

Hay que divulgar el trabajo hecho, no sólo institucionalmente, sino a través del partido.

Urge tener un programa marco, yo creía que esto ya estaría más adelantado. La elaboración del programa en una línea de debate con las entidades ciudadanas es importantísimo. El programa no lo podemos cerrar en quienes deben aplicarlo.

Al empezar la campaña, el programa, la lista, la imagen del PSUC en la ciudad, deben partir ya de un apoyo mayoritario natural de la ciudad. Si hacemos la elaboración del programa desde abajo ya, si entramos en contacto con la gente no sólo para elaborar el programa, sino para pedir su apoyo a la lista, estaremos en condiciones de conseguir este apoyo.

La política de pactos no está referida en el informe, y yo desearía decir un par de cosas en este sentido. Una: debemos entrar en contacto con Nacionalistes d'Esquerra. Dos: debemos conseguir que la lista del PSUC sea la lista de la mayoría de la ciudad, es decir, defendida por la mayoría de la ciudad. Allí donde no tenemos la mayoría eso será más difícil, pero tenemos que trabajar en esta línea. Hacer que nuestras listas, además de representar una continuidad básica de los elementos clave de estos cuatro años, incrementen nuestra capacidad de gestión, y a la vez tener esa capacidad de representación ciudadana expresada en el conjunto de la lista. En este sentido, en Badalona hemos lanzado una plataforma ciudadana de apoyo a la lista del PSUC en la que hay gente independiente. Antes de Navidades, los cabezas de lista de las grandes ciudades deberían ser públicos para que fuesen referencias claras, y que de aquí a las elecciones la iniciativa la llevara el PSUC.

En las organizaciones del partido se ha hecho un trabajo importante en este sentido, incluso excesivamente optimista a causa de la necesidad psicológica de obviar las dificultades cuando tenemos por delante un trabajo a realizar, pero hay una auténtica voluntad de trabajo para preparar las municipales. Si en este Comité Central no dirigimos este trabajo, si no avanzamos paralelamente para reconstruir, de cara a la conferencia, la capacidad de dirección y el núcleo dirigente del PSUC, es posible que afrontemos bien las elecciones municipales, pero que luego, cuando venga un cierto reflujo de trabajo y un cierto desánimo, si no nos mentalizamos bien de que las elecciones municipales no son una única meta, nos podemos encontrar con un PSUC a punto de desaparecer.

Candidaturas de partido donde podamos

Intervención del secretario general, Antoni Gutiérrez Díaz

Como que ya se ha convertido bastante en una costumbre del Comité Central decir, para abreviar e incluso para expresar sintonías, que se está de acuerdo con la intervención de tal o cual camarada, yo diré que además de ser corresponsable, como miembro del Comité Ejecutivo, del informe presentado por el camarada Josep Maria Maymó, me coloco en la sintonía de la intervención del camarada Emili Muñoz.

Entiendo que en el conjunto del partido hay en estos momentos una dinámica con la voluntad de recuperación, con la conciencia del golpe que hemos recibido, pero también de las posibilidades de entrar en un proceso de superación ligada a la experiencia cotidiana y a la relación social.

Pero a nosotros, en nuestras reuniones colectivas y sobre todo en este órgano de máxima dirección en el partido, a veces nos cuesta encontrar el norte, nos cuesta situar cada una de las discusiones parciales y sectoriales que hacemos dentro de consideraciones más globales. Y es aquí donde yo querría recuperar brevemente algunas de las experiencias que nos proporcionó la última reunión del Comité Central.

En la última reunión del Comité Central intentamos tomar conciencia de que estábamos en una nueva situación, que entrábamos en un nuevo proceso, que lo hacíamos bajo el traumatismo de una derrota electoral y que, aun habiendo elementos objetivos e incluso extraños a una posibilidad de incidencia inmediata, lo que más interesaba al partido eran aquellas cuestiones que se relacionaban con nuestros defectos y que, sin embargo, las lecciones habían tenido la virtud de poner sobre la mesa. Y todos aceptamos la insuficiencias de reflexión que aún había en aquel informe y la necesidad de abrir un proceso —yo diría que un proceso urgente pero no precipitado— que nos llevara a superar las deficiencias que los resultados electorales habían demostrado. Y, en primer lugar, en el partido, por lo que respecta a su debilidad. Con toda claridad, ha aparecido ante nuestros ojos nuestra debilidad organizativa, cuando nuestra organización había sido uno de los elementos más reconfortantes de los comunistas. Pero esta debilidad era causa, y al mismo tiempo resultado, de nuestro aislamiento respecto a las masas, de nuestra tarea de relación social. Dijimos el

Jordi Solé Tura, candidato a la alcaldía de Barcelona

otro día que hemos debilitado —si no las hemos roto— muchas vías de comunicación y de relación con las masas, que era la manera de fortalecer el partido, la manera de trabajar del partido y también la vía para recoger todas las experiencias para poder elaborar nuestra política. Y dijimos que era preciso fortalecer el partido, recuperar la relación con las masas, mejorar nuestros métodos de dirección colectiva y también entrar en una reconsideración a fondo de nuestra política y de las expresiones coyunturales o tácticas que ésta ha ido adquiriendo durante estos últimos años. Y hablamos de años.

Las elecciones municipales son una cita que está aquí, que no podemos evitar, y que nos llega en unas condiciones muy desfavorables para nosotros. Y hemos de afrontar esta reflexión dentro del marco de todas aquellas insuficiencias que he dicho, que econtramos en este informe, y que seguirán durante todo un periodo en la actividad del partido y en su dirección mientras no seamos capaces de superarlas. En una situación como ésta no podemos colocarnos en una actitud petulante ni tampoco derrotista. Hay que tener el ánimo y la conciencia, incluso para fortalecer a nuestros militantes, de la necesidad de la modestia. Y junto a la modestia, la cautela. Y con la modestia y la cautela, algo fundamental: la voluntad de recuperación.

Y ese es nuestro objetivo. Ante estas elecciones, claro que queremos ganar votos, claro que queremos alcaldías, claro que queremos definir nuestra política de alianzas. Pero, aunque sólo sea por una separación metodológica —porque todo está interrelacionado—, lo que es fundamental de cara a estas elecciones es la recuperación del partido. Y si sólo tuviésemos un parámetro para medir si una cosa nos sirve o no nos sirve en estas elecciones tendría que ver si ayuda o no a recuperar el partido. ¿Por qué? Porque entendemos que el partido es una herramienta fundamental, no sólo en una perspectiva estratégica de futuro, sino, incluso, en esta coyuntura política.

Por lo tanto, no podemos salir como perdedores en estas elecciones. Pero tampoco engañar, siguiendo el símil que hacía el camarada Torrecillas, a los miembros del equipo de fútbol —aunque se trate del Alcoyano— diciéndoles que, perdiendo por 11 a 0, cinco minutos antes del final ganaremos el partido. Creo que hay que decirles la realidad en la que estamos y cuál es el objetivo que pretendemos alcanzar.

Hay que ser conscientes de la situación de debilidad del partido, de la insuficiencia de la elaboración política, de nuestras insuficiencias organizativas, de nuestra situación financiera, porque esto nos permitirá estimular a los camaradas y, sobre todo, valorar mejor los resultados que tendremos en las elecciones. Estoy plenamente de acuerdo con unas palabras que decía Albert Corominas: si nosotros, incluso sabiendo que estas elecciones son muy importantes, llegásemos a colocarlas en un nivel que hiciese creer que de ellas depende el futuro del partido, ya lo podríamos dejar correr ahora. Efectivamente, influirán en el proceso de recuperación del partido, pero en estas elecciones ni se acaba el partido ni la perspectiva de una organización que pretende una transformación revolucionaria y que quiere sacar adelante nuestro proyecto eurocomunista.

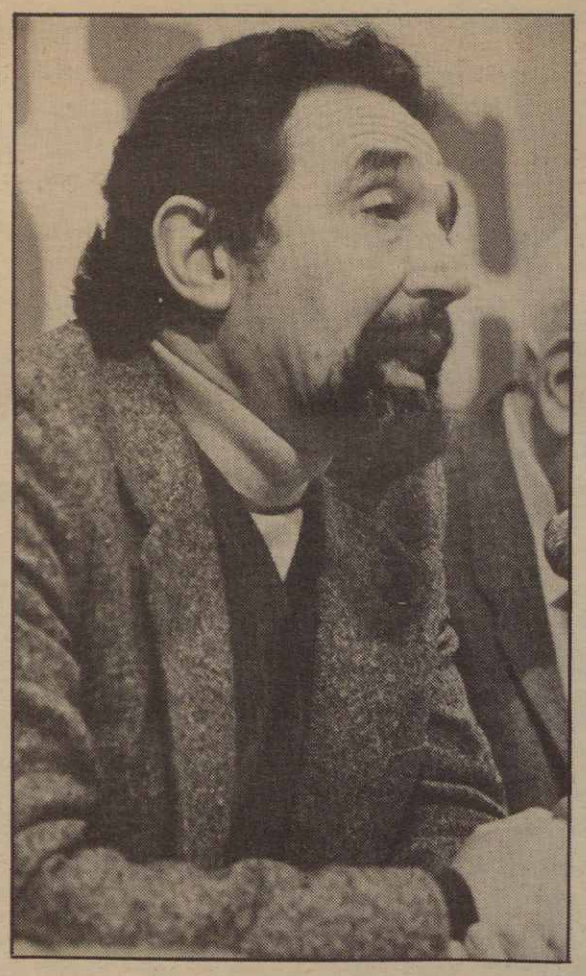
COMITÉ CENTRAL

Pienso, camaradas, que uno de los elementos que hay que tener en cuenta dentro de las dificultades actuales es que aún no está bien definida la nueva situación. Sabemos que nos encontramos en una nueva situación, y nos tenemos que esforzar para dar un paso adelante en su reconocimiento en la conferencia del PCE, y después para hacer aportaciones en la conferencia nacional del PSUC del próximo mes de enero. Ahora bien, esta situación ya tiene algunos elementos, y el más llamativo es que diez millones de ciudadanos han votado socialista. Es cierto que tenemos un gobierno socialista, y sobre él diré ahora unas breves palabras. Pero el tema principal es que hay diez millones de ciudadanos que han votado socialista. Y nosotros tenemos que intentar sintonizar a partir de nuestras propuestas políticas con estos diez millones y tener en cuenta que el proceso que llevará a clarificar las diferencias que hay entre nosotros y los socialistas no se dará precipitadamente, sino que incluso la propia realidad nos irá ayudando —si tenemos la inteligencia suficiente— para transformar esta realidad en pedagogía política. Y que algunas cuestiones, que en estos momentos ya pueden comenzar a aparecer un poco claras, cuesta hacerlas llegar al conjunto de la sociedad.

Creo que es muy importante, pues, que no perdamos de vista lo que es fundamental de esta nueva situación, los diez millones de votantes socialistas. Y, ciertamente, diez millones de votantes socialistas que han posibilitado un gobierno que por primera vez expresa la presencia de un equipo antifranquista. Éste es un elemento que no podemos olvidar de ninguna de las maneras. Un elemento, sin embargo, que va ligado al hecho de que este equipo ha iniciado los planteamientos de una política que se apunta en el marco de la reforma en la moderación. Yo creo que los primeros síntomas que aparacen son éstos, y que incluso esta moderada devaluación del 8 por ciento está en esa línea. Y, al mismo tiempo que tendremos que saber aceptar este hecho, será preciso —como decía Antoni Montserrat— que inmediatamente, no como una reacción oportunista a la iniciativa de los socialistas sino dentro del marco de las necesidades de la situación económica, pidamos aquellas medidas que eviten que la devaluación golpee a la clase trabajadora y a las capas populares.

Es en esta línea que tendremos que saber dar respuesta también a un hecho que aparece como evidente, y es que los socialistas se han colocado en la dinámica del bipartidismo. Esta es una estrategia que nace de la derecha, pero los socialistas se han colocado en ella y frente a eso no es fácil desarrollar un combate. Hay algunos elementos, por ejemplo la tendencia clara por parte de los socialistas a configurar la oposición en Alianza Popular y en la figura de Fraga Iribarne. Ésa es una clara aceptación de la tendencia bipartidista. Y tampoco no hemos visto ningún gesto por parte de los socialistas para procurar dar voz, una vez configurada la Cámara, a los sectores minoritarios, que una modificación del reglamento permitiría. Y es verdad que en algunos casos parecería incluso excesivo, pero comparando el funcionamiento de la Cámara con el de otras, vemos que esto ocurre, que hay grupos parlamentarios muy pequeños. Pero aquí no ha aparecido, ni hacia la izquierda —con la voluntad de dar voz al PCE— ni hacia el centro-derecha —con la voluntad de dar voz a Suárez. De momento no ha habido ningún gesto en este sentido, y yo diría que incluso no lo ha habido para dar un grupo a los socialistas catalanes, que siguen estando en el seno de la dinámica del PSOE, lo cual también expresa una lucha contra posibles divergencias en la Cámara.

Pero creo que el elemento más evidente es la disposición, ya anunciada en el discurso de investidura, y después reafirmada en los debates, de modificar la ley electoral municipal. Y sobre esto es preciso que afinemos bien nuestra posición, pues, sin crispaciones, haciendo que nuestra actitud no aparezca como la defensa de un derecho nuestro, sino como la defensa de la democracia, debemos dejar claro que estamos en contra de esa ley, a través de artículos de prensa —como lo hizo el camarada Solé Tura a "Diario 16" la otra semana. Y quiero estimular a los camaradas que tienen costumbre y posibilidades de utilizar los medios de comunica-

ción, para que hagan llegar reflexiones generales sobre la importancia democrática de nuestra postura, teniendo en cuenta que esta ley puede conectar con una cierta sensibilidad popular, como es la idea de que la gente podrá escoger directamente al alcalde, y que, por lo tanto, deberemos ser muy pedagógicos a la hora de explicar estas cuestiones.

Ahora bien, cuando la ley se lleve al Parlamento, presentaremos nuestras enmiendas y deberemos defenderlas decididamente. No podemos silenciar ese tema. Sin embargo, ¿qué es lo que no debemos hacer? Lo que no debemos hacer, camaradas, es gesticular y quedar grotescamente en ridículo. Creo que llamar a la movilización en estos momentos, si ello no se entiende como yo lo quiero entender —es decir, como una movilización de la opinión pública, de la información—, puede ser grotesco.

La segunda cuestión que debemos evitar es que nuestra posición justa, democráticamente justa, contra esa ley, no se convierta en uno de los ejes de la campaña electoral. Los ejes de la campaña electoral deben descansar sobre nuestras propuestas, y no sobre el combate contra una ley que tendremos encima. Si lo hiciéramos, nos podríamos encontrar una vez más —y ya tenemos suficientes experiencias de ello— a contrapié en el proceso electoral.

Por lo tanto, camaradas, pienso que es menester ir a estas elecciones con modestia, con cautela, con voluntad de recuperación, pero también siendo muy conscientes de cuál es la situación del partido, en nuestra elaboración política, en la relación con las masas, y cuál es nuestra situación financiera, para estimular a los camaradas y poder hacer una valoración cuanto más positiva mejor de los resultados de las elecciones.

Ahora quisiera decir cuál es mi posición sobre algunas cuestiones políticas que han surgido aquí.

La primera es que hay que recordar una vez más que nuestro adversario en éstas y en todas las elecciones es la derecha, aunque nuestros competidores electorales, y que dan la impresión de que tienen ganas de hacer desaparecer esta competición a través de nuestra desaparición, sean los compañeros socialistas.

Y en función de que el adversario es la derecha, y teniendo muy presente la voluntad de competitividad de los socialistas y las condiciones favorables que tendrán en estas elecciones, porque se producen en la dinámica del 28 de octubre, será preciso que nosotros planteemos nuestras alianzas. Y sobre ello quisiera expresarme con contundencia.

Creo, camaradas, que es fundamental que el partido se presente como tal allí donde pueda hacerlo, y que tendríamos que lograr que así fuera en todos los sitios importantes. Éste es un punto de referencia de nuestra batalla por la recuperación del partido. Ahora bien, ciertamente, Catalunya tiene 937 municipios, de los que ochocientos tienen menos de cinco mil habitantes, y ello confiere una peculiaridad muy especial a estas elecciones. En este punto, no ya el informe, sino el Comité Ejecutivo, una vez más, se ha encontrado falto de una mayor reflexión sobre la importancia de la Catalunya rural y, por lo tanto, de cara a esos ayuntamientos también debemos tener claramente planteada nuestra propuesta.

¿Cuál es nuestra propuesta? Allí donde podamos, presentaremos candidatura de partido. Donde eso no sea posible, tenemos que tomar nosotros la iniciativa de ir hacia agrupaciones de electores, y agrupaciones de electores de izquierda, en efecto. ¿Y eso qué quiere decir? Que nuestra primera propuesta es a los socialistas, y también —¿por qué no?— a los Nacionalistes d'Esquerra, que pueden jugar localmente, en zonas rurales, en determinadas poblaciones, un papel importante, o a ERC, y obviamente a la Unió de Pagesos y, donde sea posible, a CCOO. Esa es nuestra posición.

Y, al lado de estas dos posibilidades, debemos decir no a nuestra incorporación a la lista de los socialistas. Propongo que ésta sea una posición clarísima de nuestro partido. Es verdad que eso nos podría dar un concejal en algún sitio, sin embargo, camaradas, entraríamos en contradicción con el objetivo fundamental que para nosotros tienen estas elecciones, que es la recuperación del partido, y nos colocaríamos precisamente en la dinámica de absorción que han planteado los socialistas. Ya lo he dicho al hablar de posiciones políticas generales, pero alguien aquí lo ha recordado, que los socialistas andan flirteando con nuestros alcaldes y con nuestros concejales, y lo están haciendo directamente. Y en el anterior Comité Central hemos dicho que hay dos peligros en este momento para el partido: el sectarismo —es verdad, no hemos de cerrarnos hacia dentro, tenemos que llevar toda nuestra lucha hacia afuera— y el liquidacionismo, y éste sigue caminos muy distintos, pero uno de ellos puede ser nuestra disolución en las listas socialistas. Y eso, convertido en un elemento de opinión pública general, inmediatamente nos descalifica como opción en aquellos sitios donde podemos presentarnos con unas condiciones, no diré favorables, pero sí menos desfavorables.

¿Y cómo debemos hacer las listas? En primer lugar, desde el punto de vista estatutario, pero también por necesidades, ya que los estatutos no son elementos administrativos que obligan, sino un intento de regular las necesidades del partido; las listas se hacen autónomamente en todas y cada una de las localidades, y son responsables de ellas los comités correspondientes. Ahora bien, dentro de esta orientación, lo que corresponde es que aprendamos de todo lo que hicimos mal en las listas anteriores. Eso es lo que debemos aprender, camaradas. Y entonces, saber llegar a confeccionar listas, no sólo en su composición, sino también en el método, en la concepción de equipo, de equipo político que no está pensado para dar satisfacciones internas al partido sino para cumplir, desde el partido, el compromiso programático que ofrecemos a la sociedad. Y es necesario que hagamos todas las consultas necesarias, y si —por ejemplo—ya tenemos definido cuál será el cabeza de lista, es bueno que éste conozca el conjunto de la candidatura y dé su opinión sobre la misma.

Y también debemos vigilar para no caer en el defecto del pasado —lo decía ya Antoni Lucchetti, y hoy no tenemos motivos para recaer en él—, de hacer listas para quedar contentos dentro del partido, o de equilibrio en el partido. Se trata de hacer equipos políticos que sirvan para que el partido, responsablemente, ofrezca a la sociedad aquellos hombres y aquellas mujeres que, si son elegidos, servirán para el gobierno municipal y para sacar adelante nuestras propuestas.

En fin, éstas son, brevemente, unas reflexiones políticas que deseaba hacer.

La propuesta municipal del PSUC

Resumen del debate a cargo de J.M. Maymó

Intentaré hacer un breve resumen, con la mayor claridad posible. En primer lugar, quiero hacer una referencia sobre el propio carácter del informe. Este informe representa el nivel de elaboración que hoy tenemos en el partido sobre el balance municipal y la preparación de las elecciones muncipales. Por lo tanto, las carencias e insufiencias del informe son las carencias y deficiencias que colectivamente debemos asumir. Celebramos esta discusión a primeros de diciembre —las elecciones probablemente serán en marzo o abril—, tenemos tres meses de trabajo hasta las elecciones municipales; por lo tanto, es cierto que vamos con retraso, pero no lo es que estemos en una situación desesperada. Yo recordaría que empezamos a preparar las elecciones generales cuando sólo nos quedaba un mes y medio. Ahora tenemos un plazo más largo y lo debemos aprovechar para hacer un trabajo a lo largo de este periodo. Es cierto que los resultados, en un 80 por ciento, nos los jugamos en lo que hagamos durante los meses de diciembre y de enero, porque luego las cosas ya estarán cantadas.

Las insuficiencias del informe han sido enmendadas en parte por las incorporaciones del Comité Central. Pero aun con estas incorporaciones, creo que todavía quedan insuficiencias y que deberemos seguir en un trabajo de perfeccionamiento de nuestros planteamientos iniciales.

DIFICULTAD DE RESITUAR EL PARTIDO

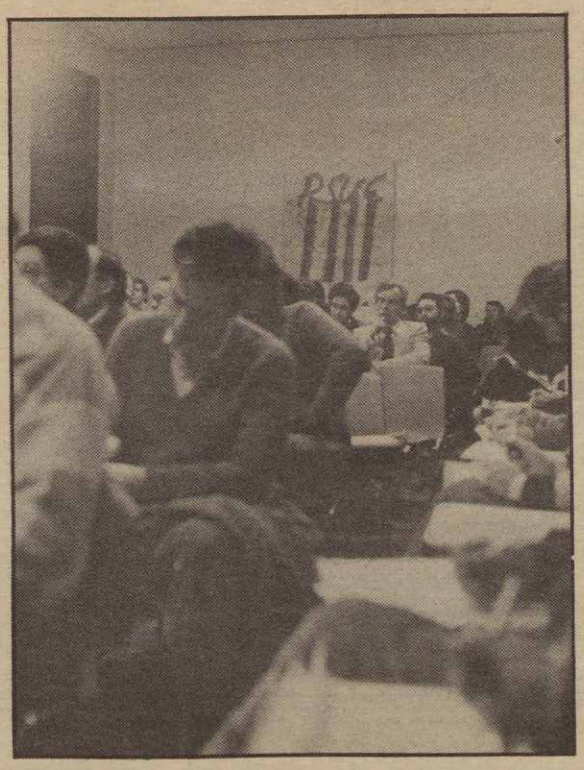
El principal defecto que asumo del informe es que no conectaba con algunas de las conclusiones —y con el espíritu— del último Comité Central. También asumo plenamente las intervenciones, tanto del secretario general como del camarada Emili Muñoz; esto me ahorra el alargarme innecesariamente en este resumen.

La voluntad del informe es que fuera lo menos interiorizado posible. Nos estamos planteando una batalla de enormes proporciones, que son las elecciones municipales, y debemos inscribir esta batalla del partido en un marco general de la sociedad después del 28 de octubre. Si el informe tiene alguna virtud, es que intenta situar al partido en un marco general lo más claro posible, no partir de nuestros problemas ni de la interiorización de los problemas, sino de verlos de puertas afuera. Eso es difícil porque todavía existe una cierta incapacidad de resituarnos, de comprender los fenómenos generales a los que estamos incorporados.

También asumiría toda la primera parte de la intervención del camarada Solé Tura, cuando hablaba de la importancia que tuvo el 28 de octubre, la constitución del gobierno socialista, de las necesidades de una política comunista y de recuperación de nuestro espacio político, de lo importante que es saber entender la situación en la que nos encontramos. Sobre ello aún no tenemos una claridad y una homogeneidad suficientes, lo que se refleja en el informe y en el debate que estamos celebrando. En todas las intervenciones hay elementos de incertidumbre, de preocupación, de búsqueda de soluciones, pero nadie es capaz de señalar claramente este norte que todos reclamamos. Este norte debemos encontrarlo entre todos.

Asumiría también las intervenciones de camaradas que tienen una experiencia en el trabajo municipal, como los camaradas Frederic Prieto y Toni Farrés. Lo que han dicho en sus intervenciones es, para mí, perfectamente incorporable en su totalidad en aquellos aspectos de respuestas al informe. En cuanto a los aspectos de preguntas, pienso que son cuestiones que quedan abiertas, que todavía somos incapaces, colectivamente, de responderlas, y que tendremos que trabajar para hacerlo.

Hace unos días tuvimos una reunión con responsables de todas aquellas ciudades cuya alcaldía es

del partido, más los de algunas de importantes como Barcelona, Terrassa y l'Hospitalet de Llobregat. De esa reunión retuve un conjunto de ideas importantes que no estaban en el informe porque éste se hizo antes; algunas ya han salido aquí. De cara a las municipales, quisiera que aceptásemos que la reunión periódica con los representantes de las ciudades cuya alcaldía tenemos, y los de otras ciudades importantes, fuera una forma habitual de trabajo, de coordinación y de poner en común experiencias distintas.

Las elecciones municipales son un hito importantísimo para la recuperación del partido. El principal objetivo es esa recuperación, objetivo a largo plazo que no resolveremos de aquí a tres meses. Pero no es menos cierto que en estas elecciones municipales nos jugamos mucho, y que de ellas dependerá que estemos en mejores o peores condiciones para sacar adelante la recuperación del partido. Esa sería la respuesta a la falsa polémica de que en estas elecciones nos lo jugamos todo, y de que si nos van mal ya podemos cerrar la barraca, o de que son una cosa más entre tantas otras. Ni son una cosa más ni tampoco la única batalla en la que nos lo jugamos todo. Un partido con cuarenta años de lucha en su haber no se lo juega todo en tres meses, en unas elecciones municipales, pero tampoco se trata de una batalla más, ya que en estas elecciones tenemos una oportunidad muy grande de recuperar, en gran medida, el espacio perdido y, por lo tanto, todas las energías del partido de aquí al mes de marzo deben converger en este esfuerzo de recuperación.

La primera cuestión, para resumir el conjunto de preocupaciones que ha expresado el debate, es que ante las elecciones no podemos salir como perdedores. En según qué sitios tenemos posibilidades de ganar, y hay que salir a dar la batalla a partir de nuestras posiciones y de nuestras posibilidades. Allí donde seamos alternativa, nuestra voluntad debe ser la de mantener estas posiciones y ampliarlas a ser posible. Ésta debe ser nuestra voluntad y la opinión que debemos mantener, pues nuestra actitud determinará también la actitud de otras personas.

UN PATRIMONIO DE ALCALDES Y CONCEJALES

La segunda cuestión es la importancia de nuestros camaradas alcaldes y candidatos, que son un patrimonio destacado y específico del partido. La diferencia entre nosotros y los compañeros socialistas, en muchos sitios, es que nosotros tenemos un patrimonio de personas que se ha ido acumulando durante muchos años a través de la lucha y el trabajo, patrimonio que no se puede equiparar al de ningún otro partido. Personas que son conocidas y que tienen credibilidad también como gobernantes y como gestores. Un patrimonio que va mucho más lejos de al situación política concreta.

La tercera cuestión es ver la importancia de la ciudad de Barcelona, y que el Comité Central designe hoy a Jordi Solé Tura como cabeza de lista.

La cuarta cuestión es la importancia del programa marco. Insisto en que el programa marco no es el programa con que hemos de hacer las elecciones en cada lugar. La campaña en cada lugar se ha de hacer a partir del programa local, y por lo tanto de la capacidad de movilización local. Pero necesitamos un programa marco para sentar ante la opinión pública de Catalunya la especificidad del PSUC como fuerza municipal y como fuerza de alternativa municipal en su conjunto. El programa marco ha de ser también un elemento de reflexión, de coordinación y de referencia de los diferentes programas locales.

Por último, la importancia que ha de tener la propuesta del PSUC en aquellos municipios donde no se gobierna a través de los partidos, que son la mayoría de Catalunya, municipios donde, fruto de la nueva situación política y de la probable futura ley de elecciones locales, puede ganar la derecha. Tenemos que recoger como una falta del informe no haber tratado con suficiente fuerza este punto. Aquello que tendríamos que asumir en este Comité Central es que, dentro de la lógica local, tendríamos que ser capaces de conseguir la continuidad de todas aquellas candidaturas de izquierdas que no son candidaturas de partido y que han gobernado bien los ayuntamientos de las comarcas catalanas.

Se trataría de que en estos lugares no aparecieran ahora las candidaturas de partido. La mejor manera de que la derecha no entre es que se mantenga unida a través de las agrupaciones de electores que un día se construyeron. En relación con esta idea propongo que el Comité Central acuerde convocar una reunión con aquellos camaradas de la Secretaría de Política Municipal que trabajan en este campo, junto con aquellos miembros del Comité Central que trabajan en las comarcas del interior de Catalunya, para elaborar una estrategia de partido en relación a este tipo de poblaciones.

SOBRE LA LEY ELECTORAL

En relación a la ley electoral, la posición del Comité Central ha de ser que lo más peligroso de esta ley es que va en la línea de la estrategia bipartidista en la política española. Lo que pretende esta ley es que los ayuntamientos estén presididos o por el partido socialista o por la derecha, en todas partes, y borrar del mapa a las demás fuerzas políticas. Pero también hemos de asumir la idea de que la gesticulación impotente puede volverse ridícula y contraria a nuestros propósitos. El combate contra esta ley lo hemos de dar uniendo opiniones en su contra, pero sin tirar adelante iniciativas que nos podrían aislar y dar más fuerza a los que propagan su necesidad.

Han salido cuestiones propiamente de política municipal y me referiré principalmente a una: ¿qué hacemos de cara a la elaboración de los presupuestos municipales del 83? No es cierto que los socialistas no quieran hacer los presupuestos del 83. La orientación que dan sus alcaldes y concejales es que se han de hacer calculando un 15 por ciento de incremento sobre los presupuestos del 82, debido al incremento de la participación en los presupuestos generales del Estado. Hay también una toma de posición en este sentido de la Federació de Municipis de Catalunya, planteando un incremento del 7 al 9. Pienso que éste no es un tema que tengamos que discutir aquí, yo me inclinaría, en la medida que nosotros suscribimos el acuerdo de la Federació de Municipis, a hacer una reunión con los camaradas que más directamente trabajan las cuestiones de los pre-

supuestos para fijar nuestra posición.

LISTAS DE EQUIPO

En la elaboración de las listas hemos de rehusar este falso y absurdo dilema de si hemos de hacer unas listas de técnicos o no técnicos. Como también hemos de asumir la autonomía de las agrupaciones a la hora de hacer las listas, porque este es un derecho estatutario, y después es el Comité Central quien sanciona tales listas. ¿Cuál es la orientación general que este Comité Central ha de asumir? La idea ha de ser que se han de constituir equipos de gobierno, y por lo tanto equipos políticos. De los equipos actuales, la mayoría de los cuales, salvo algunas excepciones, han funcionado como tales, hemos de ver qué ha sido lo que ha perturbado su funcionamiento como tal equipo. En las listas hemos de asumir un grado muy importante de continuidad. La lista que hacemos ha de tener la capacidad de ir más lejos de lo que va el propio partido, recogiendo opiniones más allá del partido como manera de conseguir un nivel de opinión superior a la que el partido puede aportar y también porque es la manera de reforzar el partido.

Por último, las ofertas a otros grupos, Nacionalistes d'Esquerra, independientes, etcétera. Al mismo tiempo que se lleva adelante un programa, que se discute un balance y una lista, se conecta con sectores de la sociedad, y si resulta que hay un militante de Nacionalistes d'Esquerra que conviene que esté en nuestra lista esta necesidad surgirá de ese tipo de trabajo. Creo que sería un contrasentido y un tropiezo que el Comité Central marcara unas directrices que luego no fueran seguidas o, de hacerlo, serían contraproducentes para la lógica de cada ciudad. A partir de esta orientación general, las organizaciones locales deben actuar con absoluta economía en el momento de elaborar la lista.

CAMPAÑA DESCENTRALIZADA, MUNICIPALIZADA Y PRESIDENCIALISTA

En cuanto a la estrategia electora, hemos de asumir la idea de que en gran medida el desenlace electoral se resuelve antes de la campaña, por lo tanto la batalla electoral empieza ahora, totalmente descentralizada y municipalizada e inevitablemente presidencialista.

Algunos temas generales se habrán de plantear coordinadamente a nivel local, por ejemplo el tema del paro, donde hemos de tener propuestas de partido y dar elementos a los camaradas para hacer sus programas, el tema asistencial, y temas más ambiciosos como puede ser la política industrial.

Tenemos que hallar una forma de trabajo para incorporar con fuerza el tema de la inmigración, y también, al hacer las candidaturas, plantearse este tema, porque es evidente, como aquí se ha dicho, que en los centros de las poblaciones donde tenemos la alcaldía hay un estado de opinión que nos favorece, que llevará a que nos vote gente que en las generales votó socialista, e incluso a la derecha, pero que el gran handicap son los lugares de inmigración, donde el partido de una manera orgánica no llega y donde sí llega la televisión, donde pesarán mucho las declaraciones que haga el presidente del gobierno unos días antes de las elecciones. Aquí tenemos un agujero y propongo que también hagamos reuniones en relación al tema de la inmigración para avanzar en los objetivos y propuestas.

Yo he dicho en el informe de manera autocrítica que llevamos dos años de parálisis en la elaboración de la política municipal. Pero también he dicho que, a partir de ahora, la elaboración de la política municipal tendría que ser diferente. Hoy, en torno a la política municipal se podría movilizar todo el Comité Central y muchos más camaradas. Tenemos temas sobre la mesa donde hay muy poca elaboración, como son los servicios sociales, la vivienda, la política industrial, el consumo, el paro y la crisis, donde hasta ahora hemos hecho poca cosa más que coordinar iniciativas. Toda esta elaboración no corresponde a una comisión de política municipal, sino que hacen falta muchas comisiones del Comité Central para elaborar cosas concretas que tienen que ver con la política municipal, pero también con otros campos de nuestra política. Esto requiere una mayor responsabilidad de los miembros del Comité Central en cuestiones que tienen que ver con la política municipal y con sectores concretos.

V conferencia nacional

CARTA DE NORMAS Y REGLAMENTO DE LA V CONFERENCIA

CONVOCATORIA

El Comité Central, en la reunión de los días 13 y 14 de noviembre, acordó convocar para los días 28, 29 y 30 de enero de 1983 la V conferencia nacional del PSUC.

ORDEN DEL DÍA

1– Informe sobre la situación política.
2– Informe sobre organización, finanzas y política comunicacional.

COMPOSICIÓN DE LA CONFERENCIA

De acuerdo con el artículo 27 de los estatutos del PSUC, **"la conferencia nacional del partido se constituye con los miembros del Comité Central, los secretarios políticos de las organizaciones territoriales y de las empresas más importantes y un número de delegados, no superior al 10 por ciento, que serán elegidos entre los afiliados más idóneos de acuerdo con los objetivos de la conferencia.**

"La conferencia nacional estará constituida, además, por la comisión de apelaciones y la comisión central de control de finanzas, con voz y sin voto."

El Comité Central ha acordado que los secretarios políticos delegados en la conferencia nacional del PSUC sean los de los comités intercomarcales, comarcales, locales, de distrito y federación en el caso de Barcelona, y de todas las agrupaciones territoriales, de empresa y sectoriales.

El 10 por ciento de los delegados, que ha sido aprobado nominalmente por el Comité Central, está compuesto con el criterio de que participen en la conferencia los afiliados cuya aportación, por su actividad política o por su experiencia a los distintos niveles de la dirección, pueda ser de interés para los temas que debatirá la conferencia, de acuerdo con los estatutos del partido.

Para participar en la V conferencia, los delegados y delegadas deberán presentar el carnet del partido, y éste deberá estar al día de la cotización. Los afiliados que coticen a través de una entidad bancaria o de ahorro deberán presentar el recibo del mes de diciembre.

PRESIDENCIA Y CALENDARIO DE TRABAJO

La V conferencia estará presidida por el Comité Ejecutivo y se desarrollará de acuerdo con el calendario siguiente:

Día 28, a las siete de la tarde

–Ocupa la presidencia de la conferencia el Comité Ejecutivo.

–Turno cerrado de intervenciones sobre el reglamento.

–Votación de las enmiendas.

–Votación del reglamento.

–Presentación del primer punto del orden del día por el secretario general del partido, en nombre del Comité Ejecutivo.

–Suspensión del plenario y reunión de las comisiones.

Día 29, a las nueve de la mañana

–Sesión plenaria de la conferencia sobre el primer punto del orden del día.

–Informe de los portavoces de las comisiones.

–Resumen del secretario general.

–Votación del informe y del resumen.

–Presentación del segundo punto del orden del día.

–Suspensión de la sesión plenaria y reunión de las comisiones.

Día 30, a las nueve de la mañana

–Sesión plenaria. Empiezan las intervenciones de los portavoces de las comisiones.

–Intervención de la delegación del PCE.

–Intervención del camarada que nombre el Comité Ejecutivo, que resumirá la discusión.

–Votación de las enmiendas.

–Aprobación de las resoluciones.

–Clausura de la conferencia.

SOBRE LAS COMISIONES

Los delegados se distribuirán en siete comisiones de trabajo. Su composición se hará a propuesta del Comité Ejecutivo con el criterio de orden alfabético, y tendrán un número aproximadamente igual de componentes.

Cada comisión elegirá un presidente y un secretario, que organizarán la discusión. La mayoría nombrará un portavoz, y también lo tendrán las minorías que obtengan un 20 por ciento de los votos de la comisión. En primer lugar intenvendrá el portavoz de la minoría, que tendrá cinco minutos para intervenir en el plenario, y luego el portavoz de la mayoría, que tendrá quince minutos.

JCC

La Joventut Comunista de Catalunya enviará a la conferencia una delegación de siete miembros, que participarán con voz y sin voto.

LA PRENSA

Todas las sesiones plenarias estarán abiertas a los medios de comunicación, así como también las de las comisiones de trabajo.

La proposta municipal del PSUC

Resum del debat a càrrec de J.M.Maymó

Intentaré fer un resum breu, amb la major claredat possible. En primer lloc vull fer una referència sobre el caràcter de l'informe. Aquest informe representa el nivell d'elaboració sobre el balanç municipal i la preparació de les eleccions municipals que avui tenim al partit. Per tant, les mancances i insuficiències de l'informe són les mancances i deficiències que col·lectivament hem d'assumir. Celebrem aquesta discussió a primers de desembre —les eleccions probablement seran el març o l'abril—, tenim tres mesos de treball fins a les eleccions municipals, per tant, és cert que anem endarrerits, però no és cert que estiguem en una situació desesperada. Jo recordaria que vàrem començar a preparar les eleccions generals quan només teníem un mes i mig. Ara tenim un termini més llarg i l'hem d'aprofitar. És cert que els resultats ens els juguem, en un 80 per cent, en allò que fem durant els mesos de desembre i de gener, perquè després les coses ja estaran cantades.

Les insuficiències de l'informe han estat esmenades en part per les incorporacions del Comitè Central. Però tot i aquestes incorporacions crec que encara hi ha insuficiències i que haurem de continuar un treball de perfeccionament dels nostres plantejaments inicials.

DIFICULTAT DE RESITUAR EL PARTIT

El defecte principal que assumeixo de l'informe és que no connectava plenament amb algunes de les conclusions, i amb l'esperit, del darrer Comitè Central. Assumeixo també plenament les intervencions, tant del secretari general com la del company Emili Muñoz; això m'estalvia d'allargar-me innecessàriament en aquest resum.

La voluntat de l'informe és que fos el menys interioritzat possible. Ens plantegem una batalla d'enormes proporcions, que són les eleccions municipals, i hem d'inscriure aquesta batalla del partit en el marc general de la societat després del 28 d'octubre. Si una virtut té l'informe és que intenta situar el partit dins d'un marc general el més clar possible, no partir dels nostres problemes, sinó de veure'ls de cara enfora. Això és difícil perquè hi ha encara una certa incapacitat de resituar-nos, de comprendre els fenòmens generals a què estem incorporats.

Jo faria també meva la intervenció del company Solé Tura quan parlava de la importància del 28 d'octubre i la constitució del govern socialista, de les necessitats i possibilitats d'una política comunista i de recuperació del nostre espai polític, de la importància que té saber entendre la situació en què ens trobem. Sobre això no tenim encara una claredat i una homogeneïtat suficient, la qual cosa es reflecteix a l'informe i al debat que fem. A totes les intervencions hi ha elements d'incertesa, de preocupació de recerca de solucions, però ningú no és capaç d'assenyalar clarament aquest nord que tots reclamem. Aquest nord l'hem de trobar entre tots.

També assumiria les intervencions de companys que tenen una experiència en el treball municipal, com els companys Frederic Prieto i Toni Farrés. El que han dit en les seves intervencions és per mi perfectament incorporable en la seva totalitat en aquells aspectes de respostes a l'informe. Quan als aspectes de preguntes, penso que són qüestions que queden obertes, que no som capaços col·lectivament, encara, de respondre-les i que haurem de treballar per fer-ho.

Fa uns dies vàrem tenir una reunió amb responsables de totes aquelles ciutats on el partit té l'alcaldia, més algunes d'importants com Barcelona, Terrassa i l'Hospitalet de Llobregat. D'aquesta reunió vaig retenir un conjunt d'idees importants que no eren a l'informe perquè aquest es va fer abans. Algunes han sortit aquí. De cara a les municipals voldria que acceptéssim que la reunió periòdica amb els representants de les ciutats on tenim l'alcaldia, i d'altres d'importants, fos una forma habitual de treball, de coordinació i de posar en comú experiències diferents.

Les eleccions municipals són una fita importantíssima per la recuperació del partit. L'objectiu principal és aquesta recuperació, objectiu a llarg termini, que no el resoldrem en tres mesos. Però no és menys cert que en aquestes eleccions municipals dependrà que estiguem en millors o pitjors condicions per tirar endavant aquesta recuperació del partit. Aquesta seria la resposta a la falsa polèmica de si en aquestes eleccions ens ho jugem tot i que si ens van malament ja podem plegar, o que aquestes eleccions són una cosa més com tantes d'altres. Ni són una cosa més ni és l'única batalla en què ens ho juguem tot. Un partit amb quaranta anys de lluita no s'ho juga tot en tres mesos, en unes eleccions municipals, però no es tracta d'una batalla més: en aquestes eleccions tenim una oportunitat molt gran de recuperar, en gran mesura, l'espai perdut i, per tant, totes les energies del partit fins al mes de març han de convergir en aquest esforç de recuperació.

La primera qüestió, per resumir el conjunt de preocupacions que s'han expressat en el debat, és que no podem sortir com a perdedors a aquestes eleccions. En alguns llocs tenim possibilitats de guanyar i cal sortir a donar la batalla a partir de les nostres posicions i de les nostres possibilitats. En aquells llocs on som alternativa la nostra voluntat ha de ser la de mantenir aquestes posicions i engrandir-les si és possible. Aquesta ha de ser la nostra voluntat aquesta ha de ser l'opinió que hem de presentar perquè la nostra actitud determinarà també l'actitud d'altres persones.

UN PATRIMONI D'ALCALDES I REGIDORS

La segona qüestió és la importància dels nostres companys alcaldes i candidats, que són un patrimoni destacat i específic del partit. La diferència entre nosaltres i els companys socialistes, a molts llocs, és que nosaltres tenim un patrimoni que no es pot equiparar al de cap altre partit. Persones que són conegudes i que tenen credibilitat també com a governants i com a gestors. Un patrimoni que va molt més lluny de la situació política concreta.

La tercera qüestió és veure la importància de la ciutat de Barcelona i que el Comitè Central designi avui a Jordi Solé Tura com a cap de llista.

La quarta qüestió és la importància del programa marc. Insisteixo que el programa marc no és el programa amb què hem de fer les eleccions a cada lloc. La campanya a cada lloc s'ha de fer a partir del programa local i, per tant, de la capacitat de mobilització local. Però necessitem un programa marc per assentar davant l'opinió pública de Catalunya l'especificitat del PSUC com a força municipal en el seu conjunt. El programa marc ha de ser també un element de reflexió, de coordinació i de referència dels diferents programes locals.

Per últim, la importància que ha de tenir la proposta del PSUC en aquells municipis on no es governa a través dels partits, que són la majoria de Catalunya, municipis on, fruit de la nova situació política i de la probable futura llei d'eleccions locals, pot guanyar la dreta. Hem de recollir com una mancança de l'informe no haver tractat amb prou força aquest punt. Allò que hauríem d'assumir en aquest Comitè Central és que, dins la lògica local, a totes aquelles candidatures d'esquerres que no són candidatures de partit i que han governat bé els ajuntaments de les comarques catalanes, hauríem de ser capaços d'aconseguir la seva continuïtat. Es tractaria que en aquests llocs no apareguessin ara les candidatures de partit. La millor manera que la dreta no hi entri és que es mantingui la unitat a través de les agrupacions d'electors que un dia es varen constituir. En relació a aquesta idea jo proposo que el Comitè Central acordi convocar una reunió amb aquells companys de la Secretaria de Política Municipal que treballen en aquest camp, juntament amb aquells membres del Comitè Central que treballen a les comarques de l'interior de Catalunya, per elaborar una estratègia de partit en relació a aquest tipus de poblacions.

SOBRE LA LLEI ELECTORAL

En relació a la llei electoral, la posició del Comitè Central ha de ser que el més perillós d'aquesta llei és que va en la línia de l'estratègia bipartidista en la política espanyola. El que pretén aquesta llei és que els ajuntaments estiguin presidits o pel partit socialista o per la dreta, a tot arreu, i esborrar del mapa les altres forces polítiques. Però també hem d'assumir la idea que la gesticulació impotent pot esdevenir ridícula i contrària als nostres propòsits. El combat contra aquesta llei l'hem de donar aplegant opinió en contra d'ella, però sense tirar endavant iniciatives que ens podrien aïllar i donar més força als qui en propaguen la necessitat.

Han sortit qüestions pròpiament de política municipal i em referiré principalment a una: ¿què fem de cara a l'elaboració dels pressupostos municipals del 83? No és cert que els socialistes no vulguin fer els

pressupostos del 83. L'orientació que donen als seus alcaldes i regidors és que s'han de fer calculant un 15 per cent d'increment sobre els pressupostos del 82, a causa de l'increment de la participació en els pressupostos generals de l'Estat. Hi ha també una presa de posició en aquest sentit de la Federació de Municipis de Catalunya que planteja un increment del 7 al 9. Penso que aquest no és un tema que hàgim de discutir aquí; jo m'inclinaria, en la mesura que nosaltres subscrivim l'acord de la Federació de Municipis de Catalunya, a fer una reunió amb els companys que més directament treballen les qüestions dels pressupostos per fixar la nostra posició.

LLISTES D'EQUIP

En l'elaboració de les llistes hem de rebutjar aquest fals i absurd dilema de si hem de fer unes llistes de tècnics o no tècnics. Com també hem d'assumir l'autonomia de les agrupacions a l'hora de fer les llistes, perquè aquest és un dret estatutari i després és el Comitè Central el que sanciona aquestes llistes. ¿Quina és l'orientació general que aquest Comitè Central ha d'assumir? La idea ha de ser que s'han de constituir equips de govern i, per tant, equips polítics. Dels equips actuals, la majoria dels quals, llevat d'algunes excepcions, han funcionat com a tals, hem de veure què ha estat allò que n'ha pertorbat el funcionament com a tals equips. La llista que fem ha de tenir la capacitat d'anar més lluny del que va el partit mateix, recollint opinions més enllà del partit com a manera d'aconseguir un nivell d'opinió superior a la que el partit pot aportar, i també perquè és una manera de reforçar el partit.

Per últim, les ofertes a altres grups, Nacionalistes d'Esquerra, independents, etcètera, no s'han de plantejar com una cosa específica. A l'hora que es tira endavant un programa, que es discuteix un balanç i una llista, es connecta amb sectors de la societat, i si resulta que hi ha un militant de Nacionalistes d'Esquerra que convé que vagi a la nostra llista aquesta necessitat sorgirà d'aquest tipus de treball. Crec que seria un contrasentit i un entrebanc que el Comitè Central marqués unes directrius que després no fossin seguides o, si ho fossin, serien contraproduents per a la lògica de cada ciutat. A partir d'aquesta orientació general, les organitzacions locals han d'actuar amb absoluta autonomia a l'hora d'elaborar la llista.

CAMPANYA DESCENTRALITZADA, MUNICIPALITZADA I PRESIDENCIALISTA

Quant a l'estratègia electoral, hem d'assumir la idea que en gran mesura el desenllaç electoral es resol abans de la campanya, per tant la batalla electoral comença ara, totalment descentralitzada i municipalitzada i inevitablement presidencialista.

Alguns temes generals s'hauran de plantejar coordinadament a nivell local, per exemple el tema de l'atur, on hem de tenir propostes de partit i donar elements als companys per fer els seus programes, el tema assistencial, i temes més ambiciosos, com pot ser la política industrial.

Hem de trobar una forma de treball per incorporar amb força el tema de la immigració, i també plantejar-se aquest tema, a l'hora de fer les candidatures, perquè és evident, com s'ha dit aquí, que als centres de les poblacions on tenim l'aicaldia hi ha un estat d'opinió que ens afavoreix, que farà que ens voti gent que a les generals va votar socialista, i fins i tot la dreta, però que el gran handicap són els llocs d'immigració, on el partit no arriba d'una manera orgànica i on sí que arriba la televisió, on pesaran molt les declaracions que faci el president del govern uns dies abans de les eleccions. Aquí tenim un forat i proposo que també fem reunions en relació al tema de la immigració per avençar els objectius i propostes.

Jo he dit en l'informe de forma autocrítica que portem dos anys de paràlisi en l'elaboració de la política municipal. Però també he dit que, a partir d'ara, l'elaboració de la política municipal hauria de ser diferent. Avui, entorn de la política municipal es podria mobilitzar tot el Comitè Central i molts més companys. Tenim temes sobre la taula on hi ha molt poca elaboració —com són els serveis socials, l'habitatge, la política industrial, el consum, l'atur i la crisi—, on fins ara hem fet poca cosa més que coordinar iniciatives. Tota aquesta elaboració no correspon a una comissió de política municipal, sinó que calen moltes comissions del Comitè Central per elaborar coses concretes que tenen a veure amb la política municipal, però també amb altres camps de la nostra política. Això requereix una major responsabilització dels membres del Comitè Central en qüestions que tenen a veure amb la política municipal i amb sectors concrets.

Composició de les comissions del Comitè Central

COMISSIÓ **Treball i Política Sindical**
RESPONSABLE **Jorge González Aznar**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Lluís Balart	Comitè Central
Bartolomé Calderón	Comitè Central
Manuel Camiño	Comitè Central
Josep Cervera	Comitè Central
Montserrat Comas	Comitè Central
Emili García	Comitè Central
Cipriano García	Comitè Central
Ricard Gil	Comitè Central
Manuel Gómez	Comitè Central
Jorge González Aznar	Comitè Central
Joaquín González	Comitè Central
Àngel Izquierdo	Comitè Central
Josep Lluís López Bulla	Comitè Central
Joan Márquez	Comitè Central
Daniel Martín	Comitè Central
Josep Martínez	Comitè Central
Francesc Padullés	Comitè Central
Ramon Pla	Comitè Central
Agustí Prats	Comitè Central
Jaume Pros	Comitè Central
Jaume Puig	Comitè Central
Francesc Rodríguez	Comitè Central
Agustí Vega	Comitè Central
Simó Rosado	Comitè Central
Àngel Rozas	Comitè Central
Ascensió Solé	Comitè Central
Isidre Sòria	Comitè Central
Lluís M. Subirats	Comitè Central
Josep Tablada	Comitè Central
Josep Toledano	Comitè Central
Josep Carles Vallejo	Comitè Central
Armando Varo	Comitè Central
Joan Viña	Comitè Central
Sebastià Vives	Comitè Central
Josep Martí	Resp. Pol. Sindical Ctè. Barna
Gabriel Márquez	Sindicalista CONC
Toni Llarden	Inspector de treball
Jordi Santolària	Sindicalista CONC
Francisco Puerto	Sindicalista CONC
Enric Moltó	Economista CONC
Joan Coscubiela	Laboralista CONC
Alfons Labrador	Resp. Premsa CONC
Tomàs Chicharro	Resp. Finances CONC
Miquel Bonilla	Sindicalista Barcelona
Isidor Boix	Sindicalista Baix Llobregat

COMISSIÓ **Política Internacional**
RESPONSABLE **Jordi Borja**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Gregori López Raimundo	Comitè Central
Jordi Borja	Comitè Central
Josep Salas	Comitè Central
Jorge González Aznar	Comitè Central
Cipriano García	Comitè Central
Assumpció Sallés	Comitè Central
Josep Pardell	Membre d'Honor
Àngel Rozas	Comitè Central
Manuel Pujadas	
Antoni Llardén	Resp. Grup del Mercat Comú
Salvatore Lucchetti	Resp. Solid. amb Llatinoamèrica
Xavier Navarro	Resp. Pau i desarmament
Beatriu Guarro	Resp. Solid. Palestina i Líban
Jesús M. Rodés	Universitari
Margot Pascual	Especialista en política Inter.
Teresa Ballart	
Robert Blasco	Comitè de Barcelona
Maria Antònia Pelauzy	
Josep Ferrer	
Àngels Esparza	
Blanca Vila	Especialista en política Intern.
Albert Broggi	
Antoni Llagostera	Secretari de la comissió

La Comissió es reunirà una vegada al mes.

COMISSIÓ **Jubilats i pensionistes de la Tercera Edat**
RESPONSABLE **Miquel Núñez**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Reis Beltran	Coordinadora de la Comissió
Celestí Carreter	Agrupació Urgell—Tarragona
Ernest Brunet	Responsable 3ª Edat Manresa
Carme Roure	Districte IV—Eixample
Enric Puigcerver	Districte IV—Eixample Vocalia Associació de Veïns
Alfons Huertas	Secretaria Organ. Federació
Antoni Bayno	Secr. Propaganda Pension. CONC
Miquel Sanbrot	Delegat Pensionistes Terrassa
Olimpia Moreno	Seguretat Social

COMISSIÓ **Aparells d'Estat**
RESPONSABLE **Lluís Valentín**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Antoni Llardén	Inspector de Treball
Jaume Galofré	Lletrat Consistorial Aj. Barna
Joan Perdigó	Advocat Aj. Badalona
Marcel Planellas	Diputat al Parlament
Assumpció Sallés	Diputada al Parlament
Merche García	Professora Universitat Dret
Carles González	Professor Dret Depart. Justícia de la Generalitat
Jaume Bosch	Tinent d'alcalde Sant Feliu Ll.
Enric Bellete	Comitè Central
Àngel Abad	Ajuntament de Sabadell
Albino Álvarez	Membre d'honor Comitè Central
Jordi López	Funcionari Públic
Albert Broggi	Funcionari Públic

COMISSIÓ **Ensenyament**
RESPONSABLE **Eulàlia Vintró**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
T. Eulàlia Calzada	Membre Secr. Ensenyament
Josep M. Torres	Membre Secr. Ensenyament
Margarida Arboix	Membre Secr. Ensenyament
Carme Tolosana	Membre Secr. Ensenyament
Raimon Perales	Membre Secr. Ensenyament
Jaume Botey	Membre Secr. Ensenyament
Josep Lluís Sans	Terrassa
Josep Miquel Lacasta	Sta. Coloma de Gramenet
M. Teresa Vallverdú	Reus
Ramon Álvarez	Regidor de Sabadell
Daniel Tambo	Regidor d'Esplugues

Nota: Es fan gestions per incorporar companys/es de: MATARÓ (Josep Illa), ALT PENEDÈS, BAGES (Francesc Costa), BAIX LLOBREGAT (Vicent Tirado), SABADELL (Lluís Arranz), BADALONA (Teresa Lleal), L'HOSPITALET (Antonio Bermudo), BERGUEDÀ, GARRAF (Manuel Mateos), OSONA, VALLÈS ORIENTAL (Antonio Escribano), GIRONA (Joan Oloriz), TARRAGONA (Albert Pallarés), LLEIDA.

Un company de CCOO i un d'USTEC.

Josep M. Masjoan, Anna Camps, Marina Subirats i Albert Corominas

COMITÈ CENTRAL

COMISSIÓ **Política Agrària**
RESPONSABLE **Matias Vives**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
J.M. Roger	Permanent U. de Pagesos—Segrià
J.M. Gasol	Comitè Central
Salvador Jové	Comitè Central
Baltasar Folch	Comitè Central
Josep Solé Barberà	Comitè Central
Ventura Camps	Int. de Tarragona
Ramon Francesc	Tècnic—Vallès Occidental
Joan Calvera	Tècnic—Segarra
Jordi Romeva	Tècnic—Vallès Occidental
Montserrat Soliba	Tècnica—Barcelona
Josep Anton Bonet	Pagès—Conca de Barberà
Magí Marc	Pagès—Conca de Barberà
J.M. Miró	Pagès—Conca de Barberà
Josep Martí	Pagès—Alt Camp
Salvador Taberna	Pagès—Baix Camp
Jordi Puig	Pagès—Baix Camp
Amadeu Sanmiquel	Pagès—Priorat
Joan Ramon Espinosa	Pagès—Priorat
Vicenç Paladella	Pagès—Terra Alta
Josep Martínez	Pagès—Baix Penedès
Paco Cano	Pagès—Ribera d'Ebre
J.M. Barrull	Pagès—Ribera d'Ebre
Antoni Piqué	Pagès—Torrefarrera
Rogelio Pérez	Pagès—Torrefarrera
J.M. Viladegut	Pagès—Soses
Miquel Perea	Pagès—Juneda
Josep Navau	Pagès—Balaguer
Salvador Ramos	Pagès—Térmens
Miquel Roca	Tècnic—Termens
Josep Bofarull	Pagès—Arbeca
Matias Vives	Comitè Central

Nota: Pendents d'incorporació companys del Montsià, Girona i Barcelona

COMISSIÓ **Economia**
RESPONSABLE **Josep M. Rodríguez Rovira**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Lluís Argemí	Professor Universitat
Ramon Alós	Eonomista CONC
Josep Arias	Advocat
Francesc Artal	Corporació Metropolitana
Jorge González Aznar	Comitè Central
Muriel Casals	Professora Universitat
Francesc Frutos	Comitè Central
Toni Garriga	Ajuntament de Sabadell
Emili Gasch	Professor Universitat
Antoni Lucchetti	Comitè Central
Carmen Massana	Professora Universitat
Francesc Roca	Professor Universitat
Antoni Montserrat	Comitè Central
Enric Moltó	Economista CONC
Francesc Padullés	Comitè Central
Josep Reyner	Banca
Josep Lluís Roses	Economista
Joan M. Esteban	Professor Universitat
Juan José Toribio	Telefònica
Oriol Rius	Banca
Enric Oltra	Economista
Santiago Marimón	Caixes
Joan Trullén	Professor Universitat
Joan Alemany	Caixes
Albert Corominas	Comitè Central
Ramon Espasa	Comitè Central
Salvador Jové	Comitè Central
Juan M. Miró	Enginyer
Miquel Núñez	Comitè Central
Carlota Solé	Sociòloga
Ascensió Solé	Comitè Central
Laura Tremosa	Comitè Central
Carme Sans	Seguretat Social
J. M. Rodríguez Rovira	Comitè Central

COMISSIÓ **Organització i Finances**
RESPONSABLE **Antoni Cuadras**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Antoni Cuadras	Comitè Central
Josep M. Clariana	Comitè Central
Lluís M. Subirats	Comitè Central
Jaume Barluenga	Comitè Central
Domènec Martínez	Comitè CEntral
Joan Sanjuan	Comitè Central
Josep M. Maymó	Comitè Central
Josep Colomer	Comitè Central
Daniel Gràcia	Comitè Central
Maxi Antequera	Comitè Central
Robert Blasco	Secretaria d'Organ. i Finances
Pep Canal	Comitè Central
Enric Cama	Comitè Central
Josep Tablada	Comitè Central
Alejandro Huerga	Resp. Organ. i Finances Baix Ll.
M. Àngels Huertos	Control liquidac. publicacions
José Luis Martínez	Resp. Finances l'Hospitalet
Xavier Suñer	Resp. Org. i Finances Badalona
Dolors Muñoz	Resp. Finances del Bages
Francisco Rodríguez	Comitè Central
Juli Clavijo	Resp. Org. Intercom. de Girona
Jordi Santolària	Comissió d'empreses
Miquel Bonilla	Comissió d'empreses
Pere Culell	Comissió d'empreses
Jaume Puig	Comitè Central
Francisco Puerto	Comissió d'empreses
Lluís Gabarda	Comissió de pressupostos
Ramon Ramos	Comissió de pressupostos
Agustí Forner	Comitè Central
Joaquim Giner	Comitè Central
Àngel Izquierdo	Comitè Central
Amadeu Gallart	Comitè Central
Xavier Valverde	Control liquid. organitzacions

COMISSIÓ **Esports**
RESPONSABLE **Josep M. Riera**

COMPANYS/ES	RESPONSABILITAT
Lluís Medir	Comitè Central
Marcel Planelles	Parlament de Catalunya
Luis M. Subirats	Comitè Central
Francesc Castellanos	Ajuntament Sant Boi
Joaquim Lahosa	Ajuntament de Barcelona
Lolo Ibern	Entrenador
Robert González	Ajuntament l'Hospitalet
Antoni Moreno	Ajuntament l'Hospitalet
Josep Manuel Aja	Ajuntament Esplugues
Raimon Perales	FAPAC
Francesc Mòdol	Ajuntament Lleida
Daniel Martín	Ajuntament Barcelona
Ginés Fernández	Ajuntament Sabadell
Núria Escuer	Ajuntament Vilanova
Josep M. Riera	Especialista

COMISSIÓ **Militància Comunista i Cristianisme**
RESPONSABLE **Montserrat Comas d'Argemí**

COMPANYS/ES
Joan García Nieto
Gregori López Raimundo
Montserrat Comas d'Argemí
Maria Lluïsa Oliveres
Jordi López Camps
Pere Comas i Coma
Lluís Hernández
Pere Negre
Josep Ricart
Maravillas Rojo
Mercè Sala
Manolo Raya
Joan Travé
Joan Casañas
Jesús Moreno

Volkswagen no inverteix a Seat

L'agrupació del PSUC de la SEAT exigeix en la seva conferència que el govern de Pujol elegeixi el delegat de la Generalitat a l'empresa.

A la ponència **"SEAT, mirant endavant"**, que és un dels documents presentats a la II conferència de l'agrupació del PSUC de la SEAT que va tenir lloc dissabte, dia 4 de desembre, s'afirma que els acords SEAT-Volkswagen no suposen cap inversió de l'empresa alemanya i s'exigeix de la Generalitat l'elecció del seu delegat, **"que el senyor Pujol té paralitzada"**.

Segons el document del PSUC, els acords SEAT-Volkswagen no són d'integració i participació, sinó de cooperació i col·laboració productiva, tecnològica i comercial. Aquests acords per set anys suposen la plena utilització dels recursos de la SEAT, la substitució de la tecnologia FIAT per la de Volkswagen i la garantia de l'exportació dels cotxes d'aquesta marca fabricats per l'empresa espanyola.

Per al PSUC, malgrat això, els acords no suposen una inversió en la SEAT per part de VW. La no aportació de capital comporta que la gestió i les direccions siguin independents, el que implica riscs a nivell productiu, **"essent més grans les conseqüències** —diu el document— **que poden derivar-se en l'àrea comercial per la possible competència de models SEAT i VW, disminuint la venda de cotxes propis"**. Aquest problema es veu agreujat, segons l'agrupació del PSUC, perquè mentre la SEAT no podrà utilitzar la xarxa comercial VW a nivell internacional, aquesta sí que ho podrà fer amb la de l'empresa espanyola al nostre país.

El document manifesta, també, que els acords no han de representar problemes i dificultats per a la indústria auxiliar i, en canvi, han de repercutir en benefici dels treballadors, tot garantint els llocs de treball i millorant les condicions laborals i econòmiques.

PLA ESTRATÈGIC I PROPOSTES DEL PSUC

Després d'aquests acords, el PSUC creu que cal renegociar el Pla Estratègic de la SEAT, i en aquest sentit, diu que **"som partidaris que s'obri i estableixi un procés de negociacions entre l'empresa, sindicats i comitès d'empresa per tal d'aconseguir un Pla ampli i sòlid"**, un pla que **"s'ha d'adaptar a la nova situació creada després dels acords"**.

Finalment, el document proposa una sèrie de propostes del PSUC per al futur de la SEAT. Resumint, aquestes són les següents:

Garantir l'ocupació actual, aproximadament uns 25.000 llocs de treball, cobrint cada baixa amb un nou treballador.

Millorar les condicions de vida i treball, reduint progressivament la jornada laboral fins a les 35 hores l'any 1986, mantenint el poder adquisitiu amb la revisió salarial i amb la participació dels treballadors en temes de productivitat, mobilitat...

Seguiment i control dels acords SEAT-VW, per sindicats i comitès d'empresa.

Avançar en la integració amb VW o una altra multinacional, cosa que no ha de suposar la retirada de l'**INI.**

Potenciar el desenvolupament tecnològic propi i els mercats i evitar la competitivitat entre VW i SEAT.

Compliment de les inversions financeres, per fer front a la descapitalització. Al mateix temps cal controlar la banca comercial perquè estigui al servei de la programació democràtica, ja que ha estat la gran benficiada per la crisi de la SEAT.

Modernitzar els processos productius i superar l'actual estructura obsoleta i desfasada.

Control parlamentari, atesa la importància de la SEAT per a la indústria catalana i espanyola i la seva dependència d'un ens públic com és l'INI. En aquest sentit, el PSUC exigeix l'estatut de l'empresa pública a nivell estatal i l'elecció del delegat de la Generalitat, reconegut per l'Estatut i aprovat pel Parlament de Catalunya, **"i que el senyor Pujol té paralitzada"**.

V conferència nacional

CARTA DE NORMES I REGLAMENT DE LA V CONFERÈNCIA

CONVOCATÒRIA

El Comitè Central, a la reunió dels dies 13 i 14 de novembre, va acordar convocar per als dies 28, 29 i 30 de gener del 1983 la V conferència nacional del PSUC.

ORDRE DEL DIA

1.– Informe sobre la situació política.

2.– Informe sobre organització, finances i política comunicacional.

COMPOSICIÓ DE LA CONFERÈNCIA

D'acord amb l'article 27 dels Estatuts del PSUC, **"la conferència nacional del partit es constitueix amb els membres del Comitè Central, els secretaris polítics de les organitzacions territorials i de les empreses més importants i un nombre de delegats no superior al 10 per cent que seran elegits entre els afiliats més idonis amb els objectius de la conferència.**

"La conferència nacional serà constituïda, a més, per la comissió d'apel·lacions i la comissió central de control de finances amb veu i sense vot".

El Comitè Central ha acordat que els secretaris polítics delegats a la conferència nacional del PSUC siguin els dels comitès intercomarcals, comarcals, locals, de districte i federació en el cas de Barcelona, i de totes les agrupacions territorials, d'empresa i sectorials.

El 10 per cent de delegats, que ha estat aprovat nominalment pel Comitè Central, està compost amb el criteri que participin a la conferència els afiliats per la seva activitat política o per la seva experiència als diferents nivells de direcció, l'aportació dels quals pot ser d'interès per als temes que debatrà la conferència, d'acord amb els estatuts del partit.

Per participar en la V conferència, els delegats i delegades hauran de presentar el carnet del partit, i aquest haurà d'estar al dia de la cotització. Els afiliats que cotitzin a través d'una entitat bancària o d'estalvi, hauran de presentar el rebut del mes de desembre.

PRESIDÈNCIA I CALENDARI DE TREBALL

La V conferència serà presidida pel Comitè Executiu i es desenvoluparà d'acord amb el següent calendari.

Dia 28, a les set del vespre

–Ocupa la presidència de la conferència el Comitè Executiu.

–Torn tancat d'intervencions sobre el reglament.

–Votació de les esmenes.

–Votació del reglament.

–Presentació del primer punt de l'ordre del dia pel secretari general del partit, en nom del Comitè Executiu.

–Suspensió del plenari i reunió de les comissions.

Dia 29, a les nou del matí

–Sessió plenària de la conferència sobre el primer punt de l'ordre del dia.

–Informe dels portaveus de les comissions.

–Resum del secretari general.

–Votació de l'informe i del resum.

–Presentació del segon punt de l'ordre del dia.

–Suspensió de la sessió plenària i reunió de les comissions.

Dia 30, a les nou del matí

–Sessió plenària. Comencen les intervencions dels portaveus de les comissions.

–Intervenció de la delegació del PCE.

–Intervenció del company que nomeni el Comitè Executiu, que farà el resum de la discussió.

–Votació de les esmenes.

–Aprovació de resolucions.

–Cloenda de la conferència.

SOBRE LES COMISSIONS

Els delegats es distribuiran en set comissions de treball. La seva composició es farà a proposta del Comitè Executiu amb el criteri d'ordre alfabètic, i tindran un nombre aproximadament igual de components.

Cada comissió elegirà un president i un secretari, els quals organitzaran la discussió. La majoria nomenarà un portaveu, com també un portaveu per a les minories que obtiguin un 20 per cent dels vots de la comissió. Intervindrà en primer lloc el portaveu de la minoria, que tindrà cinc minuts per a la intervenció en el plenari, i després el portaveu de la majoria, que tindrà quinze minuts.

JCC

La Joventut Comunista de Catalunya enviarà a la conferència una delegació de set membres, que participaran amb veu i sense vot.

LA PREMSA

Totes les sessions plenàries seran obertes als mitjans de comunicació, com també les de les comissions de treball.

Delegats a la V conferència nacional per cobrir el 10% previst als estatuts

AMESTOY, Alfredo (Badalona)
BADIA, Joan (Manresa)
BINEFA, L. (Osona)
BLASCO, Robert (Barcelona)
CANDEL, L. (Maresme)
CLAVIJO, Juli (Girona)
CASTAN, Jordi (Terrassa)
JULIANA, Enric (Badalona)
ESCORIHUELA, Agustí (Montcada)
FARRÉS, Toni (Sabadell)
Responsable d'Organització Sta. Coloma
HERNÁNDEZ, Lluís (Sta. Coloma)
HUERGA, Alejandro (Baix Llobregat)
HUERTOS, Maria Àngels
LUCCHETTI, Tore (Barcelona)
MALDONADO, Joaquín (l'Hospitalet)
MARTÍ, Pep (Barcelona)
MONTAGUT, Josep M. (Barcelona)
FARRÉ, Víctor (Tarragona)
PENA, Mari Carmen (Barcelona)
PLANELLAS, Marcel (Vallès Oriental)
PUERTO, Francisco
RECAJ (Lleida)
RIBAS, Joan (Barberà del Vallès)
SANTOLÀRIA, Jordi
SINGLA (Anoia)
SUÑÉ, Xavier (Badalona)
SURROCA (Garraf)
VARELA (Vallès Oriental)
ZAMORO, Joaquín (Sabadell)
GIMENO, Víctor (La Sènia)

SUPLENTS

BLASCO, Manuel
CONTINENTE, Marta
FARRÉ, Carles
LUQUE, Ramon
OBON, Francesc
VIDAL, Enric

Delegats a la conferència del PCE

ARANDA, Antoni
BARLUENGA, Jaume
BOSCH, Anna
CALDERÓN, Bartolomé
CAMA, Enric
CLARIANA, Josep M.
COLOMÉ, Josep
CONILL, Jordi
CUADRAS, Antoni
ESPASA, Ramon
FORNER, Agustí
GALLART, Amadeu
GISPERT, Núria
GONZÁLEZ, Jorge (Jaime Aznar)
GRACIA, Daniel
IZQUIERDO, Ángel
JOVÉ, Salvador
MARTÍNEZ, Domènec
MAYMÓ, Josep M.
MUÑOZ, Emili
NAVALES, Carles
PRIETO, Frederic
PUIG, Jaume
QUINTANAS, Josep
RIBÓ, Rafael
RODRÍGUEZ, Paco
SALAS, Josep
SANJUAN, Joan
SAURA, Joan
SUBIRATS, Lluís M.
TEIXIDOR, Jordi
TORRECILLAS, Josep
VIVES, Matias
VIVES, Sebastià

INVITATS

CAMIÑO, Manuel
DÍAZ, Màrius
FARRÉS, Toni
LUCCHETTI, Antoni
LLUGANY, Miquel
OLORIZ, Joan
LÓPEZ, Miquel
PRATS, Agustí
BOIX, Ricard
ROSADO, Simón

SUPLENTS

GASSOL, Josep M.
GUILLOT, Jordi
MONTSERRAT, Antoni

Augmenta l'atur i disminueixen les prestacions

El fons especial de protecció, un ajut desconegut

El nombre de treballadors en atur a Catalunya el passat mes de setembre era de 334.776, segons les xifres de l'INEM. En el que va d'any, el nombre de treballadors sense feina ha augmentat en 36.562, especialment en el terreny de la indústria i dels joves que busquen la seva primera ocupació. En aplicar el Reial Decret sobre Foment de l'Ocupació s'han efectuat 53.380 contractacions, insuficients com ja hem vist per eixugar l'índex de creixement de l'atur. D'aquestes contractacions, el 67 per cent han estat de caire temporal, i en molts casos han significat substitucions de llocs de treball fixos per temporals.

FERRAN AULADELL

Les conseqüències de l'enumeració d'aquestes magnituds fins aquí assenyalades són més greus del que habitualment pot fer entendre la periòdica publicació de les xifres d'aturats. Enfront aquesta tendència creixent de l'atur, és molt important constatar com té lloc una brutal tendència a la disminució del nombre de treballadors coberts pel subsidi de desocupació. Segons les xifres de desembre del 1981, el 56,2 per cent dels treballadors aturats cobrava el subsidi d'atur; segons les de setembre del 1982, nou mesos després, tan sols n'és el 34,2 per cent. De 130.637 treballadors sense carnet l'octubre del 81, el setembre del 82 havíem passat ja a 220.867. I el que és més significatiu, malgrat el creixement de l'atur: el nombre absolut de beneficiaris del subsidi ha disminuït en aquests darrers mesos: de 167.547 persones que el cobraven, hem passat a 113.879. Tot un ball de xifres que inviten a una seriosa reflexió.

Ara comencen a recollir-se els fruits de la Llei Bàsica d'Ocupació aprovada per UCD amb l'oposició de l'esquerra, que contemplava una important disminució del temps de percepció de l'assegurança d'atur, i dels decrets sobre contractacions temporals que, amb la seva mala concepció han impedit que molts treballadors hagin pogut arribar als sis mesos de cotització per tal d'ésser beneficiaris del subsidi. Juntament amb tot això, han augmentat les dificultats dels tràmits per aconseguir el carnet d'atur per problemes burocràtics i de manca de personal administratiu.

EL FONS ESPECIAL DE PROTECCIÓ

Davant de les situacions dramàtiques que es produïen, el govern va decidir la constitució d'un Fons Especial de Protecció a la Desocupació que, per a Barcelona, havia destinat una xifra de 2.160 milions de pessetes. El termini d'aplicació del decret i també d'inversió dels milions concedits acaba, en principi, el 31 de desembre d'enguany, malgrat que els mecanismes no van començar a funcionar fins a finals d'abril i que la pretensió era cobrir tot aquest any. La manca d'informació que l'administració ha donat sobre l'existència d'aquest fons ha portat com a resultat que fins al moment tan sols s'hagin invertit 218 milions, és a dir, un 10 per cent del pressupost amb tan sols 4.500 sol·licituds informades favorablement.

Les persones que poden fer la sol·licitud a les oficines d'ocupació per tal d'acollir-se a aquest fons especial han de reunir una d'aquestes característiques: haver treballat assegurats menys de 180 dies; treballadors joves que facin cursos de formació professional i que portin sis mesos demanant feina a les oficines d'ocupació; treballadors que hagin acabat el subsidi d'atur, tinguin càrregues familiars i els ingressos de la família estiguin per sota del salari mínim; i per últim, persones que en justifiquin, genèricament, la necessitat, és a dir als qui els ajuntaments puguin estendre el que es coneix com a "certificat de pobresa".

El període de percepció d'aquest ajut és d'un, dos o tres mesos, amb possibilitat de pròrroga —punt aquest de què tampoc no s'informa les persones que sol·liciten acollir-s'hi—, i la quantitat que es cobra és el 75 per cent del salari mínim. Com a dada significativa, assenyalem que, a Barcelona província, tan sols cinc persones han aconseguit fins avui cobrar la pròrroga d'aquest subsidi.

Els sindicats demanen una pròrroga de la vigència d'aquest subsidi, si més no fins al proper mes de maig per tal que faci l'any efectiu d'aplicació, demanat també una reducció dels complicats tràmits burocràtics que és necessari realitzar per aconseguir cobrar aquests diners, tant en el primer cop com a les hipotètiques pròrrogues. La contradicció legal apareix al decret mateix que assenyala que aquests diners han d'ésser gastats obligatòriament abans que acabi l'any, i la mateixa política de l'administració fa que aquesta fita sigui impossible de realitzar, primer per la mancança de temps a fer-lo efectiu, i segon per la manca d'informació que els aturats tenen pel que fa a això. Tan sols des que els sindicats han pogut començar amb els seus mitjans una campanya informativa han començat a presentar-se treballadors que demanen per acollir-s'hi.

Sembla, doncs, evident, que el govern socialista que acaba de prendre possessió haurà de prendre mesures de correcció urgent en aquest punt dins una política més global de revisió dels decrets de contractació temporal i de la Llei Bàsica d'Ocupació.

Més participació a les eleccions sindicals

ALFONS LABRADOR

El 4 de desembre, sense comptabilitzar encara els comicis celebrats al sector de la banca el dia abans, 350.000 treballadors havien participat a Catalunya en el procés de les eleccions sindicals. Això representa el 60 per cent sobre el 1980, en què foren 580.000 els treballadors que van anar a les urnes.

Per al que queda de desembre estan convocades moltes eleccions, entre elles les de grans empreses com Aigües de Barcelona, la Seda, Motor Ibèrica, Telefònica, Paperera Espanyola, Torras Hostench i Unitat Hermètica, les caixes d'estalvi i sectors sencers com la Seguretat Social, cosa que fa suposar que les quotes de participació —pel que fa al nombre de treballadors— seran molt a prop de les del 1980.

El nombre de delegats escollits, en canvi, serà possiblement inferior per diferents raons, entre elles la disminució que han experimentat empreses com la dels autobusos de Barcelona, que en passar a un comitè únic han escollit cent delegats menys. Una altra raó és la gran dificultat que hi ha perquè els treballadors eventuals, sobretot a la construcció, escolleixin els seus representants, davant el risc que els seus contractes temporals no siguin renovats. El tancament de petites empreses a rams com el de la fusta, arts gràfiques... i l'increment de l'anomenada "economia submergida" ha disminuït d'una forma sensible el nombre de delegats a escollir en aquests sectors.

El darrer balanç dels resultats, sempre sobre la base de les actes entrades a l'IMAC, atorgava a Catalunya un ampli avantatge a CCOO, amb 5.500 delegats escollits (38,9 per cent), seguida de la UGT, amb 4.117 (29,1); l'USO, amb 437 (3,1); d'altres sindicats, amb 780 (5,5), i els no afiliats, amb 3.301 (23,4 per cent).

Comparant amb el 1980, pugen CCOO i la UGT, amb una tendència, el darrer període, a l'eixamplament de la diferència a favor de Comissions, i l'USO baixa sensiblement. A l'anterior convocatòria electoral, els resultats van ser: CCOO, 36,15 per cent; UGT, 26,41; USO, 8,44; altres, 5,6, i no afiliats, 23,4.

Tot i que en aquest percentatge la xifra de no afiliats es manté, la seva tendència és a la baixa, i això serà possiblement el que es reflectirà al final de les eleccions, ja que les dades acutals encara estan influïdes pel període anterior al de la generalització, en què la insuficient atenció de les centrals al procés electoral va influir decisivament perquè hi hagués un nombre elevat de no afiliats. Durant el 1981 es van escollir 889 delegats no afiliats per 650 de CCOO i 315 de la UGT.

Aquests últims dies, les eleccions de banca han significat un important èxit per a CCOO, que ha guanyat al Central, al Popular, al Guipuzcoano, al de Vizcaya, a l'Urquijo, al de Sabadell, a l'Atlántico, a la Catalana, a la Mas Sardà, a la Jover... mentre que la UGT només obtenia el major nombre de delegats al de Santander i a l'Hispano Americano, i els no afiliats al Banesto, al Bilbao i al Comercial Transatlántico. En aquest mateix sector, CCOO havia guanyat feia poc al Crédit Lyonnais —bandejant la UGT— i a la Caixa de Barcelona.

Centres cívics: per retrobar aquells ateneus perduts

Amb plena autonomia de funcionament

Aquella utopia dels llibertaris moderns d'obrir un ateneu a cada barri se la van endur els mals vents del desencant. Ara, però, el democràtic realisme de l'Ajuntament de Barcelona ha pres el relleu en aquella vella/bella iniciativa i ha començat a obsequiar els ciutadans amb els centres cívics **que l'Àrea de Descentralització obre arreu de Barcelona: cases perquè gent de qualsevol edat hi entri, en surti, xerri, faci cultura, i sobretot es comuniqui.**

POL AYMERICH

Segons la filosofia de l'Ajuntament de Barcelona, el centre cívic és totes aquestes coses alhora: un lloc d'informació de tot allò que es fa al barri i, també, a la ciutat; un oasi per a l'esbarjo on, més que afegir activitats a la vida quotidiana, el veí troba l'ocasió de disposar d'un temps lliure creatiu amb espectacles, concerts, festes populars i jocs per totes les edats; una aula per aprendre tot allò a què hom mai no ha tingut possibilitat d'accedir-hi: cursets especialitzats de diverses matèries, de català, escola per a adults, consulta de la biblioteca... un racó per a la creativitat, per desenvolupar la sensibilitat estètica i transformar i donar vida a un grapat de fang o a un tros de cartró.

I a més de tot això, els centres cívics disposaran de serveis permanents: orientació i tractament de problemes socials, orientació familiar, ajut als ancians, treball amb disminuïts físics i sensorials, guarderia, casal de joves i serveis d'orientació juvenil i de pràctica esportiva.

COM FUNCIONA I QUI EL GESTIONA

Segons l'Ajuntament, el centre cívic

"no és ni un apèndix, ni una substitució, ni una suplantació de les entitats que hi ha cada barri. Ben al contrari. Els centres cívics els ofereixen les seves instal·lacions, esperen la seva col·laboració i desitgen que molts ciutadans, a partir de la dinàmica que generin en el barri els centres cívics, trobin a les entitats un lloc on associar-se".

És clar, doncs, que no és pas intenció de l'Ajuntament fer dirigisme cultural sinó, més aviat, posar els mitjans d'infrastructura i deixar fer... deixar que les iniciatives socials i culturals brollin i es desenvolupin de manera autònoma.

I això queda garantit en el sistema de gestió i administració del centre cívic: si bé el manteniment, la coordinació i l'administració del centre és municipal —el director i cap visible el nomena l'Ajuntament—, cada centre disposa també d'un òrgan gestor, el **consell**, on hi són representats els veïns que celebren activitats al centre cívic, a més de membres de les entitats del barri, dels Serveis Municipals permanents i del Consell Municipal del Districte.

Pel que fa a l'aspecte econòmic, el centre cívic es manté per les aportacions del consitori, a més de la que rep per part dels seus usuaris, és a dir, els veïns que hi desenvolupen activitats de qualsevol mena.

UNA SÍNTESI DE NECESSITATS

El centre cívic, la seva existència, és fruit d'una necessitat gairebé històrica. Embranca amb la gran tradició associativa de què ha gaudit Barcelona al llarg dels anys —casals, ateneus, penyes, associacions— que, tanmateix, s'ha anat diluint al llarg de les darreres dècades, a causa de la massificació i l'entrada de la televisió a les llars. S'havien de buscar, doncs, noves solucions que abonessin i potenciessin els grups i entitats que encara mantenien la vida associativa als barris.

El centre cívic, doncs, pel seu caràcter autònom i públic a la vegada, esdevé una síntesi d'afanys i de necessitats, antigues i modernes; entre els seus murs poden realitzar-se les activitats diguem-ne més tradicionals i també les inquietuds dels grups més avançats. Els defensors i promotors dels ateneus llibertaris reivindicaven, de fet, una gran casa, un centre on es pogués fer tot allò que havia estat impossible de realitzar durant aquestes dues últimes dècades d'esclat cultural a Europa quan les associacions de veïns i d'altres entitats tenien prou feina d'articular el moviment de lluita popular contra la dictadura.

El centre cívic —basat en experiències d'altres països, especialment d'Itàlia— vol ser fill de la normalitat democràtica i, encara que ningú no ho hagi dit, pot ser entès i utilitzat com a instrument que ajudi a recuperar, una mica, el temps perdut.

Baró de Viver dóna "la nota"

L'objectiu de l'Àrea de Descentralització és que cada barriada de Barcelona disposi d'un centre cívic. De moment, però, solament és això: un objectiu. La realitat és aquesta: deu centres en funcionament, sis en construcció i un pendent d'iniciar les obres.

Entre el primer grup —els que ja funcionen— hi ha els de Canyelles, Trinitat Nova, Baró de Viver, Guinardó, Hostafrancs, Can Clos, la Vinya, E. Aunós, Sant Martí de Provençals i la Sagrera.

El de la Sagrera ha estat inaugurat fa poques setmanes, tot coincidint amb la festa major del barri, i no és exagerat dir que és un autèntic exemple de modernitat arquitectònica: tres plantes, grans espais oberts, decoració de bon gust i infrastructura per celebrar qualsevol activitat.

També hi destaquen, en aquesta tongada de centres cívics en funcionament, el d'Hostafrancs i el de Baró de Viver; el primer per l'originalitat de la seva ubiquació en una casa de valor arquitectònic —el Casinet d'Hostafrancs— i el segon —Baró de Viver— per la irregularitat i els punts foscos en el seu funcionament.

Construïts ja fa uns quants anys, "els locals" de Baró de Viver, a la barriada del Bon Pastor, han estat incorporats oficialment i formalment al *new look* de la xarxa de centres cívics, però sense haver realitzat cap remodelatge previ, tant a les instal·lacions com pel que fa a la seva gestió i administració. Pel que se sap, el "centre cívic" de Baró de Viver continua essent el que ha estat sempre: una mena de "penya recreativa" on les activitats cíviques i culturals no hi tenen lloc i sí, en canvi, els entrenaments de lluita lliure i d'altres activitats indefinides que poc tenen a veure amb la vida associativa del barri.

L'opinió de molts veïns del Bon Pastor sobre quina podria ser la solució per a Baró de Viver és aquesta: tancar-lo una temporada, per fer neteja i deixar-lo en condicions ambientals més pròpies d'un centre cívic.

ELS QUE AVIAT OBRIRAN

Dintre del primer trimestre del 1983 és previst que siguin inaugurats els centres cívics de Torre Lloveta (Sant Andreu), el de l'antiga fàbrica de la Sedeta, el de l'Artesà (Gràcia), el de Sarrià —ubiquat a la famosa "Quinta Amèlia", el de la Bàscula (Zona Franca) i el de Sants, construït damunt de l'espai de les reivindicades cotxeres. L'Ajuntament ha procurat, en la mesura en què ha estat possible, que els centres cívics estiguin situats en llocs de fàcil accés i, a més, que ocupin cases o terrenys de significació històrica per al barri.

Queda pendent d'iniciar les obres de construcció del centre cívic de Nou Barris i, segons el mapa dissenyat per l'Ajuntament, res no se sap de quan es parlarà dels centres cívics per a barriades tan mancades com el Casc Antic, el Raval, el Poblenou, el Besòs, el Poble-sec i la Barceloneta. Molta gent de tots aquests populosos barris els esperen amb candeletes.

El nihilisme en l'art

Per un moviment ecològic i hedonista

"El testament de Déu —diu Bernard Henri Lévy en l'obra d'aquest nom— **és encara la mort de Déu portada al terme del seu recorregut, de les seves conseqüències i dels seus símptomes: al terme d'una dessacralització que comença, per exemple, amb el culte d'allò polític."**

M.D. MUNTANÉ

Però, abans d'arribar al culte d'allò polític, la trajectòria nihilista comença amb el culte de l'art. I la història demostra que Déu, Art i Política es van rellevant en la recepció del culte que els ret la societat: enfront de la religiositat dels jueus —per exemple—, esclaus dels egipcis, aquests adoren el faraó com a fill del déu Sol. És la negació de l'esperit davant la materialitat del poder visible. El faraó és el culte d'allò polític, encarnat en el poder visible, enfront de la dessacralització de Déu-esperit.

En el segle XIX, aquesta mateixa negació de Déu és la que presideix el moviment nihilista, representat per Nietzsche, altra volta és aquesta negació la que inspira, en la seva evolució de la filosofia a la política, el moviment feixista del segle XX.

Però també el món dels egipcis va sacralitzar l'art, fent-lo monumental i posant-lo després al servei dels seus déus, els faraons. En canvi, el segle XIX sacralitza l'art adorant-lo en si mateix. És el culte per l'Estètica com en el classicisme, tant en l'impressionisme com en el renaixement neoclàssic. La trajectòria nihilista del segle XIX, que començà amb la **mort nietzscheana** de Déu, inicia la seva dessacralització amb el culte per l'**Estètica.** I és natural, puix que l'art va al capdavant en qualsevol moviment. Però la mateixa dessacralització segueix, en paral·lel, i toca l'**Art.** És el moviment **dada** que té cura de dessacralitzar l'art. **Dada** és un moviment que, si bé s'inspira en el nihilisme, es desencadena per la mateixa problemàtica social europea durant la primera guerra mundial, que és el rerefons del moviment (1914-1918). Però, posteriorment, també en la transposició i substitució de Déu per altres ens, hi figura l'art. És a dir que l'estètica ocupa el primer lloc en aquesta substitució de Déu en el culte.

El **modernisme,** nascut a finals del segle XIX, com a escola estètica contemporània del nihilisme, no és un moviment artístic que vagi contra el naturalisme com a variant expressionista, sinó que, com un ressorgir romàntic i renaixement artístic, va contra el realisme amorf i vulgar. És exclusivament una recerca morfològica sense més grans plantejaments, malgrat que el **modernisme** produeix, en arquitectura, imatges de l'inconscient, com ho fa la pintura *surrealista;* però tot i així només es tracta d'un joc, també inconscient. L'**Art Nouveau** i l'**Art Déco,** com a prolongacions modernistes en la decoració, recullen aquest mateix esperit. És com l'última palpitació del romanticisme. No obstant això, aquest és un art opulent i magestuós que poc té per fer a l'etapa entre guerres. La primera guerra mundial posa fi al modernisme i sols en alguns llocs aquest es prolonga fins a la segona. L'arquitectura camina cap al racionalisme i quasi en paral·lel sorgeix una variant racionalista de la pintura: el **cubisme,** de tall matemàtic i geomètric que s'inspira en la contraposició de plans. La seva base ja és conceptual i no solament morfològica, com la del **modernisme.**

Sociològicament, quan tot ha donat ja la volta i cap de les escoles no satisfà per raons diverses, és aleshores quan s'arriba a la contracultura, que no és solament un moviment que dessacralitza la cultura, sinó dessacralitzat i sacralitzat alhora perquè, mentre va directament contra tota materialitat de la cultura establerta que es converteix en una valor transmissible per diners, també va a favor de la puresa de la cultura com a tal, independent de la cultura economitzada o culturitzada per la civilització del consumisme americà.

En aquest sentit, el moviment contracultural mira cap a l'hel·lenisme, com a moviment paral·lel a la història. També ell neix a la seva època, i després de l'esplendor grec, com un retorn a la natura i a la cultura que és al servei de l'home per fer-lo feliç i endolcir les seves hores d'oci; no pas com a útil o objecte de consum.

Pitàgores i Epicur en foren dos exponents. El segon, perfectament integrat en l'hel·lenisme. El primer, com a precursor d'ell abans del classicisme mateix.

Recordi el lector que és suggerent el fet que, paral·lelament al moviment contracultural, tingui lloc el fet ecològic com a fet polític, que ja surt amb gran força a les nacions europees més avançades, tals com Alemanya, que també presidí, al seu temps, l'avantguarda del feixisme i del nihilisme.

Contracultura i ecologisme són moviments, certament, hedonistes. I aquesta mirada a la natura i a allò natural no està lligada amb el moviment hippy. Aquest, al seu moment, ho estava amb l'existencialisme i amb la cultura americana de l'underground i del rock.

L'existencialisme fuig de la materialitat de l'essència per preferir l'existència. Busca l'home per les seves actuacions i el defineix per elles. En analitzar-les i trobar-se davant del fet del consum de l'actual societat, l'existencialista es refugià en el camp i va crear una actitud independent de la qualitat social de l'home. Una manera de fer-ho fou tornar al camp i crear la seva comunitat social, escollint-la; dret que li és negat a l'home de la civilització occidental actual com a ésser social que neix en un mitjà ja fet i establert. La música troba en *Pink Floid* el seu millor exponent d'aquest moviment contracultural, ecològic i hedonista. I com sempre, música i art van a l'avantguarda d'un moviment social.

El més trist de tot això és, en el ressorgir nihilista, el nou naixement d'un corrent políticament feixista que comença a respirar-se i a podrir la frescor mateixa de la puresa que natura, ecologia i contracultura volen i fan respirar.

Ulls de nen

JORGE DE COMINGES

Premiat a Berlín (dues vegades), a Sant Sebastià (també dues vegades) i a Chicago, Gutiérrez Aragón compta amb una breu però distingida filmografia composta per títols com *Habla mudita, Camada negra, Sonámbulos, El corazón del bosque* i *Maravillas.* Aquestes pel·lícules li havien donat una fama de cineasta compromès —en abordar temes com el terrorisme d'extrema dreta, el maquis i la resistència antifranquista—, però també d'autor hermètic i amant de simbologies indesxifrables.

Amb *Demonios en el jardín**, tanmateix, té lloc la gran sorpresa. En lloc de prosseguir una discreta carrera als circuits cinèfils, esdevé un autèntic *hit* de taquilla, i obté recaptes que no havien somiat mai els responsables de la seva realització. I tot això sense trencar-se la trajectòria peculiar ni fer concessions —les estrelles de la cinta, Ángela Molina i Ana Belén, són velles conegudes que ja havien treballat amb ell a *Camada negra, El corazón del bosque* i *Sonámbulos*— en benefici d'una eventual comercialitat.

Demonios en el jardín és una història de postguerra contemplada a través dels ulls d'un nen. Ell és Juanito (Álvaro Sánchez-Prieto), el fill natural de Juan (Imanol Arias), un arribista amb pocs escrúpols, i d'Ángela (Ángela Molina), la seva cosina pobra. La pel·lícula comença amb el casament d'Óscar (Eusebio Lázaro), el germà gran de Juan i fill de Gloria (Encarna Paso), l'autoritària propietària d'una botiga de queviures —"El Jardín"— on es practica l'estraperlo. Després d'una baralla amb el seu germà, Juan fuig a Madrid havent deixat

"Demonios en el jardín", una pel·lícula molt recomanable

Ángela embarassada. Deu anys més tard, Ana (Ana Belén), la dona d'Óscar, no ha aconseguit ser mare i Gloria decideix portar Juanito a casa, amb l'excusa d'una malaltia que necessita molt de repòs, per oferir-li a la seva jove el fill que no ha pogut tenir. Del seu llit ençà, el nen esdevé l'objecte del desig de tota la casa, petit tirà que s'aprofita de l'àvia i mira de compaginar l'amor de la tia amb el de la mare.

Servint-se d'una narració més lineal que d'altres vegades i gairebé sense fer servir els símbols —aquest brau que irromp a l'església, com sortit d'un malson—, Manolo Gutiérrez se submergeix en l'evocació autobiogràfica i voreja el melodrama sense arribar a caure-hi gràcies al seu sentit de l'humor. Un home estimat per dues dones, dos germans enfrontats a mort, una dona sense sentiments que gosa fer un vil xantatge a una mare per arrabassar-li el seu fill, una atmosfera mesquina de petits robatoris, nafres sense cicatritzar i rancúnies a penes amagades. Elements, tots aquests, capaços de fer naugrafar la història en un fulletó, però que gràcies a la perícia d'un guió impecable i a l'elegant escenificació de Gutiérrez Aragón s'estilitzen de forma superba.

La presència constant de les diferències socials, el cinema com a finestra oberta a l'evasió, el dolor que produeix l'elecció i la fascinació del pecat són temes, també, que el film toca de passada amb ironia i intel·ligència. Unes imatges bellíssimes, la superba interpretació (sobretot femenina) i aquesta màgia tan característica del seu director fan que la pel·lícula sigui absolutament recomanable.

***Demonios en el jardín.** Director: Manuel Gutiérrez Aragón. Guió: Manuel Gutiérrez Aragón i Luis Megino. Fotografia: José Luis Alcaine. Música: Javier Iturralde i Joaquín Mostaza. Amb Ángela Molina, Ana Belén, Encarna Paso, Imanol Arias, Eusebio Lázaro i Álvaro Sánchez-Prieto. Espanya, 1982. Color. Cinema **Alcázar** (Barcelona).

Festa de Treball 1982

Valoració de la comissió organitzadora

1. VALORACIÓ POSITIVA GLOBAL

La comissió considera globalment positius la preparació i desenvolupament de la Festa d'enguany, a partir de tenir en compte la situació política i organitzativa del partit després del VI congrés i els endarreriments que això va implicar en la constitució de la comissió. La Festa va ser un element dinamitzador del partit, i per tant un fet important en el procés de recuperació del PSUC.

Voldríem destacar uns quants progressos constatats:

a) La comissió va aconseguir un bon funcionament com a col·lectiu de direcció amb una assumpció bastant continuada de les responsabilitats.

b) La constitució de tres comissions de treball representa un progrés notable en l'increment participatiu d'equips amb responsabilitats diferenciades.

c) Aquest esforç participatiu es va constatar també en el muntatge i funcionament dels estands de les organitzacions.

d) Una certa millora en l'assumpció pels comitès dels serveis de personal i d'organització.

e) La més gran definició dels eixos polítics i culturals generals va repercutir favorablement i donà caràcter a la Festa.

f) Aquesta repercussió va ser molt sensible en els seus aspectes de solidaritat internacionalista (míting, debats, estands).

g) S'ha aconseguit també una imatge més acabada.

h) El treball constant del responsable de la implantació i serveis tècnics ha representat una diversificació en els industrials contractats i un salt important en l'acabament de les infrastructures, punt dèbil de les anteriors celebracions.

2. ASPECTES CRÍTICS I AUTOCRÍTICS

Aquesta valoració positiva ve matisada pels resultats econòmics negatius que confirmen, desgraciadament, una certa línia de continuïtat. No dominem la **vessant econòmica** de la Festa, i això en posa en qüestió fins i tot el model actual que resulta repetidament deficitari per al Comitè Central.

L'índex més clar de l'estancament dels ingressos ve determinat per la **venda del bo d'ajut,** que representa sempre molt més del 50 per cent del total dels ingressos. Els resultats dels tres últims anys són prou significatius:

Aquestes xifres confirmen gràficament l'anàlisi efectuada darrerament pel nostre Comitè Central: l'afebliment dels nostres lligams amb els nostres simpatitzants i votants. Alhora són expressió d'una degradació de l'esforç polític i econòmic militant que cal recuperar plenament si volem mantenir la nostra Festa i, no cal dir-ho, donar-li més empenta.

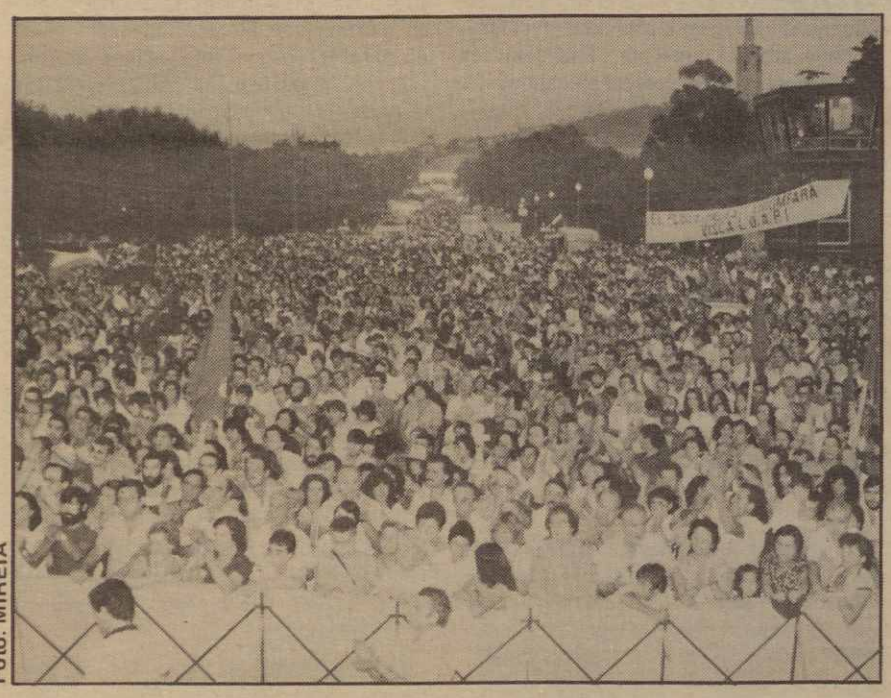

Foto: MIREIA

De cara a la propera festa, la comissió considera que l'edició i la distribució del bo ha de fer-se amb molts mesos d'anticipació i la seva assumpció com una eina de relació política i econòmica amb els nostres amics, simpatitzants i votants ha de generalitzar-se, organitzar-se, controlar-se.

La comissió considera que cal incorporar a l'oferta del bo d'ajut si més no un premi de sorteig per tal de facilitarne la venda.

En aquest resseguiment crític i autocrític voldríem citar, molt breument, les mesures que pensem que podrien millorar totes les activitats que configuren la Festa actualment:

a) **Programació**
Una bona contractació del programa de l'escenari central, aconseguint un equilibri d'interès en els dies d'actuacions, reclama treballar-hi immediatament sense perdre un sol dia més. L'èxit repetit de les sessions de cinema ens obliga a crear millors condicions de funcionament d'aquesta àrea: espai ben situat i protegit, muntatge i equip responsable.

Cal fer una revisió molt crítica de les activitats esportives i del seu equip organitzador. Estem en condicions de millorar moltíssim aquest aspecte popular de la nostra Festa.

La programació infantil i folklòrica és repetidament un element secundari i diluït en la nostra Festa. Cal revureho en profunditat.

b) **Debats**
El seu èxit per segon any consecutiu permet que ens plantegem una reflexió més acurada sobre el mètode de selecció dels temes: considerem que les secretaries i/o comissions del Comitè Central haurien de participar-hi més plenament.

c) **Estand del Comitè Central**
Una participació més col·lectiva en la determinació dels seus continguts (secretaries i/o comissions del Comitè Central) i la seva realització centralitzada són els dos factors superadors de les deficiències repetidament constatades, tot i considerar l'esforç superador efectuat aquest any.

d) **Propaganda**
L'edició del programa i de la propaganda ha de fer-se amb més temps si volem recollir-ne totes les potencialitats.

Considerem que caldria tornar al cartell de promoció realitzat per un professional i no al concurs, que hem abandonat aquest any per falta de temps.

e) **Implantació**
Cal superar els punts buits de públic i eliminar al màxim les interferències constatades aquest any.

f) **Infrastructures**
Continuar la recerca de nous industrials que participin en el muntatge per tal d'abaratir costos i a la vegada assegurar-ne una millor realització.

El progrés en el tancament del recinte ha de perseguir-se a la vegada que sol·licitem les possibles col·laboracions, tant de l'Ajuntament de Barcelona com de la Generalitat.

g) **Accessos**
Millorar-los encara més, però assegurant essencialment que els/les companys/es que en controlin les entrades compleixin totalment la seva funció.

Caldria seleccionar més les persones dedicades a aquesta activitat, i a la vegada designar responsables de portes. Reflexionar sobre la possibilitat de trobar un sistema que permeti calcular amb més precisió el públic assistent.

h) **Imatge**
Millorar-la a partir de la idea essencial que els elements polítics i culturals que defineixen la Festa han d'estendre's i ser presents en el conjunt de la Festa.

i) **Estands**
La comissió ha d'integrar més en les seves preocupacions el coneixement del seu muntatge, que hauria de reunir unes mínimes condicions de seguretat i presència (tot i constatant progressos homogeneïtzadors, persisteixen certes febleses cridaneres d'infrastructura i imatge).

Només hem aconseguit tretze balanços dels trenta que hauríem de rebre per tal de fer un balanç econòmic i global, i per tant una valoració més acabada de la vessant econòmica de la Festa.

j) **Firaires**
La seva presència és conflictiva, però a la vegada assegura uns ingressos interessants. Caldrà reveure la seva implantació, la seva permanència.

k) **Personal-organització**
L'esforç per tal que les organitzacions assumeixin més els serveis centrals ha de continuar. Considerem que l'experiència de les sis hores hauria de prosseguir-se, dedicant-li més temps. A la vegada cal preveure anticipadament els mecanismes de mobilització sobre el terreny.

l) **TV-vídeo**
Cal incorporar totalment els mitjans audiovisuals a l'organigrama de la Festa.

m) **Equip de direcció**
Ha de ser una comissió política i organitzativa; això vol dir que cada company/a ha de complir la seva responsabilitat i portar-la a terme plenament. La comissió ha d'aconseguir envoltarse de més col·laboradors/es, sigui individualment, sigui en equips de treball.

3. CONCLUSIONS

La Festa de Treball considerada com una activitat integral del PSUC, de gran projecció ciutadana, reclama una preparació acurada i perllongada, una assumpció generalitzada de comitès i afiliats. Tot endarreriment és perjudicial. Pensem, doncs, que:

– Cal designar ràpidament la comissió política i organitzativa de la Festa 1983.
–Elaborar-ne immediatament els eixos polítics i culturals.
–Començar a gestionar les contractacions que no vam aconseguir a la comissió 1982.
–Editar el bo d'ajut i estudiar-ne la distribució i difusió.
–Facilitar a la comissió 1983 les experiències dels companys del PCE i del PCI, entre d'altres.

La comissió considera, per fi, que la missió que li va encarregar la direcció del PSUC ha arribat al seu terme.